

အိမ်အိမ်

စတုရန်းပုံ

မောင်ထွန်းသူ

တကောင်းစာအုပ် အမှတ် (၁၇)

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်သည်

အို ဟင်နရီ၏ဝတ္ထုတိုများ

ဖြန့်ချိရေး

တကောင်းစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၅ (ခ)၊ ဇေယျာသီရိလမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၅၀၅၅၄၈

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၂၀/၂၀၀၃ (၁)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၁၉၁/၂၀၀၃ (၁၀)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တကောင်းစာအုပ်တိုက်

အုပ်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာဖုံး

ဘဌေးကြည်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးထွန်းလှိုင်

ချစ်စရာစာပေ

အမှတ်(၇၅)၊ ဝေပုလ္လ (၂)လမ်း၊ (ဃ) ရပ်ကွက်
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၅၅၇၃)၊ စေတနာ OFFSET၊
အမှန်-၅၉၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး

တန်ဖိုး

၆၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

* အို ဟင်နရီအကြောင်း တစ္ဆေတစောင်း	၁
၁။ လက်ဆောင်	၁၁
၂။ နှစ်ဒေါ်လာတန် အခန်းရှင်	၂၅
၃။ ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ	၄၁
၄။ ခွေးဝါတစ်ကောင်၏ မှတ်တမ်း	၅၅
၅။ သနားစရာ	၆၅
၆။ ငွေ	၇၃
၇။ ပြန်ပေး	၈၅
၈။ သည်လိုဆို မဖြစ်ဘူးကွယ်	၁၀၉
၉။ တစ်ဒေါ်လာ၏ တန်ဖိုး	၁၂၃
၁၀။ တံခါးစိမ်းစိမ်း	၁၃၇
၁၁။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် လွန်လေသော်	၁၅၁
၁၂။ ထူးဆန်းသော ဝတ္ထု	၁၅၉

အိုဟင်နရီအကြောင်း တစုတစောင်း

‘အို ဟင်နရီ(၁၈၆၂-၁၉၁၀)O.Henry(1862-1910)သည် အမေရိကန် လူမျိုး စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်စာပေလောက၌သာမက ကမ္ဘာ့ စာပေနယ်၌ပါ ဝတ္ထုတို အရေးအဖွဲ့၌ ထူးချွန်သူအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ သည်။ ဝတ္ထုတို အဖွဲ့အနွဲ့တွင် အိုဟင်နရီသည် အရေးအဖွဲ့၊ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်နှင့် အလှည့်အပတ်များ၌ အလွန်ထူးချွန်သည်ဟု စာဖတ်ပရိသတ် ကရော စာပေပညာရှင်များကပါ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြပေသည်။

အိုဟင်နရီ၏ နာမည်ရင်းမှာ ‘ဝီလျံ ဆစ်ဒနီ ပေါ်တာ (Willian Sidney Porter) ဖြစ်၍ ၁၈၆၂ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် မြောက်ကာရိုလိုင်းနားပြည်နယ် ဂရင်းစ်ဘိုးရီးမြို့ (Greens boro, North Carolina) ၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့တွင် နယူးရောက်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။ သူ အသက် ၃၈ နှစ်အရွယ် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှ သူကွယ်လွန်သည့် ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ် အသက် ၄၈ နှစ်အရွယ်ထိ ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း သူသည် ဝတ္ထုတို စုစုပေါင်း ၃၀၀ နီးပါးခန့် ရေးသားခဲ့သည်။ အမေရိကန် စာပေပညာရှင်များက အမေရိကန် စာဖတ် ပရိသတ်သည် အို-ဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုများကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ကြ သည်ဖြစ်ရာ သူဝတ္ထုတိုများသည် အာရေးဘီးယားနိုင်ငံမှထင်ရှားကျော်ကြား

သည့် ‘တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်များ’ သဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

စာရေးဆရာ အိုဟင်နရီ ဖြစ်မလာမီ ဝီလျံ ဆစ်ဒနီပေါ်တာဘဝတွင် သူသည် များစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရ၏။ သူ့အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကျောင်းမှ ထွက်လိုက်ရ၏။ သို့သော်လည်း စာဖတ်ဝါသနာနှင့် စာရေးလို စိတ်များကိုကား လျှော့၍မရခဲ့ချေ။ ကျောင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ဂရင်းစ်ဘိုးရီးမြို့ရှိ ကုန်စုံဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့၏။ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်တွင် သူသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး တက္ကဆပ်ပြည်နယ်သို့ သွားကာ နွားကျောင်းသားအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။

ထိုအလုပ်ကို လုပ်နေစဉ်အတွင်း သူသည် သိုးမွေးမြူရေး ခြံတစ်ခြံ၌ နေထိုင်ကာ သူ့ကျန်းမာရေးကို ပြန်လည်တည်ဆောက်သည်။ ဤအတွင်းမှာ သူသည် မြင်းစီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် ဩစတင်မြို့သို့ သွားရောက်ပြီး မြေစာရင်းဌာန၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းသည် သူ့ခေါင်းထဲ၌သာ ‘စွဲ’ခဲ့သည် မဟုတ်။ သူ့နှလုံးသား ထဲ၌ပါ ‘စွဲ’ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နောင်စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသည့်အခါ ထိုအရာ အားလုံးသည် သူ့အတွက် အဖိုးတန် ကုန်ကြမ်းများ ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

သူ တက္ကဆပ်ပြည်နယ်၌ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ကြာခဲ့၏။ ထိုကာလအတွင်း သူသည် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး သမီးတစ်ယောက်၏အဖေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မြေစာရင်းဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေရာမှ ဩစတင်မြို့ရှိ ဘဏ်ငယ်တစ်ခုတွင် ‘ငွေရေစာရေး’ဝင်လုပ်သည်။ ဤအလုပ်တွင် ငွေအလွဲ သုံးစားမှုဟု ဆိုရမည့် အမှုတစ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အလုပ်ရှင်များအနေဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းသော ဆစ်ဒနီပေါ်တာအား အမှုဖွင့် အရေး

ယူရန် ဝန်လေးနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ကြာမျှ အမှုမဖွင့်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ထိုတစ်နှစ်အတွင်း သူသည် ဟူစတန်မြို့ရှိ သတင်းစာတစ်စောင်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ တစ်နှစ်နီးပါးမျှအကြာတွင် သူ့အမှုက ပိတ်မရသဖြင့် အရေးယူခံရမည့် အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။ ဤတွင် ဝီလျံဆစ်ဒနီ ပေါ်တာသည် အဖမ်းခံရမည်ကို လန့်ဖျတ်ပြီး တောင်အမေရိကနိုင်ငံဘက်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာ၏ အားထုတ်မှုသည် ကြာရှည်အဆင်မပြေခဲ့ပေ။ သူ့ဇနီးသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်သဖြင့် ဩစတင်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သူ့ဇနီးမှာ သူပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုလည်း ငွေအလွဲသုံးစားမှုဖြင့် အရေးယူပြီး တရားစွဲခံခဲ့ရ၏။ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူက ‘ဘူး’ ကွယ်သော်လည်း ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုက ထင်ရှားသဖြင့် တရားသူကြီးက ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် သုံးနှစ်နှင့်သုံးလတိတိ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် အကျဉ်းထောင်တစ်ခု၌ အကျဉ်းကျခံခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်းမှာပင် သူသည် ထောင်ကြပ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရာ ထောင်ကို စောင့်ရင်း ညစဉ်ညတိုင်း သူသည် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများကို စာနယ်ဇင်းများသို့ ပို့ခဲ့ရာ လူကြိုက်များသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူသည် နာမည်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ထောင်ကြပ်ဘဝဖြင့် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသည့်အခါ သူ့ကလောင်နာမည်ကို ထောင်ကြပ်များ၏အကြီးအကဲ ‘အော်ရင်း ဟင်နရီ’ ၏ အမည်ကို ယူ၍ ‘အိုဟင်နရီ’ ဟုပေးရန် သူအကြံရသည်။ သူသည် ထိုအကြံအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့ရုံမျှမက သူ့နာမည်ရင်းကို လျှို့ဝှက်ထားပေးရန်လည်း သက်ဆိုင်ရာမဂ္ဂဇင်းများမှ အယ်ဒီတာများအား မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ အယ်ဒီတာများကလည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခဲ့ကြလေသည်။

အပြစ်ဒဏ် ကျခံပြီး၍ ထောင်မှလွတ်လာသည့်အခါ အို ဟင်နရီသည် နယူးရောက်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မက်ဒီဆန်စက္ကရာအနီးရှိ အိမ်ခန်းများ၌ ငှားရမ်းနေထိုင်ကာ စာရေး၍ ရရှိသော ငွေဖြင့် ဘဝကို ရုန်းကန်သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ထိုစဉ်က သူနေထိုင်ခဲ့ရပုံများကို သူ့မိတ်ဆွေ၊ အယ်ဒီတာများနှင့် စာရေးဆရာများက အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိကြ၏။

ထိုအချိန်က အို ဟင်နရီသည် နယူးရောက် အိုင်ရာဗင် ပလေ့စ်ရပ်ကွက်တွင်းရှိ အိမ်လခ သက်သာသော အခန်းများထဲမှ တစ်ခန်းတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် သူနေထိုင်ရာအခန်း၏ မျက်နှာစာဘက်ရှိ ကြမ်းပြင်နှင့် တစ်ပြေးတစ်ညီတည်း ဖောက်လုပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်၌ ထိုင်ကာ အပြင်မှ လမ်းသွားလမ်းလာများအား ကြည့်နေတတ်သည်။ ထိုသူများဆီသို့ တွေဝေငေးမောရင်း စိတ်ကူးစိတ်သန်းတည်းဟူသော ပိုက်ကွန်များဖြင့် ထိုသူများအား အုပ်ဖမ်းနိုင်ရန် အားထုတ်နေလေ့ရှိ၏။

သူသည် ထိုသူများအား ကြည့်ရင်း ထိုသူတို့၏ အထီးကျန်နိုင်မှုနှင့် မျှော်လင့်ချက်ကြီးနေမှုများကို သူ့ဝတ္တုတိုများထဲ၌ ထည့်သွင်း၍ အတွေးနယ်ချဲ့နေတတ်သည်။ သူ၏ စိတ်ကူးတည်းဟူသော ပိုက်ကွန်များဖြင့် ထိုသူများအား ဖမ်းမိရန် ကြိုးပမ်းနေတတ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုသူများအား မိမိရရ ဖမ်းမိသည့်အခါ မိသော်လည်း လွတ်သည့်အခါများတွင်လည်း လွတ်သွားတတ်သည်။

အို ဟင်နရီ၏ဝတ္တုတိုများသည် သူ့ကိုယ်တွေ့များကို မူတည်၍ ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းက များသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှုပ်ရှားနေသမျှ လူသားအားလုံးသည် သူ့ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို တည်မှီကာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များကို စနစ်တကျ ချမှတ်၍ ရေးသားဖွဲ့ဆိုလေ့ ရှိ၏။ အိုဟင်နရီသည် ဇာတ်လမ်းကိုရော ဇာတ်ကောင်ကိုပါ ရေးဖွဲ့ရာ၌ အလွန် စနစ်ကျ

သည်။ အရေးအသားကျတော့လည်း ပြေပြစ်၏။ အဖွဲ့အနွဲ့ကျတော့လည်း လှပ၏။ ဇာတ်သိမ်းရာ၌လည်း အများက မမျှော်လင့်သော အလှည့်အပတ် မျိုးဖြင့် သိမ်းတတ်သဖြင့် ဖတ်သူများအတွက် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသည်။

အိုဟင်နရီ၏ ဇာတ်ကောင်အများစုသည် မြို့ပြ လူတန်းစားများဖြစ် သည်။ အထူးသဖြင့် စာရေးဆရာဖြစ်ကတည်းက အခြေစိုက်နေထိုင်လာ ခဲ့သော နယူးယောက်မြို့တော်မှ လူတန်းစားအသီးသီးနှင့် အလွှာမျိုးစုံမှလူများ ဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်အများစုသည် လူလတ်တန်းစားများမှ ပေါက်ဖွား လာသူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ပီပြင် ထူးခြားသည်။

မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီကတည်း က အိုဟင်နရီနှင့် အထိအတွေ့ ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုစဉ်ကတော့ အိုဟင်နရီမှန်း သိချင်မှ သိမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်က ‘ဒီးဒုတ် ဂျာနယ်’ ၌ ဖတ်ရှုခဲ့ရသောဝတ္ထုတိုသည် မြန်မာစာရေးဆရာတစ်ဦးက မြန်မာ မူပြုထားသော အိုဟင်နရီဝတ္ထုတို ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

အိုဟင်နရီအား မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်က ပိုမိုပြီး တရင်းတနှီး သိလာ ခဲ့သည်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ‘ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း’ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းမှ စာရေးဆရာ လူတော် လူချွန် အများအပြား မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ရာ ယင်းအုပ်စုထဲမှ စာရေးဆရာ အောင်မြင် သည် အိုဟင်နရီ၏ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ တချို့ကို မြန်မာ မူပြု၍ တချို့ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မေကြလိမ့်ဦးမည် မထင်ပါ။

ဤနေရာတွင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာသဖြင့် စာရေးဆရာ အောင်မြင် အကြောင်းကို အနည်းငယ်ပြောပြလိုသည်။ ‘အောင်မြင်’ ဟူသောကလောင်မှာ ထိုခေတ်က အလွန် နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားနေသော နှုတ်ခမ်းနိမိတ်ကလေး များ၏ အသည်းစွဲ စာရေးဆရာဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံနေရသော စာရေးဆရာ ‘တင့်တယ်’ ၏ကလောင်ပွားအမည် ဖြစ်သည်။ စာအလွန်ရေးနိုင်သော ဆရာ

တင့်တယ်သည် အောင်မြင်၊ စိန်တစ်ပွင့်၊ လှပ စသည့် ကလောင်ပွား အမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောင်းပါးများ၊ စာတိုစာစများ၊ ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာတင့်တယ်၏ ကလောင်ပွား အောင်မြင်သည်။ အို ဟင်နရီ ဝတ္ထုအတော်များကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့လေသည်။

အိုဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုအများစုသည် ဟာသနှောသည့် ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ အချို့ဝတ္ထုတိုများမှာ ဖတ်နေသည့်အခိုက်တွင် ရယ်ရတော့မလို၊ ငိုရတော့မလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း ဇာတ်လမ်းဆုံးသွားသည့် အခါ ‘ဟင်ခနဲ၊ ဟယ်ခနဲ’ ဖြစ်သွားတတ်သဖြင့် ရယ်လည်း မရယ်နိုင် ငိုလည်း မငိုနိုင်ဖြစ်ကာ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုခုကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ တတ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ဝတ္ထုတိုအရေးကောင်းသူ အိုဟင်နရီ၏ အစွမ်း အစ ဖြစ်ပါ၏။

ဝတ္ထုတိုရေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ယနေ့အထိ ပုံသေနည်း FORMULA ဟူ၍ မရှိသေးပါ။ နောင်တွင်လည်း ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ မိမိတို့၏ ရှေ့က ရေးသွားသော ဝတ္ထုတို ဆရာများ၏ လက်ရာများကို ဖတ်၍ ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းသွားခြင်းဖြင့်သာ ဝတ္ထုတို ရေးနည်းအတတ်ပညာကို ရယူကြရ ပါသည်။ ထိုအစဉ်အလာသည် ယနေ့ထိ တည်ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

အိုဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတိုများသည် သူ့ခေတ်၊ သူ့အချိန်က အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင်လည်း ကျော်ကြားဆဲ ဖြစ်၏။ နောင် တွင်လည်း ဆက်လက်ကျော်ကြားနေဦးမည့် အလားအလာများသည် ရှိနေဆဲ ပင်။ အိုဟင်နရီသည် ရှက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကုတ်ကုတ်ရုပ်ရုပ် နေတတ်သူ လည်းဖြစ်၏။ အရက်ကိုတော့ အလွန်ကြိုက်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူရေးခဲ့ သမျှမှာ ဝတ္ထုတိုများသာဖြစ်၍ ငွေအရနည်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝတ္ထုတို စာရေးဆရာ အို ဟင်နရီသည် ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေ အလျင်မီစေရန် ဝတ္ထုတိုများ ကို အဆက်မပြတ်တွေးကာ အဆက်မပြတ် ရေးခဲ့လေသည်။

သူ့ထံမှ လက်ရာကောင်းများသည် ထပ်မံ ထွက်လာလိမ့်ဦးမည်ကို သူ့အကြောင်း သိနေကြသည့် စာရေးဆရာများကရော အယ်ဒီတာများကပါ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျှော်လင့်စောင့်စားကြသည်။ သို့သော်လည်း အသက် ၄၇ နှစ်အရွယ်တွင် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည့် နှလုံးရောဂါကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရလေရာ သူ့ လက်ရာ ဝတ္ထုတိုများကို မမြင်မတွေ့ကြရတော့ပေ။

လူတို့၏ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းရုံမျှမက အံ့ဩစရာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ငွေအလွဲသုံးစားမှု တစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ထောင်အတွင်းသို့ အကျဉ်း သားနံပါတ် ၃၀၆၆၄ အဖြစ် ရောက်သွားခဲ့သော ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် သူ့အား ထောင်မှ လွတ်ပေးလိုက်သည့် ၁၉၀၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့ တွင် ‘အို ဟင်နရီ’ ဟူသော အမည်သစ်ဖြင့် ထွက်လာနိုင်ခဲ့၏။ အမှန်တော့ သူသည် ထောင်တွင်း၌ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ကို အဖြည့်မခံဘဲ လျော့ရက်များရသော သုံးနှစ်ဖြင့် လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ထောင်ကျခံနေရသည့် ထိုသုံးနှစ်အတွင်း ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် ဝတ္ထုတိုအများအပြား ရေးသားကာ ထောင်အပြင်မှ မဂ္ဂဇင်းများသို့ ပို့ခွင့် ရခဲ့ကြောင်း အထက်တစ်နေရာ၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ဝတ္ထုတို အချို့ကို မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာများက နှစ်သက် လက်ခံခဲ့ကြလေရာ ‘အို ဟင်နရီ’ ဟူသော ကလောင်အမည်သစ်တစ်ခုသည် စာဖတ်ပရိသတ်များကြား၌ အသိများကာ ထင်ရှားလာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထောင်မှလွတ်၍ ဝတ္ထုတို အမြောက် အမြားကို ချိုင်းကြား၌ ညှပ်၍ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သော အို ဟင်နရီသည် သူ့ဝတ္ထု တိုများအတွက် ဈေးကွက် အသင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသည်မှစ၍ ‘အိုဟင်နရီ’ သည် နယူးယောက်မြို့တော်၌ အခြေစိုက်ကာ ‘အချိန်ပြည့် စာရေး ဆရာ’ အဖြစ် သူ့ဘဝကို ရပ်တည်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ‘အို ဟင်နရီ’ ဟူသော အမည်သည် ‘ဝတ္ထုတိုသမိုင်း’ တွင် အခိုင်အမာ အခြေစိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကမ္ဘာ့စာပေနယ်တွင် ဝတ္ထုတို အများအပြားသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် နှစ်ပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ တည်ရှိလာ ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စာဖတ်ပရိသတ်များကလည်း နှစ်သက်လိုလားစွာ လက်ခံ ဖတ်ရှုနေကြ၏။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ရုဒီကစ်ပလင် (Rudy Kipling)၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် မော်ပါဆွန် (Maupassant)၊ ရုရှားနိုင်ငံတွင် ချက်ကော့ (Chekhov) စသည့် စာရေးဆရာများ ကျော်ကြားထင်ရှားနေ သကဲ့သို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်လည်း ‘အို ဟင်နရီ’ သည် အကျော် အမော် ဝတ္ထုတိုရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အမေရိကန် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော အဂ္ဂါအလန်ပိုး (Edgar Allan Poe) က ဝတ္ထုတိုဆိုသည်မှာ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကို စိကာပတ်ကုံး ဖွဲ့နွဲ့ထားသော စကားပြေတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ နာရီဝက် တစ်နာရီ မှ နှစ်နာရီခန့်အထိ အချိန်အကုန်ခံ၍ဖတ်လျှင် ပြီးစီးသွားနိုင်သည့် စကားပြေ တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်ဟု အဆိုပြုခဲ့ဖူး၏။ ထိုအဆိုသည် ဟင်နရီဂျိမ်း (Henry James)၊ ရောဘတ်လူးဝစ် စတီဗင်ဆင် (Robert Louis Stevenson)၊ ဘရက်ဟာတီ (Bret Harte) စသော စာရေးဆရာ အများအပြားအတွက် မှန်ကန်သောအဆို ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အို ဟင်နရီ၏ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် ကျတော့ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်နှင့် ဖတ်၍ ပြီးစီးသွားနိုင်သဖြင့် ဝိသေသ တစ်မူထူးသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိုဟင်နရီသည် စာရေးအားကောင်းသူ ဖြစ်၏။ တစ်ပတ်လျှင် ပျမ်းမျှ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ပြီးစီးသည်ဖြစ်ရာ သူမကွယ်လွန်မီ နှစ်များအတွင်း ဝတ္ထုတို အပုဒ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားသွားနိုင်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူမကွယ်လွန်သွားသည်မှာ အသက် ၄၈ နှစ်အရွယ် ဖြစ်၍ ထိုအချိန်တွင် သူ့ဝတ္ထုတိုများနှင့် ပတ်သက်၍ အချို့က ၃၀၀ ကျော် ၄၀၀ နီးပါးခန့် ရှိသည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း အချို့ကမူ ၆၀၀ ကျော်ခန့် ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။

၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် ‘အမေရိကန်အနုပညာနှင့် သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့ကြီး’ (The American Society of Arts and Sciences) က ‘အို ဟင်နရီ စာပေဆု’ (The O.Henry Memorial Award) ဟူသော အမည်ဖြင့် တစ်နှစ်အတွင်း ထွက်သမျှ ဝတ္ထုတိုများထဲမှ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတိုအား နှစ်စဉ် ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ ဝတ္ထုတိုများသည် နယူးယောက် မြို့တော်အတွင်းရှိ လမ်းများပေါ်မှ လူများကို ရေးဖွဲ့သည်က များ၏။ သူ့ ဇာတ်ကောင်များသည် ဘဝကို ရုန်းကန်နေရရှာသော အောက်တန်းစားများ သာ ဖြစ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

အိုဟင်နရီသည် မြို့နေအနိမ့်လွှာမှ လူတန်းစားများကို ကရုဏာမကင်း သော မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် သုံးသပ်သည်။ ယင်းတို့ကိုပင် ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ဖော်ကျူးခြင်းဖြစ်ရာ ဘယ်အချိန် ဘယ် ကာလပဲရောက်ရောက် သူ့ဝတ္ထုတိုများသည် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြဦး မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများသည် ကမ္ဘာကျော် ရုရှားဝတ္ထုတိုဆရာ ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုတိုများကဲ့သို့ပင် လူအများ၏ နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင် နေကြလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ကိုးကားစာအုပ်များ

- ၁။ The Pocket Book of O.Henry Stories-Edited By Harry Hansen
- ၂။ O.Henry Short Stories (Every Man's Library)
- ၃။ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်း (အမေရိကန် စာပေသမိုင်း) မောင်ထင်၊ စာပေဗိမာန်

လက်ဆောင်

တစ်ဒေါ်လာနှင့် ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဆင့်သာ ဖြစ်၏။ အားလုံး စုစုပေါင်း ထိုမျှသာ ရှိသည်။ ရှိသမျှအကြွေးများထဲမှ ဆင့်ခြောက်ဆယ်သည် ပဲနီပြားများ ဖြစ်သည်။ ပဲနီပြားများဆိုလျှင်တော့ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသူနှင့် အသားသည်များထံမှ ပစ္စည်းဝယ်သည့်အခါ မတန်တဆ အနိင့်အထက်ပြု၍ သို့မဟုတ် အောက်ကျနောက်ကျခံ၍ ဈေးဆစ်ခြင်းအား တစ်ပြားနှစ်ပြားလောက်တော့ ပိုထွက်လာနိုင်စရာ ရှိ၏။ ဈေးဆစ်သည်ဆိုရာ၌လည်း လွယ်လင့်တကူတော့ ရနိုင်စရာ မရှိ။ အားမနာ လျှာမကျိုး မျက်နှာပူသည်အထိ ဆစ်နိုင်ပါမှ ရနိုင်မည့်နေအထား ဖြစ်လေသည်။

ဒဲလားသည် ငွေကို အကြိမ်ကြိမ် ရေတွက်ကြည့်သည်။ အခုဆိုလျှင် သုံးကြိမ်ပင် ရှိသွားပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ရေတွက်ကြည့်ပြန်သည်။ တစ်ဒေါ်လာနှင့် ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဆင့်သာ ရှိ၏။ နောက်တစ်နေ့သည် ခရစ္စမတ်နေ့ ဖြစ်ပေတော့မည်။

အခြေအနေကို အပီအပြင် မြင်နေရပြီ။ စုတ်ပြီနေသော ဆိုဖာပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေရုံမှ လွဲ၍ အခြားလုပ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒဲလားသည် ထိုအတိုင်း လုပ်ပြီးခဲ့ပြီ။ ဘဝဆိုသည်မှာ ငိုကြွေးခြင်းများနှင့် ရှိုက်သံများကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထား

သည့်အရာတစ်ခု၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုဟု ဆိုရလေမလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ငိုရှိုက်သံများသာလျှင် လွမ်းမိုးကြီးစိုးနေသည့် ပြုံးရယ်ခြင်းများနှင့် ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းထားသော အရာတစ်ခုဟု ယူဆရလေမလား။

အိမ်ရှင်မ၏ အဆင့်အတန်းသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပထမတန်းစား အဆင့်မှ ဒုတိယတန်းစားအဆင့်သို့ လျှောကျလာနေစဉ်အတွင်း အိမ်၏ အခြေအနေကို သတိထား၍ ကြည့်ရှုလေ့လာသင့်၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံ အလုံအလောက်ပေးထားသော သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည့်အခန်း ဖြစ်သည်။ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် အခန်းခ ၈ ဒေါ်လာအထိ ပေးရသဖြင့် စရိတ်ကြီးသော အခန်းဖြစ်သည်။ အခန်း၏ လက်ရှိအခြေအနေကို အတိ အကျ ဖော်ပြနိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း အထိုက်အလျှောက် ပေါ်လွင်အောင် တော့ ပြောပြနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

အောက်ဘက် ဆင်ဝင်တွင် စာထည့်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေသော်လည်း စာတစ်စောင်မှ ရောက်မလား။ လူခေါ်လျှပ်စစ်ခလုတ်ကလေး တစ်ခုရှိသော် လည်း ထိုခလုတ်ကို နှိပ်မည့်လက် ဟူ၍ ပေါ်မလား။ ယင်းပစ္စည်းများနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသော အရာတစ်ခုမှာ ‘မစ္စတာ ဂျိမ်းဒီလင် ဟမ်းယမ်း’ ဟူသော နာမည်စာတမ်းရေးထိုးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်သောအခါက ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူသည် အခန်းကို တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ ၃၀ ပေးနိုင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကတော့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုဆိုင်းဘုတ်သည် လေထဲတွင် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား လှုပ်ခါနေခဲ့သည်။ အခုကျ တော့လည်း ဝင်ငွေက ကျုံ့လှီသွားခဲ့၏။ အခန်းခကို တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ ၂၀ သာ ပေးနိုင်တော့၏။ ယင်းအခြေအနေတွင် ‘ဒီလင်ဟမ်း’ဟူသော စာတမ်းသည် မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။ ယခုအခါတွင် နေအိမ်သို့ မစ္စတာ ဂျိမ်းဒီလင်ဟမ်းယမ်း ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း သူ့အား ‘ဂျိမ်း’ဟု ခေါ်ကာ ဆီးကြို၍ ပွေဖက်နှုတ်ဆက်သူမှာ ‘ဒဲလား’ဟု ခေါ်သော မစ္စက်ဂျိမ်းဒီလင် ဟမ်းယမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒဲလားသည် ငိုကြွေးရခြင်းကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို တို့ဖတ်ပဝါဖြင့် ပေါင်ဒါဖို့သည်။ ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ရပ်ကာ နောက်ဖေးဘက် မွဲခြောက်ခြောက်အရောင်ရှိသော နေရာမှ မွဲခြောက်ခြောက် စည်းရိုးပေါ်၌ လျှောက်သွားနေသော မွဲခြောက်ခြောက် ကြောင်တစ်ကောင်အား လှမ်းကြည့်နေသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ခရစ္စမတ်နေ့ ဖြစ်တော့မည်။ သူမ၏ လက်ထဲ၌ ဂျင်မ်အား လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ပေးဖို့ ၁ ဒေါ်လာနှင့် ၈၇ ဆင့်သာလျှင် ရှိ၏။

သူမသည် စုပို့ရသမျှ ပဲနီပြားများကို မသုံးဘဲ စုဆောင်းထားခဲ့သည်မှာ လနှင့် ချီခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း လက်ထဲ၌ စုမိထားသည့်ငွေမှာ ဤမျှသာ ရ၏။ တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ဆိုသည်မှာ ဘာကိုမှ ကြီးကြီးမားမား လုပ်၍ ရသည် မဟုတ်။ အသုံးစရိတ်များမှာ သူမ ကြိုတင်တွက်ချက်ထားသည်ထက် ပို၍ ကုန်ကျလေ့ ရှိ၏။ အမြဲတစေ ထိုပုံအတိုင်းချည်း ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ဂျင်မ်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ဖို့ ငွေက ၁.၈၇ ဒေါ်လာသာ လျှင် ရှိ၏။ ဤမျှလောက် မဖြစ်စလောက် ငွေကလေးနှင့် မိမိချစ်သော ဂျင်မ်အတွက် ဘာပစ္စည်းကို ဘယ်လို ဝယ်ရပါမည်နည်း။ ဂျင်မ်အတွက် လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခု ဝယ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်တစ်ရပ်ဖော်ဖို့ စဉ်းစားစီစဉ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ မိမိရွေးချယ်ထားသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းသည် ဂျင်မ်အတွက် အဖိုးလည်း တန်ရမည်။ အသုံးလည်း ဝင်ရမည်။ ထိုလက်ဆောင်ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ရသည့်အတွက် ဂျင်မ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာလည်း မြင့်မားတိုးတက်လာရမည်။

အခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်များကြားတွင် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးတစ်ချပ် တပ်ဆင်ထားသည်။ တစ်ပတ် ၈ ဒေါ်လာတန် အခန်းတွင်းမှာ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကို မြင်ဖူးကောင်း မြင်ဖူးကြလိမ့်မည်။ ထိုမှန်မျိုးသည် လူလုံးလူဖန်

သေးပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်သော လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ရုပ်သူကြည့်ရ သည်မှာ လွယ်ကူရုံမျှမက အပီအပြင် အပြတ်အသားလည်း မြင်နိုင်၏။ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိလွန်းလှသော ဒဲလားသည် သူ့ရုပ်သူ မှန်ကြည့်ရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင် ပါးနပ်လှပေသည်။

ဒဲလားသည် သူ့ရုပ် သူကြည့်ဖို့ သတိရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်နေသော ပြတင်းပေါက်နားမှ ဖျတ်ခနဲခွာပြီး မှန်ရှေ့ သွားရပ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ စက္ကန့် နှစ်ဆယ်ခန့်အတွင်း သူမ၏ မျက်နှာသည် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့သွား သည်။ သူမသည် ခေါင်းမှ ဆံထုံးကို ဖြေကာ ကျောနောက်သို့ ဖြန့်ချလိုက် လေသည်။

အခုဆိုလျှင် ဒဲလား သတိရလာပြီ။ ဂျိမ်းစ်ဒဲလင်ဟမ်းယမ်းစုံတွဲဟု အများက သတိထားသည့် သူတို့လင်မယားတွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားထိုက်သည့် ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။ တစ်ခုမှာ ဂျင်မ်၏ ရွှေလက်ပတ်ကြိုး ဖြစ်၏။ ယင်းပစ္စည်းမှာ တစ်ချိန်က ဂျင်မ်၏အဖေနှင့် အဘိုးတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သူတို့ လင်မယားပိုင်ဆိုင်သည့် ဒုတိယပစ္စည်းမှာ ဒဲလား၏ ဆံပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဆံပင်မှာလည်း သူတို့အတွက် ဂုဏ်တက်စေ ခဲ့သော ပစ္စည်းပင် ဖြစ်၏။

အကယ်၍များ ရှိဘာဘုရင်မသည် ဤတိုက်ခန်း၏ တစ်ဖက်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်အခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည် ဆိုပါစို့။ ဒဲလားကသာ ခေါင်းလျှော်ပြီး သူမ၏ ဆံပင်ကို ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ အခြောက်လှမ်းနေမည်ဆိုမူ ဘုရင်မ ရှိဘာ ဝတ်ဆင်ထားသမျှ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာအားလုံး သည် တန်ဖိုးယုတ်လျော့သွားမည်မှာ သေချာ၏။ အကယ်၍များ ဆော်လမွန် ဘုရင်ကြီးသည် သူပိုင်ရတနာပစ္စည်းအားလုံးကို မြေတိုက်ခန်းထဲ၌ အစုလိုက် အပုံလိုက် ထားရှိကာ ဤအခန်း၌ အစောင့်လာလုပ်သည် ဆိုပါတော့။

ဂျင်မံသည် အခန်းထဲမှ ဖြတ်သွားတိုင်း သူ့ရွှေလက်ပတ်နာရီကြီးကိုယူ၍ ကြည့်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဒဲလား၏ လှပသောဆံပင်သည် သူမ၏ ကျောနောက်ဘက် တွင် ရေတံခွန်တစ်ခု သွယ်ကျသည့်နှယ် ကျလျက်ရှိသည်။ အညိုရောင်ရေများ စီးကျနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဆံပင်သည် သူမ၏ ဒူးအောက်သို့ ရောက်နေ သဖြင့် သူမအတွက် ဝတ်ရုံအင်္ကျီကြီးတစ်ထည် နောက်ဘက်မှ ပိုးပေးထား သည်နှင့် တူနေသည်။ သူမသည် ဆံပင်ကို လျင်မြင်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး တစ်ချက်မျှ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် ချီတုံချတုံဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သည် ကြမ်းပေါ်၌ ခင်းထားသည့် စုတ်ပြီနေသော ကော်ဇောပေါ်သို့ ကျဆင်းသွားလေသည်။

ဒဲလားသည် အညိုရောင် ဂျက်ကတ်အင်္ကျီဟောင်းကို သွားယူသည်။ အညိုရောင် ဦးထုပ်ကိုလည်း ယူ၍ဆောင်းသည်။ သူမ၏ စကပ်ကလနား များသည် သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လှိုင်းထနေကြသည်။ မျက်လုံးများသည် ဝင်းလက်တောက်ပနေဆဲ ဖြစ်၏။ သူမသည် အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်၍ လှေကားအတိုင်း ဆင်း ကာ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူမသည် ‘မဒမ်ဆိုဖရွန်နီ၊ ဆံပင်အမျိုးမျိုး ဝယ်သည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားရာ တိုက်ခန်းရှေ့၌ ရပ်သည်။ ဒဲလားသည် လှေကားမှ အပြေးတက်သွားသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သွားသည့်အခါ မောဟိုက်နေ သဖြင့် အသက်ပင် မှန်မှန် မရှုနိုင်။ အခန်းရှင် မဒမ်သည် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အသား ဖြူဖြူ အမှုအရာ အေးတီအေးစက်နှင့် ဖြစ်သည်။

“ရှင် ကျွန်မဆံပင် ဝယ်မလား” ဟု ဒဲလားက မေးသည်။

“ငါက ဆံပင်ဝယ်တာပဲ။ ဝယ်မှာပေါ့” ဟု အမျိုးသမီးကြီးက ဖြေ သည်။

“မင့်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်။ တို့များ မင့်ဆံပင်ကို ကြည့်ကြရအောင်”
အညိုရောင်ဆံပင်သည် ထွေးခနဲ ကျလာသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ဆံပင်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆွဲကိုင်ကာ လက်နှင့်ဆ၍ ကြည့်
ရင်း “ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်ရမယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ငွေမြန်မြန်ပေးပေတော့” ဟု ဒဲလားက ပြန်ပြောသည်။

နောက်နှစ်နာရီခန့်အတွင်း နှင်းဆီရောင်အတောင်နှစ်ဖက်နှင့် ငှက်မ
ကလေးသည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ မြူးထူးပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ အသား
ဟင်းစဉ်းကောကြော်ကလေးနှင့် ညစာစားဖို့ကို မေ့သွားပြီး သူမသည် သူမ၏
လင်သည် ဂျင်မ်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်ရန် စတိုးဆိုင်အားလုံးကို
တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ပိုက်စိတ်တိုက်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဒဲလားသည် သူမ၏ ယောက်ျားအတွက် သူမ လိုက်လံ
ရှာဖွေနေသည့် ပစ္စည်းကို တွေ့ရသည်။ ထိုပစ္စည်းသည် ဂျင်မ်တစ်ဦးတည်း
အတွက် အထူးတလည် စီမံပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ တခြားသူတွေအတွက်
ရည်ရွယ်ထားဟန် မတူဟုပင် ထင်မိ၏။ အဘယ်စတိုးဆိုင်မှာမှ ဤပစ္စည်း
နှင့် တူသော အရာကို မတွေ့ခဲ့။ သူ့ရောက်ခဲ့သမျှ ဆိုင်အားလုံးတွင် ပစ္စည်း
အားလုံးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မွေနှောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဤပစ္စည်းလောက် ကြိုက်
စရာကောင်းသည့် ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့။

သူ တွေ့ခဲ့သည်မှာ ပလက်တီနမ် အိတ်ဆောင် ရွှေနာရီကြိုး ဖြစ်၏။
ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ယဉ်ယဉ်ကလေး လှအောင် ပြုလုပ်ထားသော ပလက်တီနမ်
ကြိုးဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြိ၍ အထဲက နောက်ချေးခံ ပစ္စည်းမျိုး
မဟုတ်။ တကယ် လက်ရာမြောက်အောင် လှပစွာ တန်ဆာဆင်၍ ပြုလုပ်
ထားသောပစ္စည်းဖြစ်၏။ ဒဲလားသည် ထိုပစ္စည်းကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဤ
ပစ္စည်းသည် ဂျင်မ်အတွက် ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲက အလိုလို သိလာခဲ့သည်။

ဣန္ဒြေရသော လှပမှုရှိနေသဖြင့် တန်ဖိုးပို၍ တက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဒဲလားက ယူဆသည်။ ဤပစ္စည်းအတွက် ဒဲလားထံမှ သူတို့ယူသည့် ငွေမှာ နှစ်ဆယ့်တစ်ဒေါ်လာ ဖြစ်၏။ သူမသည် ဆိုင်မှ တောင်းခံသည့်ငွေကို ပေးပြီးနောက် လက်ကျန်ငွေ ၈၇ ဆင့်ကို ပိုက်၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဤနာရီကြိုးကိုသာ တပ်ထားလိုက်ပါက ဂျင်မ်သည် အများ၏ အလယ်တွင် များစွာ တင့်တယ်နေလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။ ဤကြိုးကြောင့် ဂျင်မ်၏ နာရီသည် ပို၍ ခံ့ညာခြင်း၊ ထည်ဝါခြင်းနှင့် ကျက်သရေရှိခြင်း စသည်များ ရှိလာ လိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

မိမိလိုချင်သော ပစ္စည်းတစ်ခု ရသဖြင့် မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်ကာ ခြေထောက်မြေကျဖြစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သော ဒဲလားသည် အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အခါ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်သော အသိဉာဏ် ပြန်ဝင်လာသည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်သည် မည်မျှအထိ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားသည်ကို ပြန်ကြည့်ဖို့ သတိရလာသည်။ သူသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အပျက်အစီးများ ကို ပြန်ကြည့်ကာ ပြန်လည်လှပလာအောင် ပြုပြင်သည်။

မိနစ်လေးဆယ်ခန့်အတွင်း သူမ၏ ပုံပန်းပျက် ဖြစ်နေသော ဆံပင် ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုပြင်ခဲ့ရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြန်လည် လှပလာသည်။ သူမသည် သူမ၏ ရုပ်လွှာကို မှန်ထဲ၌ ကြည့်ကာ သတိကြီးစွာဖြင့် ဝေဖန်ဆန်းစစ်လျက် ရှိ၏။

“တကယ်လို့ ဂျင်မ်အနေနဲ့ ငါ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မကြည့်ဘဲ သတ်လား ဖြတ်လား မလုပ်ဘူးဆိုရင်တောင် ငါ့ကို ကွန်နေးကျွန်းက အဆို တော်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာလို့ ပြောမှာပဲ” ဟု ဒဲလားက သူ့ကိုသူ ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ငွေကလေး တစ်ဒေါ်လာ ရှစ်ဆယ့် ခုနစ်ဆင့်နဲ့ ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ”

၇ နာရီထိုးသည့်အခါ ဒဲလားသည် ကော်ဖီကို ဖျော်ထားလိုက်ပြီး ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်၌တင်ကာ အသားဟင်းတစ်ခွက်ချက်ရန် စီစဉ်သည်။

ဂျင်မံသည် ဘယ်တော့မှ နောက်ကျတတ်သူ မဟုတ်။ ဒဲလားသည် နာရီ ပလက်တီနမ်ကြိုးကို လက်နှင့် ဆ၍ဆ၍ ကြည့်ရင်း ဂျင်မံဝင်လာလေ့ ရှိသော တံခါးအနီးထောင့်ထဲရှိ စားပွဲ၌ ထိုင်သည်။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် လှေကားမှ တက်လာနေသော ဂျင်မံ၏ ခြေသံများ ကြားရ၏။ ဒဲလား၏ မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သွားသည့်နှယ် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်သွားသည်။ အမှန် တော့ သူမသည် နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ကိစ္စရပ်များအတွက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းခြင်း ပြုလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ အခုကျတော့လည်း သူမသည် ဘုရား သခင်အား အာရုံညွတ်ကာ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လျက် ရှိ၏။ “အို အဖ ဘုရားသခင် သူ့အနေနဲ့ တပည့်တော်မကို အခုထက်ထိ လှနေတုန်းပဲလို့ ထင်နေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါ”

အခန်းတံခါးသည် ပွင့်သွားပြီး အထဲသို့ ဂျင်မံဝင်လာပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။ သူ့ခမျာ ပိန်ချုံးလျက် ရှိ၏။ စိတ်ဆင်းရဲနေဟန်လည်း ရှိ၏။ သနားစရာ ကောင်းလှချေသည်။ သူ့အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ကြီးလေးသော အိမ်ထောင်တာဝန်ဖြင့် ပိလျက်ရှိရာ၏။ သူ့တွင် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ရှိဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ ပြီးတော့ လက်အိတ်များ မရှိသည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။

ဂျင်မံသည် တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။ ငုံးတစ်ကောင်အနံ့ကို ရလိုက် သဖြင့် မရွေ့မရှားနိုင်ဖြစ်နေသည့် အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဒဲလားအပေါ် စူးစိုက်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော်လည်း ဒဲလားသည် အရိပ်လက္ခဏာ ကို မခန့်မှန်းနိုင်။ သို့သော်လည်း ထိုမျက်လုံးအကြည့်သည် သူမအား ကြောက်လန့် ချောက်ချားစေသည်။ သူ၏အကြည့်မှာ ဒေါသလည်း မဟုတ်၊ အံအားသင့်ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းလည်း မဟုတ်။

သဘောမကျခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ကြောက်လန့်ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ဒဲလား ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့် အရာများကို ဖော်ပြနေသော အကြည့်မဟုတ်။ သူ့အကြည့်မှာ ဒဲလား၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၍ မျက်နှာထားမှာ အရိပ်အကဲ ဖင်းမရနိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းလျက် ရှိပေ သည်။

ဒဲလားသည် စားပွဲ၌ ထိုင်နေရာမှ ထကာ ဂျင်မ်ထံသို့ လျှောက်သွား သည်။

“ဂျင်မ်...ရယ်၊ အချစ်ရယ်” ဟု ဒဲလားက ခေါ်သည်။ “ဒဲလားကို အဲသလို အကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ကွယ်။ ဒဲလား ဆံပင်ဖြတ်ပြီး ရောင်းပေး လိုက်တာဟာ မောင့်ကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်မပေးဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ အချစ် ရယ်။ ဆံပင်ဟာ မကြာခင် ပြန်ရှည်လာမှာပါ။ မောင့်အနေနဲ့ ဆံပင်တိုသွား လို့ ကြည့်ရတာ မလှတော့ဘူးလားဟင်။ ဘာပဲပြောပြော ဒဲလားရဲ့ ဆံပင် တွေက သိပ်သန်တာ။ ချက်ချင်းလိုလို ပြန်ရှည်လာမှာ သေချာပါတယ်။ မောင့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ခရစ္စမတ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဒဲလား ဆုတောင်း ပါတယ်။ မောင်နဲ့ ဒဲလား ပျော်ပျော်ပဲ နေကြရအောင်လား။ မောင်ကတော့ သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒဲလားလေ မောင့်အတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ထားတယ် မောင်ရဲ့၊ သိလား”

“မင်း ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်နော်။ ဟုတ်လား” ဟု ဂျင်မ်က ဒဲလား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်။ ဒဲလားလေ ဆံပင်ကို ဖြတ်ပြီး ရောင်းပစ်လိုက် တယ်” ဟု ဒဲလားက ဖြေသည်။ “ဘာလဲ၊ ဒဲလားကို မောင်သဘောမကျဘူး လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒဲလားဟာ အရင်ဒဲလားပါပဲ မောင်ရယ်။ ဆံပင် မရှိ လည်းပဲ ဒဲလားဟာ ဒဲလားပါပဲ”

ဂျင်မိသည် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ် လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။ “မင်းက ပြောတယ်။ မင့်ဆံပင်တွေ မရှိတော့ဘူး တဲ့။ အဲဒါ တကယ်ပြောတာလား” ဟု ပြန်မေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာထား သည် အူတီးအူကြောင် ဖြစ်နေသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။

“ဒဲလားရဲ့ ဆံပင်ကို မောင်လိုက်ရှာနေဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု ဒဲလားက ပြောသည်။ “ဒဲလားရဲ့ ဆံပင်ကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ မောင်ရဲ့။ ဒါကြောင့် ဒဲလားရဲ့ဆံပင်ဟာ အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေ့ဟာ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရဲ့ အကြိုညခင်းဆိုတာ မောင်သတိရမှာပေါ့။ ဒဲလားအပေါ်မှာလည်း ကြင်နာ သနားမှာပေါ့။ ဒီဆံပင်ကို ရောင်းလိုက်တာဟာ မောင့်အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒဲလားရဲ့အချစ်ဟာ မောင့်အပေါ်မှာ ဘယလောက်အထိ ကြီးမားတယ်ဆို တာ သိတဲ့လူ ဘယ်သူမှ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ကဲပါလေ မောင် ညစာစားတော့မလား”

မိန်းမောတွေဝေကာ ငေးတိငေးကြောင် ဖြစ်လျက်ရှိသော ဂျင်မိသည် အိပ်မောကျနေရာမှ ရုတ်တရပ် လန့်နိုးသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဒဲလားအား သိမ်းကျုံးပြီး ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ဤအခိုက်အတန့်သည် ဆယ် စက္ကန့်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်၏။ ယင်းစက္ကန့်အတွင်း ဂျင်မိနှင့် ဒဲလား တို့၏။ လှုပ်ရှားမှုများကို အသေးစိပ် မြင်စရာ ကြည့်စရာမလိုဟု ယူဆသင့် ၏။ ဤဆယ်စက္ကန့်သည် အရေးမကြီးသော ကာလတစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထား မည်ဆိုပါက ပို၍ အဆင်ပြေဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

တစ်ပတ်လျှင် ရှစ်ဒေါ်လာ သို့မဟုတ် တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာတစ်သန်း ဆိုသည်မှာ ဘာများ ကွာခြားပါသနည်း။ သင်္ချာပညာရှင်တစ်ဦးကတော့ အဖြေမှားကို ပေးပေလိမ့်မည်။ ခရစ်တော် ဖွားမြင်ပြီးစက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ပညာရှိကြီးသုံးဦးသည် လက်ဆောင်များကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ ယခု လက်ဆောင်သည် ထိုလက်ဆောင်များထဲ၌ မပါဝင်ခဲ့ဖူးပေ။ ဘယ်လို လက်ဆောင်မျိုးဖြစ်သည်ကို သိချိန်တန်သည့်အခါ သိရပေလိမ့်မည်။

ဂျင်မံသည် သူ့အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကြီး၏ အိတ်ကပ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

“မောင့်အပေါ်မှာ အထင်မမှားစေချင်ဘူး ဒဲလား” ဟု ဂျင်မံက ပြောသည်။ “မင့်ဆံပင်ညှပ်တဲ့ကိစ္စ၊ ခေါင်းလျှော်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒါမှမဟုတ် အခြားဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင့်ဘက်က အထင်လွဲမှားစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း အဲဒီအထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်ရင် မင်း မောင့်ကို မြင်မြင်ချင်း ဘာကြောင့် အထင်လွဲသွားသလဲဆိုတာ ပေါ်လာမှာပါ”

ဖြူဖွေးလှပသော လက်ချောင်းများသည် စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်ကို ကိုင်သည်။ ကြိုးများနှင့် စက္ကူများကို ဖြေသည်။ ထို့နောက် အလွန်ရွှင်လန်း မြူးကြွသည့်သဘော ပျော်ရွှင်သော အသံ။ ထို့နောက် ဝမ်းသာလွန်၍ကျလာသော မိန်းမတို့၏ မျက်ရည်များနှင့် ငိုရိုက်သံများ။ ထိုအသံများသည် အခန်း၏ အိမ်ထောင်ဦးစီအား များစွာ အလုပ်ရှုပ်သွားစေသည်။

အထုပ်ထဲမှ ထွက်လာသည့်ပစ္စည်းများမှာ ဘီးများ ဖြစ်သည်။ ဘီးအရွယ်မျိုးစုံ ဖြစ်၏။ ဒဲလား ဘရောဒဝေး လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ရှိ စတိုးဆိုင် ပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ဘီးများ ဖြစ်သည်။ ထိုဘီးများကို ဒဲလားသည် များစွာ လိုချင်ဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့၏။ အလွန်လှသည့် လိပ်ခွံဘီးများ ဖြစ်ရုံမျှမက ကလနားတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသဖြင့် အဖိုးထိုက်တန်လှ၏။ အထူးသဖြင့် ဘီးကုပ်များသည် ဒဲလား၏ ရှည်လျားလှပသော ဆံပင်များနှင့် လိုက်ဖက်ညီလှပေသည်။

သူမသည် ဤဘီးများကို လိုချင်လွန်း၍ တတမ်းတတ ဖြစ်နေခဲ့ရဖူး၏။ ဤဘီးများကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ရပါက မည်မျှလောက် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါမည်နည်းဟုပင် တောင့်တခဲ့ဖူးသည်။ တစ်နေ့ကျရင် ရကောင်းပါရဲ့။ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်ကောင်းပါရဲ့ စသည့် မျှော်လင့်ချက်များကိုပင် ထားခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ဖြင့် သူလိုချင်သော ဘီးမျိုးစုံသည် သူပိုင်ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ သို့သော်လည်း ဤဘီးများဖြင့် လှပအောင် တန်ဆာဆင်ရမည့် ဆံပင်လှလှမှာ မရှိတော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒဲလားသည် ဘီးမျိုးစုံကို သူ့ရင်ခွင်၌ အပ်ထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် မှုန်ဝါးဝါး မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဂျင်မ်၏မျက်နှာကို အပြုံးဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ “မပူပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဒဲလားရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ မကြာခင် ပြန်ရှည်လာမှာပါ။ ဒဲလားရဲ့ ဆံပင်တွေက အရှည်မြန်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်တော့ ဒဲလားသည် ကြောင်မလေးတစ်ကောင် သဖွယ် သွက်လက်ပေါ့ပေးစွာ ခုန်ထလိုက်သည်။ “အို ဒဲလား မေ့သွားတယ် ဂျင်မ်ရယ်” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဂျင်မ်သည် ယခုအချိန်အထိ ဒဲလားဝယ်လာသည့် လှပသောလက်ဆောင် ကို မမြင်ရသေး။ ဒဲလားက သူဝယ်လာသော လက်ဆောင်ကို လက်ဖဝါး ပေါ်တင်၍ ဂျင်မ်အား ပြသည်။ သူမ၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ပလက်တီနမ် နာရီကြိုးသည် သူမ၏စိတ်အားထက်သန်တက်ကြွမှုကို ဖော်ပြနေသည့်နှယ် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

“မလှဘူးလား ဂျင်မ် ဒီပစ္စည်းရဖို့ တစ်မြို့လုံး နှံ့နေအောင် ရှာရတာ။ ဒဲလားဖြင့် မော့နေတာပဲ။ ဒီပစ္စည်းရရင်တော့ အချိန်သိဖို့ တစ်နေ့ကို အခါ တစ်ရာလောက်ကြည့်မှာ သေချာနေပြီ။ မောင့်နာရီ ဒဲလားကို ပေး။ အဆင် ပြေမပြေ ဒီကြိုး တပ်ကြည့်ရအောင်။ လှတော့ လှနေမှာ သေချာတယ်”

ဂျင်မ်သည် ဒဲလားခိုင်းသည့်အတိုင်း မလုပ်ဘဲ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ လက်များကို သူ့ခေါင်းနောက်မှ ထိုးသွင်းကာ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြုံးနေသည်။

“ဒဲလားရေ” ဟု ဂျင်မ်က အသံပေးသည်။ “မောင်တို့ရဲ့ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်တွေကို အခုလောလောဆယ် တစ်နေရာမှာ သိမ်းထားပြီး မေ့ ထားလိုက်ကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။ “ပစ္စည်းတွေက သိပ်ကောင်းနေ တော့ လောလောဆယ် သုံးလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မောင်က မင့်အတွက် ဘီးတွေ ဝယ်ချင်တာနဲ့ နာရီကို ရောင်းပြီး ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ကဲကွာ ညစာစားရအောင် ပြင်ပေတော့။

ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာတွင် လာသည့်အတိုင်း ခရစ်တော် အလောင်း အလျာကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် အရှေ့တိုင်းမှာ ပညာရှိကြီး သုံးဦးသည် ခရစ်တော် အလောင်းအလျာကလေးအား ဖူးမြော်ရန် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် နွားတင်းကုပ် အတွင်းရှိ နွားစာခွက်ထဲမှ ကလေးငယ်အတွက် လက်ဆောင်များ ယူလာကြလေသည်။

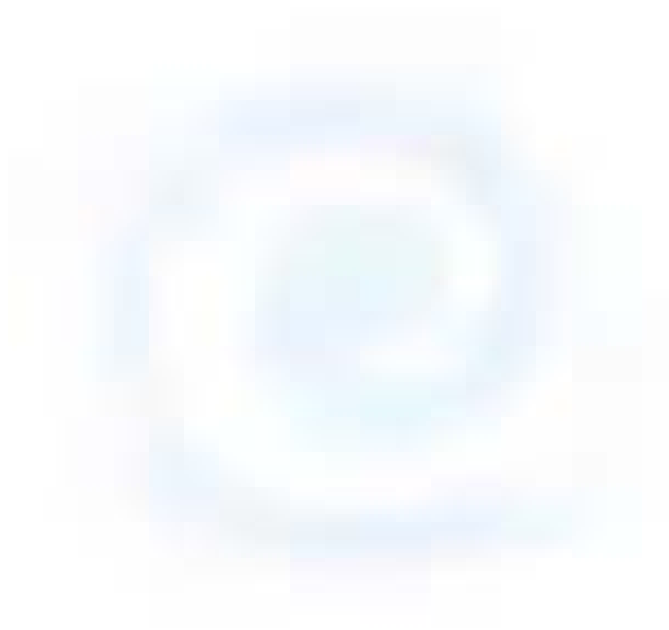
သူတို့သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဉာဏ်ပညာကြီးမာကြသည့် အားလျော်စွာ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များပေးသည့် အလေ့အထကို တီထွင်ခဲ့ကြ၏။ ပညာဉာဏ် ကြီးမားကြသည့်အတွက်လည်း သူတို့ပေးသည့် လက်ဆောင်များသည် ပညာဉာဏ်နှင့် ယှဉ်သော လက်ဆောင်များ ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်ပေးသည့် လက်ဆောင်များသည် တစ်ထပ်တည်း တူညီနေသည့်တိုင်အောင် လဲလှယ်ခွင့် ရှိကြသည်။

ယခု ဤကိစ္စတွင် အခန်းတစ်ခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော မိုက်မဲသည့် လူငယ်နှစ်ဦး၏ မလိမ္မာသော လုပ်ရပ်ကို ဖော်ပြနေသည်။ မလိမ္မာမိမိ မလိမ္မာဖြင့် တစ်ဦးက တစ်ဦးအတွက် အနစ်နာခံမှုများကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ သို့တစေလည်း ယင်းအနစ်နာခံမှုအတွက် အိမ်ထဲမှ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို အဆုံးခံခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ စွန့်လွှတ်မှုများကိုလည်း ပြုခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ယနေ့ခေတ် ပညာရှိများကမူ လက်ဆောင်ပေးသူအားလုံးထဲတွင် ဤနှစ်ဦးသည် ပညာအရှိဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ သူတို့၏ အဆိုအရ လက်ဆောင်ပေးသူနှင့် ယူသူအားလုံးထဲ၌ ဤလူစားနှစ်စားသည် ပညာအရှိဆုံးဖြစ်၍ အရပ်ဒေသတိုင်းတွင်လည်း သူတို့သာလျှင် ပညာအရှိဆုံး ဖြစ်လေသည်။

THE GIFT OF THE MAGI

*

နှစ်ဒေါ်လာတန် အခန်းရှင်

ပထမဦးဆုံး မစ္စက်ပါကားသည် သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ထပ်ဧည့်ခန်းများကို လိုက်လံပြသလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုဧည့်ခန်းများမှ ရရှိနိုင်သော အကျိုးတရားများကို ပြောပြရုံမျှမက ထိုဧည့်ခန်းများကို ရှစ်နှစ်တိတိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး ဂုဏ်သိက္ခာ တိုးတက်မြင့်မားခဲ့ရပုံများကိုပါ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောကြားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် သင်သည် သူပြောသမျှကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမှ လုပ်၍ နေနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိ။ သူမ၏စကားကို ကြားဖြတ်၍ ပြောနိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းကိုလည်း ရယူနိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက်မူ သင်သည် ထစ်တီးထစ်ငေါ့လေသံဖြင့် မိမိသည် ရိုးရိုးဆရာဝန်တစ်ဦးမဟုတ်ကြောင်း၊ သွားကုဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ကြောင်းကို မစ္စက်ပါကားအား အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ သင့်ထဲမှ ဝန်ခံစကား ကြားလိုက်ရသည့်အခါ သင့်အပေါ် မစ္စက်ပါကား၏ ဆက်ဆံပုံအချိုးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သင့်အား မစ္စက်ပါကား၏ ဧည့်ခန်းများနှင့် သင့်တော်ကိုက်ညီမည့် ဆရာဝန်

သို့မဟုတ် သွားကုဆရာဝန် ဖြစ်သွားအောင် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခြင်း မပြုခဲ့သော သင့်မိဘများအပေါ် သင်ကိုယ်တိုင်က မကျေမနပ် ဖြစ်လာအောင် မစွက်ပါကားက သင့်မိဘများအား ဝေဖန်ပြစ်တင်ခြင်း ပြုလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ဆင့်တွင် သင်သည် လှေကားတစ်ခုကို တက်သွားပြီး ဒုတိယထပ်မှ တစ်ပတ်လျှင် ၈ ဒေါ်လာ ပေးရသော နောက်ဖေးဘက်မှ အခန်းကို ကြည့်ရမည်။ ဤအခန်းမှာ ဒုတိယထပ်မှ အခန်းဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းအားဖြင့် တစ်ပတ်လျှင် ၁၂ ဒေါ်လာမျှတန်ကြောင်း၊ ထိုအခန်းကို မစွတာ တူးဆင်ဘာရီဆိုသူက ၁၂ ဒေါ်လာပေး၍ နေသွားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ် ပမ်းပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးရှိ သူညီပိုင် လိမ္မော်ခြံကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကားမှ ဤအခန်းကို အပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ဆောင်းရာသီရောက်တိုင်း အမြဲတစေ လာရောက်နေထိုင် လေ့ရှိသော အခန်းအကြောင်းကို ပြောပြလိမ့်မည်။ ထိုအခန်းမှာ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာဘက်တွင် အခန်းနှစ်ခန်းတွဲရှိ၍ ရေချိုးခန်းသီးသန့်ရှိသဖြင့် မစွက်မက်အင်တိုင်းယားဆိုသူ အလွန်သဘောကျသည့်အခန်း ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

အကယ်၍ သင့်အနေဖြင့် မစွက်ပါးကား၏ သရော်မှုနှင့် မထေမဲ့မြင် ပြုမှုများကို ဆက်လက် သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါကား သင့်အား မစွက်ပါကားက မစွတာ စကစ်ဒါး နေထိုင်သွားခဲ့ဖူးသည့် တတိယထပ်မှ ခန်းမသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသောအခန်းကို ကြည့်ရန် ခေါ်သွားပေလိမ့်မည်။ အမှန်တော့ မစွတာ စကစ်ဒါး၏ခန်းမှာ အခန်းလွတ် မဟုတ်ပေ။ သူသည် တစ်နေ့လုံး ထိုအခန်းထဲ၌ ထိုင်၍ စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် အဆက်မပြတ် သောက်ကာ ပြဇာတ်တွေ ရေးနေသူ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခန်းရှာသူ ရောက်လာတိုင်း မစွက်ပါကားသည် ထိုအခန်းကို ခေါ်ပြလေ့ ရှိသည်။

တစ်ခေါက်သွားပြီးတိုင်း အခန်းအား လက်လွတ်ရမည်ကို ကြောက်သော စိတ်သည် ပေါ်လာတတ်လေရာ မစ္စတာ စကစ်ဒါးသည် သူ့အခန်းခ ကြွေးကျန် တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို ပေးလေ့ရှိသည်။

ထို့နောက် ထို့နောက်တွင်ကား သင်သည် ချွေးပြန်နေသော လက်ဖဝါး ပူနွေးနွေးကို အိတ်ထဲနှိုက်၍ စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသော တစ်ဒေါ်လာတန်သုံးရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အလွန်အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးပြီး အပြစ်ဆိုသင့် ဆိုထိုက်သော ဆင်းရဲမှုကို ထုတ်ဖော် ဝန်ခံလိုက်မည်ဆိုပါက မစ္စတာ ပါကားသည် သင့်အား သုန်သုန်မှုန်မှုန်မျက်နှာထားဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ အလွန်ကျယ်လောင်စူးရှသောအသံဖြင့် ‘ကလယ်ရာ’ ဟု အော်လိမ့်မည်။ သူမအနေဖြင့် သင့်အား ကျောခိုင်းကာ လှေကားမှ ဒုံးဒုံးဒိုင်းဒိုင်းအသံများ ပေး၍ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပုံစံမျိုးဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ‘ကလယ်ရာ’ ခေါ်သော လူမည်းအမျိုးသမီး အိမ်စေသည် သင့်အား ကော်ဇောများ ခင်းထားသည့် လှေကားမှနေ၍ အထပ်လေးထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ထိုလေးထပ်မှအပြင်ဘက်မိုးကောင်းကင်၏ အလင်းရောင် ရရှိရန် အပေါက်ဖောက်၍ မှန်တပ်ထားသော အပေါက်တစ်ပေါက်နှင့် အခန်းကို ပြလိမ့်မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် အမြင့်ဆုံးအထပ်၌ တည်ရှိနေသော အခန်းဖြစ်၍ မျက်နှာကျက် ခေါင်မိုးတွင် မှန်တပ်ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်ထားသော အခန်းဖြစ်၏။ ထိုအခန်းသည် ၇x၈ပေ အကျယ်အဝန်းရှိ၍ အခန်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်သားကြောင်အိမ်တစ်လုံးနှင့် စတိုခန်း ရှိလေသည်။

အခန်းထဲတွင် သံခုတင်ဟောင်းတစ်လုံး ရှိသည်။ မျက်နှာသစ်ရန် ခုံမြင့်တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ ဘေးတစ်ဖက်ရှိ စင်မှာ မှန်တင်ခုံသဖွယ် အသုံးပြုလို့ရသည်။ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိသော လေးဘက်လေးတန်မှ အခန်းနံရံလေးခုသည် လူသေထည့်သော ခေါင်းတစ်လုံးကို

ပိတ်ကာထားသည့် အကာလေးခုနှင့် တူသည်။ သင့်လက်တစ်ဖက်သည် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်ကာ လည်ချောင်းကို ကိုင်မိလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် အသက်ရှူမမှန်သလို ဖြစ်သွားကာ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိလိမ့်မည်။ အမိုးမျက်နှာကြက်၌ တပ်ထားသော မှန်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လေးထောင့်စပ်စပ် ကောင်းကင်ပြာပြာကို မြင်ရပေလိမ့်မည်။

“နှစ်ဒေါ်လာတန်ဆိုရင်တော့လဲ အင်း-” ဟု မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်ကာ အိမ်စေ ကလယ်ရာက မထိမဲ့မြင်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လိမ့်မည်။

တစ်နေ့တွင် မစ္စဆန်ဆိုသူသည် သင့်တော်သည့်အခန်း ရှာဖွေရင်း ဤအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူပါလာသော အမျိုးသမီးသည် လက်နှိပ်စက်တစ်လုံး သယ်ယူလာသည်။ မစ္စလီဆန်သည် အလွန်သေးငယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ လောကကြီးအကြောင်းကို သိပ်ပြီး ရေရေလည်လည် သိရှိနားလည်သေးဟန် မတူ။

မစ္စက်ပါကားသည် မိန်းကလေးအား နှစ်ထပ်ဧည့်ခန်းနှင့် အခန်းကိုပြသည်။ “ဒီအခန်းဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု မေးသည်။ “ဒီအခန်းဆိုရင် မင်းကြိုက်မယ်လို့ ထင်တယ်” ဟုလည်း ရေလာမြောင်းပေးလုပ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်။ သွားကုဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ခက်တယ်” ဟု မစ္စလီဆန်က တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ဖြေသည်။

မစ္စက်ပါကားသည် သူ့ဝသီအတိုင်း သနားသလိုလို ယုံမှားသံသယ မကင်းသလိုလို လှောင်ချင်ပြောင်ချင်သလို မျက်နှာထားဖြင့် မစ္စလီဆန်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆရာဝန် သို့မဟုတ် သွားကုဆရာဝန် မဟုတ်သူများကို ကြည့်သည့်အခါ လုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း နှာခေါင်းကိုရော မျက်နှာကိုပါ ရှုံ့ထားသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“ရှစ်ဒေါ်လာ ဟုတ်လား” ဟု မစ္စလီဆန်က ရေရွတ်သည်။ “အမလေး ရှင်၊ ကျွန်မ အဲသလောက်ကြီး ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မဟာ လုပ်ခ များများမရတဲ့ အလုပ်သမလေး တစ်ယောက်ပါရှင်။ ကျွန်မကို ဈေးအလယ် အလတ်လောက်ရှိမယ့် အခန်းတစ်ခန်းလောက် ပြပါလားရှင်”

မစ္စတာ စကစ်ဒါးသည် အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် ခုန်ထလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ စီးကရက်တိုကို ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုးချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စတာ စကစ်ဒါး” ဟု မစ္စက်ပါကားက ဖြူရော်ရော် မျက်နှာပေါ်တွင် မူမမှန်သော အပြုံးကို ပန်ဆင်ကာ စကစ်ဒါး အား လှမ်းပြောသည်။ “ရှင် အခန်းထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်မိဘူး။ ဟောဒီက အမျိုးသမီးက အခန်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့”

“ဒီအခန်းလည်း ကောင်းတာပါပဲ ရှင်” ဟု မစ္စလီဆန်က ပြုံး၍ ပြော သည်။

သူတို့ ပြန်ထွက်သွားသည့်အခါ မစ္စတာစကစ်ဒါးသည် သူ့ရေးလက်စ ပြဇာတ်ထဲမှ အရပ်မြင့်မြင့် ဆံပင်နက်နက်နှင့် အမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်ကို ပြန်ဖျက်ကာ သူ့နေရာတွင် အရပ်ပုပု ခပ်သွယ်သွယ် ဆံပင်လှလှ အမျိုးသမီး ကို အစားထိုးခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိ၏။

“အင်း အင်နာကတော့ အမိအရ ဖမ်းတော့မှာပဲ” ဟု မစ္စတာ စကစ်ဒါး က သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် “ကလယ်ရာ” ဟူသော မစ္စက်ပါကလင်း၏ ဆောင့် ကြီးအောင့်ကြီး ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံသည် မစ္စလီဆန်၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရိုက်ခတ်သွားသည်။ အသားနက်မှောင်မှောင်နှင့် မှင်စာ တစ်ကောင်သည် မစ္စလီဆန်ရှေ့၌ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး သူမအား လှေကားမှ ခေါ်သွားသည်။ အပေါ်ဆုံးအထပ်သို့ ရောက်သောအခါ လေးဖက် လေး တန်မှ အလုံပိတ် ကာရံထားသည်။ မီးခံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် တူသော

အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ အလင်းရောင်သည် အမိုးမျက်နှာကြက်ရှိ မှန်ကာအပေါက်မှ ဝင်လာနေသော နေရောင်သာလျှင် ရှိ၏။ ‘တစ်ပတ် နှစ်ဒေါ်လာ’ ဟူသော အသံသည် တုန်ခါပြီး ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ ဒီအခန်းကို ယူပါ့မယ်” ဟု မစ္စလီဆန်က ပြောကာ သဲခုတင် ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မစ္စလီဆန်သည် အလုပ်သို့ သွားသည်။ ညကျလျှင် လက်ရေးများဖြင့် ပြည့်နေသည့် စာရွက်များကို ယူကာ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ထိုစာရွက်များကို ကူးယူသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူမတွင် အလုပ်ပါမလာ။ ထိုအခါတွင် သူမသည် အခြားအခန်းငှားများနှင့်အတူ လှေကားထစ်များပေါ်၌ ထိုင်နေလေ့ ရှိ၏။

တကယ်တော့ မစ္စလီဆန်သည် အခုလို ခေါင်မိုးနှင့် ကပ်နေသော အလုံပိတ် အခန်းမျိုးကို ငှားမည်ဟု ရည်ရွယ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူမ၏လုပ်ငန်း အတွက် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲစဉ် ဤအခန်းမျိုးကို ငှားမည်ဟူသော စိတ်ကူး လုံးဝ မရှိခဲ့ချေ။ သူမသည် ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး စိတ်နှလုံး နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အူကြောင်ကြောင်အတွေးမျိုး ဝင်ကာ စိတ်ကူး ယဉ်တတ်သော အကျင့်ရှိသော်လည်း သဘောအလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် မစ္စလီဆန်သည် မစ္စတာစကစ်ဒါးက သူရေးထားသည့် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးသော ဟာသပြဇာတ်ကြီးတစ်ပုဒ်ထဲမှ အခန်း သုံးခန်းကို ဖတ်ပြခဲ့ရာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် နားထောင်နေခဲ့ဖူးလေသည်။

မစ္စလီဆန်တစ်ယောက် အလုပ်ပါး၍ လှေကားထစ်၌ တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့် လာထိုင်သည့်အခါတိုင်း အမျိုးသား အခန်းငှားများသည် များစွာ ပျော်ကြသည်။ ရွှင်လန်းမြူးထူးကြသည်။ သို့သော်လည်း အရပ်ထောင် ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ရွှေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် ကျောင်းဆရာမ မစ္စလောင်းနက်ကားကတော့ လှေကားထိပ်အဆုံးအထစ်၌ ထိုင်ကာ နှာခေါင်း

ရှုံ့နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကွန်နေးဘက်ထွက်၍ ရွှေ့လျားနေသော တောဘဲများကို သေနတ်နှင့်ပစ်၍ လက်တည့်စမ်းလေ့ရှိသူ မစ္စဒွန်းကလည်း ထိပ်ဆုံးလှေကားထစ်၌ ထိုင်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့နေလေ့ရှိ၏။ သူမမှာ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်သူဖြစ်ပြီး သွက်လက်ချက်ချာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်မတူ တစ်မူထူးသည့် မစ္စလီဆန်ကမူ လှေကား၏ အလယ်ထစ်တစ်ထစ်၌ ထိုင်နေလေ့ရှိပြီး အခန်းငှား အမျိုးသားများသည် သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းအုံနေတတ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် မစ္စတာစကစ်ဒါးသည် အသဲဆုံး လူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်၍ မပြောသေးသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ စိတ်ကူးယဉ်နေသော ကိုယ်ပိုင်အချစ်နှင့် အလွမ်းဇာတ်လမ်းကြီးထဲ၌ မစ္စလီဆန်အား အဓိက ဇာတ်ဆောင်နေရာ၌ ကပြခိုင်းရန် စီစဉ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ပြင်လည်း အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် လူလုံးလူဖန်ဝဝ အသိဉာဏ်တုံးမည့်ပုံမျိုး ပေါက်နေသော မစ္စတာဟူးဗားဆိုသူမှာလည်း ခပ်ကဲကဲပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးအပြင် ရှိနေသေးသည့် လူမှာ အသက်အလွန်ငယ်သေးသော မစ္စတာအီဗန်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူသည် အမြဲမပြတ် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလေ့ရှိသဖြင့် တစ်ခါသော် မစ္စတာလီဆန်က အီဗန်အား စီးကရက်ဖြတ်ရန် ပြောကြားခဲ့ဖူးသည်။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မစ္စတာ အီဗန်သည် သူ့ကိုယ်သူ မစ္စလီဆန်၏ အရေးပေးခံရသူအဖြစ် ထင်မှတ်မှားလျက် ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယောက်ျားအားလုံးသည် မစ္စလီဆန်အား “အမြဲတစေ ပျော်ပျော်နေတတ်သူ” အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားကြ၏။ သို့သော်လည်း လှေကားထိပ်ဆုံး အထစ်နှင့် အောက်ဆုံးအထစ်၌ ထိုင်လေ့ရှိသူများကမူ မစ္စလီဆန်အပေါ်၌ အမုန်းပွားလျက် ရှိကြလေ၏။

*

နွေရာသီတစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း မစ္စက်ပါကား၏ အခန်းငှားများသည် လှေကားတွင် ထိုင်နေကြရာ သူတို့အထဲမှ မစ္စလီဆန် သည် မိုးကောင်ကင်ပြင်ဆီသို့ မော့ကြည့်ပြီး ရှင်မြူးသောအသံဖြင့် ရယ်မော လိုက်သည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုမှာ ဘစ်လီဂျက်ဆန်တစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ဒီနေရာကနေပြီး ကျွန်မ သူ့ကိုမြင်နေရတယ်” ဟု မစ္စလီဆန်က ပြောသည်။

အားလုံးက အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကြ၏။ တချို့က မိုးကောင်းကင် နှင့်ထိလုနီးမျှ မြင့်မားသော အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ လည်း ကောင်း၊ အချို့က ဂျက်ကဆန် မောင်းနှင်လာလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော မိုးပုံလေသဘောကို မျက်စိရှာလျက် ရှိကြသည်။

“ဟော ဟိုမှာတွေ့ပြီ။ အဲဒီ ကြယ်ပေါ့” ဟု သူမ၏ သေးသွယ်သော လက်ညှိုးဖြင့် ကောင်းကင်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောလျက်ရှိသည်။ “ဟိုဘက်က ကြယ်ကြီးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘက် က ငြိမ်နေတဲ့ အပြာရောင်ကို ပြောတာ။ ကြယ်ကြီးရဲ့ ဘေးနားက ဟာ ပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ ညစဉ်ညတိုင်း ကျွန်မအခန်း အမိုးပြတင်းပေါက်နား ကနေပြီး ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီကြယ်ကို ဘစ်လီ ဂျက်ကဆန် လို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား” ဟု မစ္စလောင်းနက်ကားက ရေရွတ်သည်။

“ရှင် နက္ခတ်ပညာရှင် တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မသိရပါလား။ မစ္စလီဆန် ရယ်”

“အို ကျွန်မက အဲဒီပညာ ဝါသနာပါတယ် လေ”

ဟု ကြယ်သေးသေးကလေးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသူ မစ္စလီဆန် က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မက လာမယ့် နွေနဲ့ဆောင်း ကြားကာလကျလို့ သူတို့တစ်တွေ အင်္ဂါဂြိုဟ်ထဲ ဝင်တဲ့အခါ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကအစ အသေးစိတ် သိတယ်”

“ဟုတ်လား” ဟု မစ္စလောင်းနက်ကားက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။ “ရှင်ပြောနေတဲ့ကြယ်က ဂင်မာလို့ ခေါ်တယ်။ ပိုလာမျဉ်းနားက နက္ခတ်တာရာစုထဲက ကြယ်ပေါ့။ အဲဒီကြယ်စု အမြင့်ဆုံး ရောက်တဲ့ အချိန်ကပေါ့”

“အို-ဗျာ” ဟု အသက်အလွန်ငယ်သေးသူ လူငယ် မစ္စတာ အီဗန်ခ်က ဝင်ပြောသည်။ “ဘစ်လီဂျက်ကဆန်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ အဲဒီ ကြယ်အတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်”

“ကိုယ်လည်း သဘောတူတယ် ဟေ့” ဟု မစ္စတာဟူးဗားက မစ္စလောင်းနက်ကား၏ စကားကို ဆန့်ကျင်လိုသည့် လေသံဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။ “မစ္စလီဆန်အနေနဲ့ ဟိုး ရှေးခေတ်က နက္ခတ်ပညာရှင်ကြီးတွေ လိုပဲ ဘယ်ကြယ်တွေကိုမဆို သူကြိုက်တဲ့နာမည် ပေးနိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်” ဟု မစ္စလောင်းနက်ကားက ဝန်ခံစကား ပြောသည်။

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီကြယ်ကို ကြယ်တံခွန်တစ်လုံး ဖြစ်နေမလားလို့ စဉ်းစားနေမိတယ် ရှင့်” ဟု မစ္စဒွန်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ဒီကြယ်ကို ဒီနေရာက လှမ်းကြည့်ရင်း ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး” ဟု မစ္စလီဆန်က ပြောသည်။ “ကျွန်မရဲ့အခန်းထဲက နေပြီး ကြည့်သင့်တယ်။ ရှင်တို့လည်း သိသားပဲ၊ နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင် ရေတွင်းတစ်တွင်းထဲက နေ ကြည့်ရင်တောင်မှ ကြယ်တွေကို မြင်နိုင်တာပဲ။ ညပိုင်းဆိုရင် ကျွန်မ အခန်းမှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်း တစ်တွင်းလို မှောင်မည်းနေတယ်။ အဲဒီအချိန်

ကျရင် ကြယ်ကလေး ဘစ်လီဂျက်ဆန်ဟာ စိန်ကြီးတစ်လုံးလို ဝင်းလတ် နေတာပဲ။ အမှောင်ထုက သူ့ကို ကီမိုနို ခြံပေးထားသလိုပဲ”

ထို့နောက်တွင်မူ မစ္စလီဆန်သည် လက်နှိပ်စက် ကူရိုက်ပေးစရာများ ယူမလာနိုင်သည့် အချိန်ကာလများနှင့် ကြုံလာရသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် ယခင်ကလို အလုပ်မလုပ်ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ သူသည် ရုံးများ သို့ တစ်ရုံးဝင်တစ်ရုံးထွက်၍ အလုပ်ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်ရုံးကမှ အလုပ်မရသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ထွက်လာနေရသည်။ ထိုအဖြစ်သည် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေ ပြီ။

တစ်ညနေခင်းတွင် မစ္စလီဆန်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာ ထားဖြင့် မစ္စက်ပါကား၏ လှေကားမှ တက်လာသည်။ သူမ ပြန်ရောက်လာ သည့် အချိန်မှာ ယခင်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညစာစားပြီး ပြန်လာ လေ့ရှိသောအချိန် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူမသည် ညစာ မစားခဲ့ရသေးပေ။

မစ္စလီဆန်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ခန်းမတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်အခါ မစ္စတာဟူးဗားနှင့် တွေ့ကြသည်။ မစ္စတာဟူးဗားသည် ရလာသော အခွင့် အရေးကို အရအမိအသုံးချသည်။ သူသည် မစ္စလီဆန်အား သူနှင့် လက်ထပ် ဖို့ တောင်းပန်သည်။ သူ၏ ဝဖိုင်ဖိုင် ခန္ဓာကိုယ်သည် မစ္စလီဆန်၏ အနီးတွင် ရေခဲတုံးကြီးတစ်တုံး ဝဲပျံနေသည်နှင့် တူလှ၏။ သူသည် မစ္စလီဆန်အား ပွေ့ဖက်ရန် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိလေသည်။

မစ္စလီဆန်သည် ဘယ်ခြောက်ကာ ညာလှမ်း၍ သူမအား ဖမ်းရန် ဟန်ပြနေသော မစ္စတာဟူးဗား၏ လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် တိမ်းရှောင် လျက် ရှိသည်။ သူမ၏ လက်ဖျားသည် လှေကားလက်ရန်းကို ဆုတ်ကိုင်မိ သည်။ မစ္စတာဟူးဗားသည် သူမ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲရန် ကြိုးစားသည်။ သူမက လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ဟူးဗား၏ မျက်နှာကို လှမ်းရိုက်သည်။

သူမသည် လှေကားလက်ရန်းကို ကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည်။ သူမသည် မစ္စတာ စကစ်ဒါး၏ အခန်းတံခါးရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာစကစ်ဒါးသည် မစ္စလီဆန်အား မင်းသမီးအဖြစ်ထား၍ ရေးသားနေသော ဒီလောမီးပြဇာတ်မှ ပြကွက်တစ်ကွက်ကို ရေးနေခိုက် ဖြစ်၏။ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မစ္စလီဆန်သည် ကော်ဇောခင်းထားသည့်ကြမ်းပေါ်အတိုင်း တွားသွားကာ အမိုးမှန်တပ်ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် တည်းသာရှိသော အပေါ်ဆုံးထပ်မှ သူမ၏ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

မစ္စလီဆန်မှာ များစွာ အားနည်းလျက်ရှိသဖြင့် မီးအိမ်ကိုလည်း မထွန်းနိုင်။ အဝတ်များကိုလည်း မလဲနိုင်။ သူမသည် သံခုတင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ လှဲချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမသည် လေးလံလျက်ရှိသော မျက်ခွံများကို ပင့်ကာ အပေါ်ဘက်သို့ မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

ကောင်းကင်မှ ဘစ်လီဂျက်ကဆန်သည် တောက်ပနေသော သူမအား ငုံ့ကြည့်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ခေါင်မိုးမှန်ပေါက်မှနေ၍ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လှမ်းကြည့်နေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်၏။ သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိတ်ဝင်စားစရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ သူမသည် နက်မှောင်သော တွင်းတစ်တွင်းထဲ၌ နစ်မြုပ်လျက် ရှိသည်။ ဘောင်လေးဘောင်တပ်၍ ကပ်ထားသော မှန်ပြတင်းမှ ဝင်လာလျက် ရှိသည့် ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့ ကြယ်ရောင်မှတစ်ပါး အခြားဘာအရောင်မှ မရှိ။ ဟိုတစ်နေ့က မစ္စလောင်းနက်ကား ပြောသလို 'ဂင်မာ' ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့တစေလည်း သူမ၏စိတ်က ထိုကြယ်၏ အမည်ကို 'ဂင်မာ' မဖြစ်စေချင်။

သူမသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ရန် နှစ်ကြိမ်တိတိ ကြိုးစားသည်။ တတိယအကြိမ်ကျမှပင် သူမ၏ လက်ချောင်းများသည် သူမ၏ ပါးစပ်သို့ ထိ၍ ရသည်။ သူမသည် မှောင်မည်းမည်းတွင်းထဲမှနေ၍ ဘစ်လီဂျက်ကဆန်

အား အနမ်းတစ်ချက်ပေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူမ၏ လက်သည် ပျော့တီး ပျော့ခွေဖြစ်ကာ ပြန်ကျသွားလေသည်။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဘစ်လီရယ်” ဟု မစ္စလီစန်က အလွန် အားအင် ချညှိနဲ့သော လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ “မင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ မိုင်သန်းချီပြီး ဝေးပါတယ်။ မင်းကိုယ့်ကို မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်လုပ်ပြီး အလင်းရောင်တောင် ပေးနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာကိုယ်မြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ အမြဲ ရှိနေတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ပတ်လည်မှာ အမှောင်ထုကလွဲပြီး ဘာဆိုဘာမှ မရှိတဲ့ အချိန်မှာ မင်းဟာ ကိုယ်မြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ အမြဲရပ်တည်နေတယ်နော်။ အေးပေါ့လေ။ ကိုယ်နဲ့ မင်းဟာ မိုင်သန်းပေါင်းများစွာ ကွာခြားလွန်းလှပါ တယ်ကွယ်။ ကဲပါလေ ကိုယ် မင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ဝှတ်ဘိုင် ပါ ဘစ်လီဂျက်ကဆန်ရယ်”

*

နောက်နေ့ ၁၀ နာရီတွင် လူမည်းအိမ်စေမလေး ကလယ်ရာသည် မစ္စလီဆန်၏ အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်ထိ တံခါးပိတ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရာမှ အစ သူတို့သည် တံခါးကို အပြင်မှ သော့ဖျက်ပြီး ဖွင့်ကြသည်။ အခန်းထဲမှ အဖြစ်ကို မြင်ကြရသောအခါ တစ်ဦးသောသူသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ လူနာတင်ကား အမြန်ဆုံး လွှတ် ပေးရန် ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားသည်။

ဆူဆူညံညံ အသံပေးကာ လူနာတင်ကားတစ်စီး အချိန်မီ ရောက်လာ သည်။ ကားပေါ်မှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အလွန်သွက်လက် တက်ကြွသော လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး လှေကားမှ တက် လာသည်။

“အမှတ် ၄၉ က လူနာတင်ခေါ်လို့ ရောက်လာပါပြီ” ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။ “ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

“အို ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ” ဟု အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး မစွက် ပါကားက သူမအိမ်ထဲ၌ ဖြစ်နေသော ပြဿနာသည် အလွန်ကြီးပါသည် ဟု အထင်ရောက်သွားစေသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဘယ်လိုကြောင့် အခုလို ဖြစ်သွားရသလဲဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မတွေးတတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ တို့အနေနဲ့ သူ့ကို ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိပါဘူး။ ပြဿနာဖြစ်တဲ့လူက လူငယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါ။ သူမရဲ့ နာမည်က မစ္စအယ်လ်ဆီလီဆန် လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက ဒီလို ပြဿနာမျိုး ကျွန်မအိမ်ထဲမှာ လုံးဝ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူးရှင်”

“ဘယ်အခန်းလဲ၊ အခန်း ဘယ်မှာလဲ” ဟူသော ဆရာဝန်၏ စိုးရိမ် တကြီး အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဆရာဝန်၏ အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်၍ မစွက်ပါကားမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်လျက် ရှိလေ ၏။

“အပေါ်ဆုံးထပ် ခေါင်းမိုးမှန်တပ် အခန်းပါ၊ အခန်းက...”

ဆရာဝန်သည် ဤရပ်ကွက်တွင်းမှ အမိုးမှန်တပ်အခန်းများ အကြောင်း ကို အတော်ကြီး သိထားဟန်တူ၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် လှေကားမှ ဒုန်းစိုင်း၍ တက်သွားသည်။ တစ်ကြိမ်လျှင် လှေကားလေးထစ် ကျော်၍ ပြေးတက်သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့နောက်မှ မစွက်ပါကားသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ပင် တက်လိုက်သွားသည်။ သူမ၏ ဂုဏ်သိက္ခာက တောင်းဆိုထား သည့်အတိုင်း သူမအနေဖြင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့လောက်အောင် လုပ်၍ မဖြစ်။

လှေကားဆုံး၍ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ကျော်မိသည့်အခါ နက္ခတ်ပညာရှင် မလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ချီလာသော ဆရာဝန်နှင့် မစွက်ပါကားတို့ ဆုံမိကြသည်။ ဆရာဝန်သည် တစ်ခဏမျှရပ်ကာ စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။ သူ့အသံသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်တော့ မဟုတ်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော မစ္စပါကားသည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် ပျော့ခွေလာသည်။ သံငုတ်တွင် ချိတ်ထားသော အင်္ကျီတစ်ထည် ပြုတ်ကျ သွားသည့်အခါ ကြေမွသွားသည်နှင့်တူသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူ့ကိုယ် ရောစိတ်ပါ ကြေမွသလို ခံစားနေရသည့် အနေအထား၌ ရှိနေ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် စပ်စပ်စုစု ပြုတတ်သော အခန်းငှားများက သူမအား “ဆရာဝန် ဘာပြောသွားတာလဲ” ဟု မေးကြသည်။

“ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မပြောပါဘူး” ဟု မစ္စပါကား ပြန်ဖြေလေ့ရှိ သည်။ “တကယ်လို့ သူပြောတဲ့စကား ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်မှု ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ” ဟုလည်း ဆိုတတ်သည်။

လူနာတင်ယာဉ် တာဝန်ခံဆရာဝန်သည် လူနာကို တနင့်တပိုး မချီ ကာ ရှေ့လောတကြီး ထွက်လာသည်။ ခွေးတစ်အုပ် သူ့နောက်မှ လိုက် လာသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်၊ ခွေးများသည်ပင်လျှင် ဆရာဝန်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အူတီးအူကြောင်ဖြစ်ပြီး လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ဆရာဝန်၏ မျက်နှာထားသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ပင် အသက်သေရတော့မလောက် ‘ပျက်’ နေသောကြောင့်ပေတည်း။

လူအများသည် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုလျက် ရှိကြ၏။ ဆရာဝန်သည် သူသယ် ယူလာသည့် လူနာအား လူနာတင်ယာဉ်ထဲရှိ အိပ်စင် ခုတင်ပေါ်သို့ မတင်ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌သာ ပွေ့ချီထားသည်။ သူ့အပြုအမူကို ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူ အားလုံး သတိထားမိကြ၏။ ထို့နောက် ဆရာဝန်က လူနာတင်ယာဉ်မောင်း အား အော်ပြောလိုက်သည် “ဟေ့ ဝစ်လ်ဆန်း မော်တော်ကားကို အစွမ်း ကုန် အမြန်ဆုံးမောင်း” ဟူသော စကားကိုပါ ကြားလိုက်ရလေ၏။

ဖြစ်လာသမျှအားလုံးသည် ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကိုပင် ဝတ္တု တစ်ပုဒ်ဟု ခေါ်ရလေမလား။ နောက်နေ့နံနက်ထုတ် သတင်းစာတွင် သတင်း

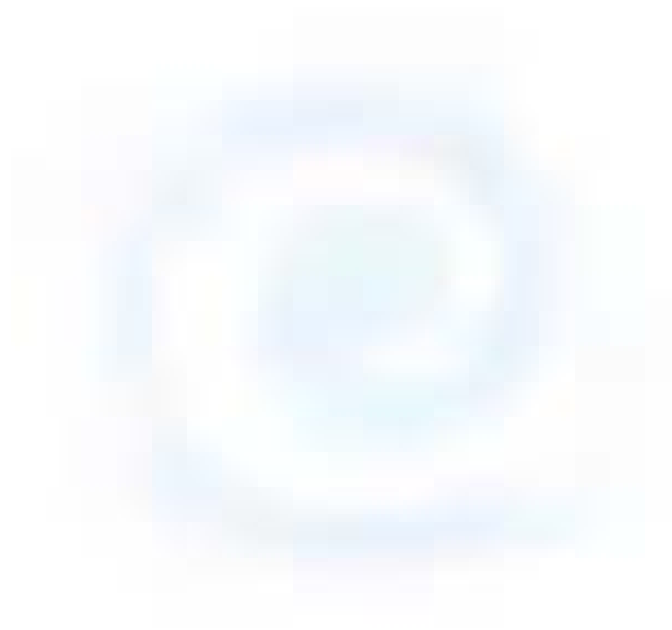
တစ်ပုဒ် ပါလာသည်။ ထိုသတင်း၏ နောက်ဆုံးအကြောင်းသည် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သမျှအာလုံးကို စုစည်းမိအောင် ကူညီလိမ့်မည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ထိုသတင်းသည် နံပါတ် ၄၉၊ အရှေ့လမ်းမှ အစာငတ်မွတ်မှု ဝေဒနာ ခံစားရပြီး အလွန်အားနည်းနေသဖြင့် ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ပို့ခဲ့ရသော မိန်းမ ပျိုတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချထားခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ထိုသတင်းကို အောက်ပါစကားများဖြင့် အဆုံးသတ်ထားပေသည်။

ထိုလူနာအား ပြုစုကုသပေးနေသော ဒေါက်တာ ဝီလျံဂျက်ဆန်က လူနာသည် မကြာမီ ပြန်လည်ကျန်းမာလာလိမ့်မည်ဟု ပြောကြားသွားပေ သည်။

THE SKYLIGHT ROOM

*

ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ

မက်ဒီဆန်ပန်းခြံထဲရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဆုတ်ပီသည် ဖင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဆောင်းဝင်တော့မည် အရိပ်လက္ခဏာများကို မြင်တွေ့နေရပြီး ငှက်များသည် တောင်အရပ်သို့ ပျံသန်းသွားနေကြသည်။ အနွေးထည်ကောင်းကောင်း အသစ်များ လိုချင်နေကြသော မိန်းမများသည် သူတို့၏ လင်များအပေါ် စေတနာဝေဖြာနေရုံမျှမက အကြင်နာ ပိုနေကြ သည်။ ပြီးတော့ ပန်းခြံထဲ၌ထိုင်နေသော ဆုတ်ပီသည် သူ့ထိုင်ခုံပေါ် ငြိမ်ငြိမ် မထိုင်နိုင်။ လှုပ်စိ လှုပ်စိ ဖြစ်နေပြီ။ ဤအခြင်းအရာ လက္ခဏာများသည် ဆောင်းရာသီ နီးလာပြီဟု အသိပေးနေခြင်းပေတည်း။

သစ်ရွက်ခြောက်တစ်ရွက်သည် ဆုတ်ပီ၏ ခြေထောက်များ ကြားသို့ ကြွေကျလာသည်။ ဆောင်းဥတုလာနေပြီဟု အသိပေးလိုက်သည့် အထူး လက္ခဏာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ မက်ဒီဆန်ပန်းခြံထဲ၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသူ အဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ရန် အချိန်ကျလာပြီ ဖြစ်သည်။

ဆုတ်ပီသည် အခြေအနေမှန်ကို သိနေပြီ ဖြစ်၏။ အချိန်ကတော့ ကျလာပြီ။ သူ့အနေဖြင့် အေးမြသော ရာသီဥတုကာလအတွင်း သူ့ကိုယ့်သူ နေထိုင်မှု အဆင်ပြေရေးအတွက် နည်းလမ်း ရှာဖွေရပေဦးတော့မည်။ ဤ အတွက်ကြောင့်လည်း ဆုတ်ပီသည် သူ့ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဖင် ဂနာ မငြိမ် ဖြစ်နေရခြင်းပေတည်း။

ဆုတ်ပီသည် မကြာခင် ရောက်လာတော့မည့် ဆောင်းရာသီအတွင်း၌ မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်သွားရမည်ကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ သို့သော် သူ့နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်များကိုတော့ မြင့်မြင့်မားမား မထားနိုင်ချေ။ သူ့အနေဖြင့် သင်္ဘောတစ်စီးနှင့် ခရီးဝေးသွားဖို့လည်း မစဉ်းစားနိုင်။ တောင်ပိုင်းဒေသဘက်သို့ ခရီးထွက်ဖို့ သို့မဟုတ် နေပဲလ်ပင်လယ်ကွေ့ဘက်သို့ အလည်ထွက်ဖို့လည်း စိတ်မကူးနိုင်။

သူ ဖြစ်လိုသည်မှာ ဘလက်ဝဲကျွန်းပေါ်မှ အကျဉ်းထောင်တွင် သုံးလမျှ သွားရောက်နေထိုင်နိုင်ခွင့် ရယူလိုခြင်း ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် အစားမှန်မှန် စားသောက်နေရမည့် သုံးလ...။ နေ့စဉ် အိပ်စရာနေရာတစ်ခု အဆင်သင့်ရှိနေရမည့် သုံးလ...။ မြောက်အရပ်မှ လာသည့် အအေးဓာတ်မှ ဝေးဝေးနေရမည့် သုံးလ...။ ရဲများ၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးနေရမည့် သုံးလ...။ ဤသုံးလသည် သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံး သုံးလဖြစ်၏။ ထိုဆန္ဒပြည့်ဝရေးသည် ဤကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်း၌ ဆုတ်ပီ အတောင့်တဆုံးသော အရာ ဖြစ်ချေသည်။

ဘလက်ဝဲကျွန်း အကျဉ်းထောင်သည် ဆုတ်ပီ၏ “ဆောင်းဂေဟာ” ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ အမှန်တော့ ဆုတ်ပီ၏ အလိုဆန္ဒသည် ကြီးမားသည် မဟုတ်။ နယူးရောက်မြို့တော်သူ မြို့တော်သား လူချမ်းသာများသည် ဆောင်းရာသီ နီးလာတိုင်း ဖလော်ရီဒါကမ်းခြေ သို့မဟုတ်၊ မြေထဲပင်လယ်ဒေသသို့ ခရီးထွက်ကြရန် ကြီးမားသော စီမံကိန်းကြီးများကို စီစဉ်ချမှတ်လေ့ရှိကြ၏။ ဆုတ်ပီကတော့ ဘလက်ဝဲကျွန်းထောင်တွင်း၌ သုံးလတာမျှ သွားရောက်နေထိုင်ခွင့် ရရှိရေးအတွက် အသေးအဖွဲ့ အစဉ်အစီကလေးများကို ချမှတ်နေရလေသည်။

အခုဆိုလျှင် သူ့အတွက် အချိန်က ကျလာနေပြီ။ ကြီးမားသော သတင်းစာကြီး သုံးစောင်မှ စက္ကူအချို့ကို သူ့ကုတ်အင်္ကျီအောက်၌ ထိုးခံ

ထားသည်။ အချို့ကို သူ့ခြေထောက်များ၌ ပတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ နေရသည်မှာ ပန်းခြံတွင်း၌ဖြစ်၍ ညပိုင်းကျလျှင် သတင်းစာစက္ကူများက အနွေးဓာတ်ကို မပေးနိုင်ချေ။

မြို့တော်ကြီးအတွင်း၌ အစားနှင့် အိပ်စရာနေရာအတွက် သူ သွားနိုင်သော နေရာတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ထိုနေရာများသည် သူလိုချင်တာများကို ပေးကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေလျှင်လည်း ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ထိုနေရာများထက် ဘလက်ဝဲကျွန်းကို ပိုကြိုက်သည်။

ဆုတ်ပီသည် မာန်မာနရှိသူ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ့အနေဖြင့် မြို့တော်ကြီးအတွင်းမှ နေရာများကို သွားမည်ဆိုပါက သူ့ဘက်မှ လုပ်ပေးရမည့် အလုပ်တွေ ရှိနေသည်။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် သူတို့ပေးသမျှ အတွက် သူ့ဘက်က ပြန်ပေးရမည့်အရာများများ ရှိနေ၏။ သူတို့အနေဖြင့် သူ့ထံမှ ငွေကြေးတော့ တောင်းကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် သူတစ်ကိုယ်လုံးအား ပြောင်စင်သန့်ရှင်းသွားစေရန် ရေချိုးခိုင်းလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့မေးသမျှ မေးခွန်းများကို ဖြေခိုင်းကြလိမ့်မည်။ သူတို့သည် မိမိ၏ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ အရာရာတိုင်း သိလိုကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သူနှင့် မဖြစ်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်။ ထိုနေရာများထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သည်မှာ ထောင်သာလျှင် ဖြစ်၏။ အကျဉ်းထောင်တွင်း သူလိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းတွေ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထောင်ထဲတွင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဘဝသည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝပင် ဖြစ်သည်။ ဆုတ်ပီသည် ကျွန်းပေါ်သို့ သွားနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် စတင်လှုပ်ရှားရန် ကြံစည်စိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။

ယင်းကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်သည့် လွယ်ကူသက်သာသော နည်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည့် နည်း တစ်နည်းမှာ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်သို့ သွား၍ ကောင်းပေ့ဆိုသည့် ညစာကို စားသောက်ရန် ဖြစ်သည်။ စားပြီးသည့်အခါ သူ့တွင် ပေးစရာ ငွေ တစ်ပြားမှ မရှိဟု ပြောလိုက်မည်။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်က ရဲကို ခေါ်မည်။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ပြီးသွားနိုင်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ရဲက သူ့အား ဖမ်း လိမ့်မည်။ သူ့ကို တရားသူကြီးတစ်ဦး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ပို့မည်။ ကျန်အပိုင်းကို တရားသူကြီးက ဆက်လုပ်သွားလိမ့်မည်။

ဆုတ်ပီသည် ထိုင်ခုံမှ ထကာ မက်ဒီဆန်ပန်းခြံအပြင်သို့ ထွက်လာပြီး နာမည်ကြီး ဘရော့ဝေးနှင့် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းဆုံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ကွက်လပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကာ ဘရော့ဝေးလမ်းမကြီးအတိုင်း မြောက် ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သည်။ ရောင်စုံမီးများ ထိန်ထိန်ညှိမျှ ထွန်းညှိထား သော စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့ အရောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဤ ဆိုင်သည် ညစဉ်ညတိုင်း အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသော အချမ်းသာဆုံး လူများက အကောင်းဆုံး အစားအစာများကို လာရောက် စားသောက်လေ့ရှိသော ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

ဆုတ်ပီအနေဖြင့် သူ့ခြေထောက်များ၏ အပေါ်ပိုင်းသည် ပြဿနာ မရှိဟု ယုံကြည်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေသည်။ သူ့ ကုတ်အင်္ကျီသည် ကောင်းသေးသည်။ အကယ်၍ သူသည် ဆိုင်ထဲ၌ စားပွဲ တစ်လုံးကို ရပြီဆိုပါက အောင်မြင်မှုရဖို့ သေချာပြီဟု သူ ယုံကြည်သည်။ စားပွဲ၌သာ ထိုင်မိလျှင် ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းကိုသာ အများက မြင်ကြမည် ဖြစ်၍ အဆင်ပြေဖွယ်ရာသာ ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် စားပွဲထိုးသည် သူ မှာကြား သမျှ အစားအစာများကို ယူလာလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။

သူဘာစားလျှင် ကောင်းမလဲဟူသော အတွေးကို စတေးသည်။ သူ့စိတ် အာရုံတွင် ညစာစားပွဲကြီးကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ညစာအတွက် ကုန်ကျမည့်

ငွေသည် များလှမည် မဟုတ်။ ဆိုင်ရှင်များဘက်မှ အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေမည်ကိုလည်း သူ မလိုလား။ သို့သော်လည်း သူစားမည့် ညစာသည် ဆောင်းဂေဟာသို့ မသွားမီ စားရမည့် ညစာဖြစ်သဖြင့် အရသာ ရှိရမည်။ ဗိုက်ပြည့်ရမည်။ ပျော်ရမည်။ သို့သော်လည်း ဆုတ်ပီ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မိသည့်အခါ စားပွဲထိုးမှူးသည် ပေါက်နေသော ရှူးဖိနပ်များနှင့် စုတ်ပြုနေသည့် ဘောင်းဘီကို မြင်သွားသည်။ သန်မာသော လက်နှစ်ဖက်သည် ဆုတ်ပီ၏ လည်ကုတ်ကို မိမိရရ ဆုတ်ကိုင်ကာ တွန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် ဆုတ်ပီသည် ဆိုင်အပြင်သို့ ပြန်ရောက်သွားလေ၏။

ဆုတ်ပီသည် ဘရောဝေးလမ်းပေါ်မှ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာခဲ့သည်။ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရေးအတွက် သူ့အလိုလားဆုံးနှင့် အလွယ်ဆုံးနည်းမှာ အကောင်အထည် ပေါ်မလာတော့ပေ။ သူ့အနေဖြင့် ထောင်သို့ ချောချော မောမော ရောက်သွားနိုင်ရေးအတွက် တခြားနည်းများကို ထပ်မံ၍ စဉ်းစားရပေဦးတော့မည်။

ဆဋ္ဌမရိပ်သာလမ်းထောင့်သို့ အရောက်တွင် လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်ထိန် လင်းအောင် ထွန်းထားသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့သည်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှာ မှန်ချပ်ကြီးတစ်ချပ် အပြည့်တပ်ထားသည်။ ဆုတ်ပီသည် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးအား တအားကုန် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ လူအများ အပြားသည် မှန်ကွဲသံကြောင့် ဆိုင်ရှေ့သို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်လာသူမှာ ရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဆုတ်ပီသည် ခပ်တည်တည်ပင် ရပ်နေရာမှ ရဲသားကို မြင်လိုက်သောအခါ ပြုံးသည်။

“ဆိုင်ကို ခဲနဲ့ ထုတဲ့ကောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ” ဟု ရဲက မေးသည်။

“ကျုပ် ထုလိုက်တာလို့ ခင်ဗျား မထင်မိဘူးလား” ဟု ဆုတ်ပီက ပမာမခန့် လေသံဖြင့် မေးသည်။ သူသည် အူမြူးလျက် ရှိ၏။ သူ့ အလိုဆန္ဒ

သည် မကြာခင် ပြည့်ဝတော့မည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့အလိုဆန္ဒ တခြား မဟုတ်။ ရဲက သူ့ထံလာပြီး သူ့အား ဖမ်းဆီးရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ရဲက ဆုတ်ပီအပေါ်၌ နည်းနည်းကလေးမှ သံသယ မဝင်။ ပြတင်းပေါက်များကို ခဲနှင့်ပေါက်ခွဲသူများသည် ဘယ်တော့မှ အခုလို ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့်နေရာ၌ ရပ်နေပြီး ရဲများအား စကားပြောရိုး ထုံးစံမရှိ။ တတ်နိုင်လျှင် သူတို့သည် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးကြစမြဲ ဖြစ်၏။

ရဲသည် ဟိုဟိုသည်သည် မျှော်ကြည့်သည်။ လမ်းပေါ်အတိုင်း ပြေးသွား နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ရဲသည် ထိုလူ၏ နောက်သို့ ပြေး လိုက်သွားသည်။ ဆုတ်ပီသည် များစွာ စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူသည် နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ၏ အားထုတ်မှုများသည် နှစ်ကြိမ်တိတိ ပျက်ပြားခဲ့ရပြီ။

လမ်း၏အခြားတစ်ဖက်တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ဘရောဝေးလမ်းမကြီးပေါ်က ဆိုင်လို နာမည်ကြီးဆိုင်တော့ မဟုတ်။ ဤ ဆိုင်သို့ လာရောက်၍ စားသောက်ကြသူများမှာလည်း လူချမ်းသာများ မဟုတ်။ အစားအသောက်များလည်း သိပ်ပြီးမကောင်း။

ဆုတ်ပီသည် ထိုဆိုင်ထဲသို့ သူ့ရှူးဖိနပ်စုတ်များကို မချွတ်ဘဲ သူ့ အဝတ်အစား အစုတ်အပြဲများကို မလဲမဖယ်ဘဲ ဝင်သွားသည်။ သူ့အား ပိတ်ပင် တားဆီးမည့်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ သူသည် စားပွဲတစ်လုံး၌ အခန့်သား ဝင်ထိုင်ကာ ညစာကို ကြိုက်ရာများ မှာ၍ စားသောက်သည်။ ပြီးစီးသွားသော အခါ သူ့တွင် ပေးစရာ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဟု ပြောသည်။

“ကဲ ကဲ အလုပ်လုပ်ကြတော့၊ ရဲတစ်ယောက်ကို မြန်မြန်သာ ခေါ်ပေ တော့” ဟု ဆုတ်ပီက ပြောသည်။ “လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို အချိန် ကြာကြာကြီး စောင့်ခိုင်းထားရင် မကောင်းဘူးဆိုတာ သိကြရင် ကောင်း မယ်”

“မင့်အတွက် ရဲမလိုဘူး” ဟု စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ပြောပြီး သူ့အပေါ် စားပွဲထိုး တစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်သည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် သူ့အား ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ မ,ကာ ဆိုင်အပြင်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဆုတ်ပီသည် လမ်းမပေါ်သို့ စောင်းလျက် လဲကျသွားသဖြင့် နားရွက်တစ်ဖက် နာသွားသည်။ သူသည် အတော်ကြီး အားယူ၍ ထရပ်ရ၏။ သူ့အဝတ်အစားများပေါ်မှ ဖုန်များ ခါထုတ်သည်။ ထောင်သည် ပျော်စရာ အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ။ ကျွန်းထောင်သည် သူနှင့် လက်လှမ်းမမီနိုင်လောက်အောင် ကွာဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားရပြန်ပြီ။ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ရောက်နေသော ရဲတစ်ယောက်က သူ့အား ကြည့်ပြီး အော်ရယ်သည်။

ဆုတ်ပီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မိုင်ဝက်ခန့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တော့ သူ မုချအောင်မြင်ရမည်ဟု တွက်သည်။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ပြတင်းပေါက် အနီး၌ရပ်ကာ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုမိန်းမပျိုနှင့် ကပ်၍ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်မှာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရဲကြီးတစ်ယောက်။

ဆုတ်ပီ၏အစီစဉ်မှာ မိန်းမပျိုထံသွား၍ စကားပြောရန် ဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုအား ကြည့်ရသည်မှာ သဘောကောင်းပုံ ရသော်လည်း လူစိမ်းတစ်ယောက်က သူ့အား စကားလာပြောသည်ကိုမူ လိုလားမည့်ပုံ မပေါ်ပေ။ သူ သွား၍စကားပြောလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မိန်းမပျိုသည် ရဲထံမှ အကူအညီ တောင်းခံလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။ ထိုအခါ ရဲက သူ့အား ဖမ်းမည်ဖြစ်၍ သူကိုယ်တိုင် ကျွန်းပေါ်မှ ထောင်သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် မိန်းမပျိုအနီးသို့ သွားရပ်သည်။ ရဲက သူ့အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်ကို သူမြင်နေရသည်။ မိန်းမပျိုသည် သူ ရပ်နေ

သော နေရာနှင့် ကွာသွားအောင် ခွာ၍ရပ်သည်။ ဆုတ်ပီက လိုက်သွားသည်။ မိန်းမပျိုဘေး၌ ကပ်၍ ရပ်ကာ လှမ်းပြောသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ဘီဒီလီယာ။ ကိုယ်နဲ့လိုက်ပြီး မပျော်ချင်ဘူးလားကွယ်”

ရဲကတော့ အခုအချိန်ထိ ကြည့်နေဆဲ။ မိန်းမပျိုက လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်ရုံမျှဖြင့် ဆုတ်ပီသည် သူသွားလိုသည့် နေရာသို့ ဧကန်မုချ ရောက်တော့မည် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာသို့သာ ရောက်သွားပါက သူ့ အတွက် မည်မျှလောက်အထိ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသွားပါမည်နည်း။ သူသည် သူ့ စိတ်ကူးနှင့် သူ စိတ်ထဲတွင် ရွှင်မြူးလျက်ရှိသည်။

မိန်းမပျိုသည် သူ့အား လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ သူ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“လိုက်မှာပေါ့ မိုက်ခဲရယ်” ဟု သူမက ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ရှင်ကသာ ကျွန်မကို သောက်စရာလေး တစ်ခုခု ဝယ်တိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ရှင့်ကို ချက်ချင်း စကားပြန်ပြောမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟော့ဟိုရဲက စောင့်ကြည့်နေတယ်ရှင့်”

ဆုတ်ပီသည် သူ့ လက်မောင်းအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ချိတ်ထားသည့် မိန်းမပျိုနှင့်အတူ ရဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းယူကြိုးမရ ဖြစ်နေသည်။ ယခုအချိန်ထိ သူသည် လွတ်မြောက်နေဆဲ၊ သူသည် ရာသက်ပန် အခုလိုပင် လွတ်မြောက်နေရတော့မှာလား။

နောက် တစ်လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆုတ်ပီသည် မိန်းမပျို၏လက်ထဲမှသူ့လက်ကို ရုန်းကာ ခြေကုန်သုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ သူရပ်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ သူသည် ဇာတ်ရုံအများအပြားအနီး၌ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြို့တော်ကြီး၏ ဤအပိုင်းတွင် လမ်းများသည် မီးများဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ လူအများမှာလည်း ဤအပိုင်းတွင်မူ

ပို၍ ပျော်ကြသည်။ လူချမ်းသာ ယောက်ျား၊ မိန်းမများသည် ကုတ်အင်္ကျီ အကောင်းစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ ဆောင်းရာသီ၏ အေးမြသော လေကြားတွင် ပျော်ရွှင်စွာ လမ်းသလားနေကြလေသည်။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ကြောက်စိတ်သည် ဆုတ်ပီအား ချုပ်နှောင်ထားသည်။ ဘယ်ရဲကမှ သူ့အား ဖမ်းဆီးတော့မည် မဟုတ်ဟူသော အတွေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူသည် ဇာတ်ရုံကြီးတစ်ရုံ၏ ရှေ့၌ ရပ်နေသော ရဲတစ်ယောက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် နောက်တစ်ခု ထပ်၍ ကြိုးစားကြည့်ရန် စိတ်ကူးလာသည်။

သူသည် ဖြုန်းခနဲ ထ၍အော်သည်။ အရက်အလွန်အကျွံမှုနေသည့် အရက်သမားတစ်ဦး အော်ဟစ်သလို အော်ဟစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်အော်ဆိုပြီး ကွေးနေအောင် ကသည်။

ရဲသည် သူ့အား ကျောပေးပြီး ရပ်နေရာမှ သူ့ဘေးမှ လူနှင့် စကားပြောနေသည်။ “ကောလိပ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ မူးပြီး အော်နေတာ။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်အောင်တော့ မလုပ်ပါဘူး။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ဘာတွေပဲ အော်နေအော်နေ၊ ဘာမှ သွားမလုပ်ရဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ကို အထက်က အမိန့်ပေးထားတယ်” ဟု ရှင်းပြနေသည်။

ဆုတ်ပီသည် ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကို လက်နှင့်ပင် ထိမည့် ရဲဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား။ သူသည် ထောင်အကြောင်းကို စဉ်းစားကာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိပြန်သည်။ သူသည် သူ၏ခပ်ပါးပါး ကုတ်အင်္ကျီကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍ ပတ်လိုက်၏။ လေသည် အေးမြလှပါတိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူသည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ၌ သတင်းစာဝင်ဝယ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ထိုလူ၏ ထီးသည် တံခါးအနီး၌ ထောင်ထားသည်။ ဆုတ်ပီသည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ကာ ထီးကို ယူ၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဆိုင်ထဲမှ လူသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ထီး” ဟု လှမ်းပြောသည်။

“ဪ ဟုတ်လား” ဟု ဆုတ်ပီက ပြန်ပြောသည်။ “ဒီလိုဆိုရင် ဘာပြုလို့ ရဲကို မခေါ်တာလဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားထီးကို ယူတယ်လေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် ရဲခေါ်ပေါ့။ ဟော့ဟို လမ်းထောင့် မှာ ရဲတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ခေါ်လိုက်ပေါ့ဗျ”

ထိုလူ၏ ခြေလှမ်းများသည် နှေးသွားသည်။ ဆုတ်ပီကလည်း ခပ် ဖြည်းဖြည်းပင် လျှောက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် “အား” မရှိ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူသည် အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ လမ်းထောင့်မှ ရဲသည် လူနှစ်ယောက်အား ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီ ဒီ ဒီလိုပါ” ဟု ထီးပိုင်ရှင်က ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဒီလိုရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာသလဲ ဆိုတော့ကာ၊ တကယ်လို့ အဲဒီထီးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ထီးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါ တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီမနက်ကပဲ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲက တွေ့လာ ခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ထီးဆိုရင်လည်း ပြန်ယူသွားဖို့ ကျွန်တော်က-

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီထီးဟာ ကျုပ်ထီးဗျ” ဟု ဆုတ်ပီက ဒေါသတကြီး နှင့် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။

ထီးသမားသည် သူ့အနားမှ သုတ်သီးသုတ်ပြာ ထွက်သွားသည်။ လမ်းထောင့်မှရဲသည် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးအား လမ်းတစ်ဖက်သို့ လိုက်ပို့ နေသည်။ ဆုတ်ပီသည် အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်သည်။ လက်ထဲမှ ထီးကို တအားကုန် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် တစ်ယောက်တည်း ရဲများ မကောင်းကြောင်းကို ပြောလာသည်။ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ သူသည် ရဲများအပေါ် လုံးဝမကျေနပ်။ သူက ရဲများ၏အဖမ်းကို ခံချင်နေသည်။ သို့သော်လည်း ရဲများက သူ့အား အမှားတစ်ခုမှ မလုပ်သည့် ဘုရင်တစ်ပါး ဟု မြင်နေကြဟန်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဆုတ်ပီသည် မြို့တော်ကြီး၏ အရှေ့ဖျားရှိ ငြိမ်ဆိတ်သော လမ်းတစ်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် လမ်းထောင့်မှ ချိုးကွေ့ကာ တောင်ဘက်ရှိ မက်ဒီဆန်ပန်းခြံဆီသို့ ပြန်လျှောက်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် သူ့အိမ်သို့ ပြန်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အိမ်သည် ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်းမှ ထိုင်ခုံတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

ငြိမ်ဆိတ်လှသော လမ်းတစ်လမ်း၏ ထောင့်သို့ အရောက်တွင် သူသည် ရပ်လိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည်။ ရောင်စုံ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ပေါက်မှ ချိုမြသော တေးဂီတသံသည် သူ့နားများဆီသို့ ရောက်လာပြီး သူ့အား ဖမ်းဆွဲထားသည်။

ကောင်းကင်မှ လရောင်သည် အေးမြကြည်လင်လျက် ရှိ၏။ အနီးအနားတွင် လူသွားလူလာ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။ သူ့ခေါင်းအထက် ဆီမှ ငှက်များ၏ အသံကိုပင် ကြားနေရ၏။ တိတ်ဆိတ်လှပါဘိခြင်း။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ထွက်လာသော ဓမ္မတေးဂီတသံသည် သူ့အား ညှို့ယူဖမ်းစားနေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူကြားဖူးခဲ့သော ဘုရားဂုဏ်တော်ဘွဲ့ တေးသံဖြစ်ချေသည်။ ထိုအချိန်တုန်းကတော့ သူ့ဘဝသည် အမေများနှင့် ပန်းများ၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ အလယ်တွင် မြင့်မားသော ရည်မှန်းချက်များ မျှော်လင့်ချက်များနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေကလည်း သန့်သန့်စင်စင်။

ဆုတ်ပီ၏ စိတ်ထဲတွင် ခံစားမှုတစ်မျိုး ဝင်လာသည်။ ဟိုစဉ်ကလို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော စိတ်ကလေး ဝင်လာသည်။ သူသည် ဤဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီးသို့ အချိန်ကောင်း အချိန်မှန်တွင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ သူ့စိတ်သည် ရုတ်တရက် အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင် သန့်စင်ကြည်လင်လာသည်။ သူ့ဘဝသည် မည်မျှအထိ ကျဆင်းဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသနည်း။ သူ့ဘဝ၏ ဆိုးဝါးနိမ့်ကျသော အပိုင်းများကို ပြန်မြင်

ကာ ကြောက်စိတ်ပင် ဝင်လာသည်။ သူ့ဘဝ၏ တန်ဖိုးမရှိသော နေ့ရက်များ၊ သူ၏ မှားယွင်းနိမ့်ကျသော အလိုဆန္ဒများ၊ ရှင်သန်မှု ကင်းမဲ့သည့် မျှော်မှန်းချက်များ သူ့စိတ်အပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်သည့် တန်ခိုးဩဇာ ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းများ။

ထိုခဏအတွင်းမှာပင် သူ့စိတ်၏ ပြောင်းလဲမှုကို သူ့နှလုံးသားက အဖြေပေးသည်။ သူ့ဘဝပြောင်းလဲရေးအတွက် သူတိုက်ပွဲဝင်မည်။ သူ နစ်ဝင်နေသော ရွံ့နွံကြီးထဲမှ သူ့ကိုယ်သူ မရမနေ ရုန်းထွက်မည်။ သူ့ကိုယ်သူ လူနှင့် သူနှင့် တူလာအောင် ပြန်လုပ်မည်။

အချိန်တွေ အများကြီးရှိနေသေးသည်။ သူ့အသက်သည် ငယ်သေးသည်။ သူ့တွင် ယခင်က ရှိခဲ့သော ရည်မှန်းချက်ဟောင်းကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ကာ ထိုအတိုင်းဖြစ်အောင် လိုက်နာလုပ်ဆောင်မည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ချိုမြသော ဂီတသံသာသည် သူ့အားပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့၏။

မနက်ဖြန်ကျလျှင် သူအလုပ်တစ်ခု ရှာရမည်။ တစ်ချိန်က သူ့အား လူတစ်ယောက်က အလုပ်ပေးခဲ့ဖူး၏။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် ထိုလူအား မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်။ ဤလောကတွင် သူသည် အဆင့်မနိမ့်သည် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြမည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို တစ်ဦးတစ်ယောက် လက်ကလာ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို သူသတိထားလိုက်မိ၏။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲတစ်ယောက် မျက်နှာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။

“မင်းက ဒီနားမှာ ဘာပြုလို့လားပြီး ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာလဲ” ဟု ရဲက မေးသည်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး” ဟု ဆုတ်ပီက ဖြေသည်။

“မင်းပြောတဲ့ စကားကို ငါက ယုံကြည်လိမ့်မယ်လို့ မင်းက ထင်နေသလား ” ဟု ရဲက ဟောကံသည်။

စိတ်သစ်ဖြင့် အားမာန်သစ် ဝင်နေသော ဆုတ်ပီသည် ရဲနှင့် အပြန်အလှန် အကြောက်အကန် ငြင်းခုံသည်။ စကားများသည်။ အမှန်တော့ နယူးယောက်မြို့တော် ရဲတစ်ယောက်နှင့်ပြိုင်၍ ငြင်းခုံခြင်း၊ စကားများခြင်း ပြုလုပ်သူသည် မလိမ္မာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... လာ” ဟု ပြောကာ ရဲက ဆုတ်ပီအား ဖမ်းဆွဲခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ဘလက်ဝဲကျွန်း အကျဉ်းထောင်၌ သုံးလတိတိ ကျခံစေ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တရားသူကြီးက ဆုတ်ပီအား အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်လေသည်။

THE COP AND ANTHEM

*

ခွေးဝါတစ်ကောင်၏ မှတ်တမ်း

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးဝတ္ထုတစ်ခုကို ဖတ်လိုက် ရလို့ တော့ ခင်ဗျားတို့ လူသားတွေအနေနဲ့ သိပ်ပြီး အံ့ဩသွားကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး။ စာရေးဆရာကြီး ရူဒီကစ်ပလင်နဲ့ တခြား စာရေးဆရာ အတော်များများက တိရစ္ဆာန်တွေဟာလည်း သူတို့ရဲ့ သဘောထားနဲ့ ခံစားမှုတွေပါတဲ့ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ရေးနိုင်စွမ်း ရှိနေကြကြောင်း သက်သေတွေ ပြထားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဒီနေ့ ဒီခေတ်မှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာပုံတွေကိုသာ အသားပေးဖော်ပြပြီး ခေတ်ဟောင်းခေတ်ဆွေးဟန်နဲ့ သွားနေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းအိုကြီးတွေက တိရစ္ဆာန်ဇာတ်လမ်းမပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဆိုတာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီလေဗျာ။ အဲဒီတော့ကာ ကျုပ် ရေးထားတဲ့ ကျုပ်အကြောင်းကို ဖတ်ရလို့ကတော့ သိပ်ပြီး အံ့ဩစရာ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စာထဲမှာတော့ တောအကြောင်းရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေထဲက ဝက်ဝံလို၊ မြွေလို၊ ကျားလို အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ လေသံတွေ ပါနေတဲ့ စာမျိုးကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ရှာတွေ့လိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလိုလို နယူးယောက်မြို့ထဲက အခန်း-၁-ဈေးအင်မတန်ပေါတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတဲ့ ခွေးဝါ

တစ်ကောင်ပါ။ အိပ်တော့လည်းအခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ချပေးထားတဲ့ မိန်းမအတွင်းခံ ဖဲတုဂါဝန်ဟောင်းတစ်ထည်ပေါ်မှာ အိပ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်ပါ။ (အဲဒီ ဂါဝန်ကလည်း လေဒီလောင်းရှိုးဗင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီး ရဲ့ ညစာစားပွဲမှာ ဝိုင်တွေ ဖိတ်ကျထားလို့ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ဂါဝန်ပါ။ အဲဒီတော့ အဲသလိုကောင်မျိုးဆီက လေသံခပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ရသသိပ်မြောက်တဲ့ စာမျိုးကို မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကို မွေးလာတာက ခွေးဝါလေးတစ်ကောင်အဖြစ် မွေးလာတာ ဗျာ။ မွေးနေ့၊ မွေးရပ်၊ အမျိုးအနွယ်နဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်တွေကို လုံးဝမသိဘူး ကျုပ် ပထမဦးဆုံး မှတ်မိနေတာက အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံးထဲ ထည့်ယူလာပြီး ဘရော့ဒ်ဝေးနဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးလမ်း ထောင့်မှာ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်ကို ရောင်းနေတာပဲ။ အဘွားအိုကြီး အမေဟပ်ဘတ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ကို အမည်မျိုးစုံသုံးပြီး ပြောတယ်။ အမျိုးစစ်ကြောင်းကိုလည်း အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောတယ်။ ကျုပ်ကို ဝယ်သူက ဝယ်ချင်လာအောင် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ကြော်ငြာပေးတယ်။

ပထမတော့ မိန်းမဝဝကြီးက ကျုပ်ကို မဝယ်ရအောင် အကြောင်း အမျိုးစုံ ပြပြီး ငြင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူဟာ အဘွားကြီး ဟပ်ဘတ်ကို လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတဒင်္ဂအချိန်ကလေး ကစပြီး ကျုပ်ဟာ လက်သပ်မွေးအချစ်တော်ကလေး ဖြစ်လာတာပဲ။ စာဖတ် သူ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၂၀၀-လောက်ရှိတဲ့ ဖက်တီးမ ကြီးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကိုပွေ့ချီလာပြီး အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ဒိန်ခဲနဲ့ ထွက်နေတဲ့နှာခေါင်းကြီးနဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်လမ်းလုံး (တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ရိုက်လိုက်သလို) နမ်းလာမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေမလဲ။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း သံသေးသံကြောင်နဲ့ “အချစ်ကလေးရေ၊ မေမေ့ အသည်း ကလေးရေ၊ မေမေ့ နှလုံးသားကလေးရေ၊ မေမေ့ အသက်ဘူးကလေးရေ)လို့ အဆက်မပြတ် ခေါ်လာနေရင်ကော ခင်ဗျားဘယ်လို ခံစားရမလဲ။

ကျုပ်ဟာ အဝါရောင် ခွေးပေါက်စကလေး ဘဝကနေပြီး မျိုးရိုးဗီဇ အတိအကျမသိရတဲ့ ခွေးလေးခွေးလွင့်တစ်ကောင် ကြီးပြင်သလို ကြီးပြင်း လာခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ်ရဲ့အရောင်အဆင်းကလည်း အင်ဂိုရာကြောင်မျိုးတစ် ကောင်နဲ့ ရှောက်သီးတစ်လုံး စပ်ကျထားသလို ဖြစ်နေတဲ့ အဝါရောင်ဗျ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျုပ်ရဲ့ဆိုင်ရှင် သခင်မကတော့ ကျုပ်ကို မျိုးရိုးဗီဇ ကောင်းတဲ့ခွေးနှစ်ကောင်က ပေါက်ဖွားလာတာလို့ပဲ ယူဆတယ်။

ကျုပ်ရဲ့သခင်မအနေနဲ့ကတော့ ကျုပ်အပေါ် အထင်အမြင်ကြီးမှုဟာ နည်းနည်းလေးမှ လျော့သွားပုံ မပေါ်ဘူး။ ဟိုးရှေ့ခေတ် ကမ္ဘာဦးက ရေတွေ လျှံလို ကမ္ဘာကြီး ပျက်သွားတဲ့အခါမှာ လှေကြီးတစ်စီး တည်ဆောက်ပြီး မိသားစုနဲ့အတူ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်လာခဲ့တဲ့ နိအာတို မိသားစုနဲ့ ပါလာတဲ့ ခွေးအုပ်ထဲက ခွေးတချို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေ ဖြစ် ရမယ်လို့တောင် သတ်မှတ်ထားပုံပေါ်သဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်သား နှစ်ယောက် က ကျုပ်ကို ပွေ့ချီပြီး ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့သခင်မကို ဆိုက်ဘေး ရီးယန်း အမဲလိုက်ခွေးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေတဲ့ နေဒီဆန်ရက်တွင် ပန်းခြံထဲ ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ တားမြစ်ခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်နေရတဲ့ တိုက်ခန်းအကြောင်း ပြောပြရဦး မယ်။ ကျုပ်တို့တိုက်ခန်းက မဆန်းပါဘူး။ နယူးယောက်မြို့တော်မှာ တွေ့နေ မြင်နေကျ သာမန်တိုက်ခန်းမျိုးပါပဲ။ ကျုပ်တို့ အခန်းရှိတဲ့ တိုက်ရဲ့ ခန်းမကြီး ထဲကို ကျောက်ခင်းထားတဲ့ လမ်းအတိုင်း ဝင်လာရင်ရတယ်။ ကျုပ်တို့အခန်း က တတိယထပ်မှာပါ။ လှေကားအတိုင်း ကွေ့ပတ်ပြီး တက်လာရင် ကျုပ်တို့ အခန်းကို ရောက်ပါတယ်။ ကျုပ်သခင်မက ဒီအခန်းကို အိမ်ထောင် ပရိ ဘောဂ အပြည့်အစုံမပါဘဲ ငှားခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့မှ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူ့ဘာသာသူ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပြီး ဖြည့်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်သခင်မမှာ အခန်းထဲမှာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကိုသာ ဖြည့်တင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူမအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ လင်ယောက်ျားကိုလည်း ဒီအခန်း ငှားပြီးမှ ယူခဲ့တာပါ။

စိတ်တော့ မကောင်းစရာပါပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းသတ္တဝါ တစ်ဦးအတွက် အတော်ကလေး စိတ်ထိခိုက်နေရပါတယ်။ သူဟာ ပုညက် ညွှက်သေးသေးပါ။ ဆံပင်က ဖြူကြောင်ကြောင်ပါ။ ပါးမုန်းမွေးနဲ့ နှုတ်ခမ်း မွေးတွေက ကျုပ်လိုပဲ ခပ်ထူထူပါ။ သူဟာ မယားကြောက် သတ္တဝါများလား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရင် သူမျက်နှာခွက်က အောက်ချင်းငှက်တို့ ကြီးကြာတို့၊ ငှက်ကြီးဒုံးစပ်တို့နဲ့ တူသလိုပဲ။

သူဟာ ရေဆေးထားတဲ့ ပန်းကန်တွေကို ခြောက်သွေ့ သွားအောင် အဝတ်နဲ့ သုတ်နေရင်းက ဒုတိယထပ်အခန်းတစ်ခန်းက ရှဉ့်မွေး ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့မိန်းမကြီးနဲ့ပြောဆိုနေတဲ့ ကျုပ်သခင်မရဲ့ စကားတွေကို နား ထောင်နေပါတယ်။ ညနေခင်းရောက်လို့ သခင်မ ညစာစားပြီဆိုရင် သခင်မ က ကျုပ်ကို ကြီးနဲ့ချည်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ သူ့ကို ခိုင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ သူ ညနေတိုင်း လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ပါ။

တကယ်လို့သာပေါ့ဗျာ။ ယောက်ျားတွေအနေနဲ့ မိန်းမတွေဟာ တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခါ အချိန် ဘယ်လိုဖြန်းသလဲဆိုတာကို ကျကျနန သိကြမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ လော်ရာလင်းဂျန်ဘေးဟာ ညစာစားအပြီးမှာ ပန်းကန်တွေကို မဆေးပါ ဘူး။ ရေခဲလာပို့တဲ့ အရောင်းသမားနဲ့ တစ်နာရီလောက် စကားစမည် ပြော ပါတယ်။ ပြီးတော့ စာဟောင်းတစ်ထုပ်ကို ဖြည့်ပြီး ပြန်ဖတ်ပါတယ်။ ဘီယာ နှစ်ပုလင်းကို စာဖတ်ရင်း သောက်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပြတင်းပေါက် တံခါးမှာဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ကနေပြီး လမ်းတစ်ဖက် က တိုက်ခန်းကို တစ်နာရီကြာလောက် ချောင်ကြည့်ပါတယ်။ အပြင်ကို ထွက်သွားတဲ့လူ ပြန်မရောက်လာမီ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အလိုမှာ သူမဟာ အခန်းကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆယ်မိနစ်လောက်ထိုင်ပြီး အဝတ်တွေ ချုပ်သလိုလို၊ ဘာလိုလို ဟန်ဆောင် နေတတ်ပါတယ်။

အဲဒီအခန်းထဲမှာ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝ ဘယ်လိုဆိုတာ ကျုပ်ပြော ပြရဦးမယ်။ ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့လုံး ကျုပ်ကို ပေးထားတဲ့ အခန်းထောင့်ထဲ မှာ လှဲပြီး ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်မိန်းမကြီးလုပ်ကိုင်နေသမျှကို ကြည့်နေရတယ်။ တစ်ခါ တလေမှာတော့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ပျော်ပြီဆိုရင် ကျုပ်ဟာ စိတ်ကူး ယဉ် အိပ်မက်တွေ မက်နေတတ်ပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ မြေ အောက်တိုက်ခန်းတွေထဲ ရောက်နေတယ်။ ကြောင်တွေကို လိုက်ကိုက်နေ တယ်။ ပြီးတော့ အနက်ရောင် လက်ကိုင်အိတ်တွေ စွပ်ထားတဲ့ အဘွားအိုကြီး တွေကို ဟိန်းတယ်။ ကိုက်မလို လုပ်ပြီး သွားဖြဲပြတယ်။ တကယ်တော့ လည်း ဒါတွေက ခွေးတစ်ကောင် အလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်တွေပဲ မဟုတ်လား။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မိန်းမကြီးဟာ စိတ်ရူးပေါက်သလို ဖြစ်လာပြီး ကျုပ်ကို ပွေ့လားဖက်လား လုပ်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အသံသေး၊ အသံ ကြောင်နဲ့ ပလီပလာ၊ တီတီတာတာ စကားတွေ ပြောတယ်။ အမွေးပွပွနဲ့ ခပ်လှလှ ခွေးငယ်လေးတစ်ကောင်ကို ချောမြူနေတဲ့အခါ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားမျိုးတွေကို ပြောနေတာပါ။ ပါးစပ်က ပြောလိုက် ကျုပ်နှာခေါင်းကို ငုံ့နမ်းလိုက်နဲ့။ နေရထိုင်ရတာ အတော့်ကို ခက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်က ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေတာကိုးဗျ။

ကြာလာတော့ ကျုပ်ဟာ ဟပ်တီအတွက်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာမိ တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ အတော်တူတာပါ လားဗျာ။ ကျုပ်တို့ချင်း တူတာကိုလည်း ကျုပ်တို့ လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့ အခါတိုင်း လူတွေက သတိထားမိကြဟန် တူပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ မော်ဂန်ရဲ့အငှားကား ကုန်းမြင့်ပေါ်က အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းပြီးဆင်းလာ ရင် ကျုပ်တို့ဟာ လမ်းတွေပေါ်က ဆီးနှင်းခဲတွေပေါ်ကို အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး ပြေးတတ်လေ့ရှိကြလေတော့ တစ်လမ်းလုံးကို တထိတ်တလန့် ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်တယ် မဟုတ်လား။

တစ်ညနေခင်းမှာ ကျုပ်တို့ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ခါတိုင်းလို လမ်းလျှောက် ထွက်လာကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားနဲ့ လျှောက် လာနေသလို အဘိုးကြီးကလည်း ကျုပ်ပုံစံမျိုးနဲ့ လျှောက်လာနေတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ကျုပ်နည်း ကျုပ်ဟန်နဲ့ စကားပြောတယ်။

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ပြီး စိတ်ချဉ်ပေါက်နေသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဘွားကြီးက ခင်ဗျားကို မနမ်းဘူးလား။ ခင်ဗျား သူ့ရင်ခွင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူပြောတဲ့ စကားတွေကို နားမထောင်ရလို့လား။ ခင်ဗျား ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်မလာတာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာနော။ စိတ်ကို တင်းစမ်းပါဗျာ။ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိနေရင် အားလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။”

သူက ကျုပ်ကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာထားက ခွေးအသိဉာဏ် ရှိနေသလိုပဲ။

“ဘာလဲ ခွေးကလေးရယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “မင်းဟာ တကယ့် ခွေးလိမ္မာကလေးပါလား။ မင်းကို ကြည့်ရတာ စကားပြောတတ်သလိုပဲ။ ဘာလဲ ခွေးကလေးရယ်။ မင်းကြောင်တွေကို ပြောနေတာလား။”

ကြောင်တွေတဲ့။ ကြောင်တွေ စကားပြောတတ်လို့လား။

အမှန်စင်စစ်တော့ သူဟာ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားမလည်ဘူး။ လူသားတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ စကားကိုနားမလည်တာ များတယ်။ ခွေးတွေနဲ့ လူတွေ စကားပြောကြ ဆိုကြတယ်ဆိုတာက ဝတ္ထုတွေထဲမှာပဲ ရှိတာပါဗျာ။

ကျုပ်တို့နေတဲ့ တိုက်ရဲ့ တစ်ဖက်မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်မှာ အနက်ရောင် တယ်ရီယာခွေးကလေး မွေးထားတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီမိန်းမကြီးရဲ့ ယောက်ျားဟာ အဲဒီ တယ်ရီယာ ခွေးကလေးကို ကြိုးနဲ့

ချည်ပြီး ညနေပိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ။ လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့။ တစ်ရက် မှာတော့ ကျုပ်ဟာ မြေကြီးပေါ် နှာခေါင်းနဲ့ထိုး၊ အနံ့ခံပြီး ခန်းမထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အနက်ရောင်တယ်ရီယာဆီကို ရောက်သွားတယ်။

“ဒီမယ်ကြည့်စမ်း ခွေးငမောက်”

လို့ ကျုပ်က ပြောတယ်။

“တကယ်ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝဟာ လူ အများရှေ့မှာ ခွေးတစ်ကောင်ကို ကလေးပေါက်စထိန်းသလို ထိန်းလေ့ မရှိဘူးကွ။ သိလား။ ငါတော့ဖြင့် ခွေးတစ်ကောင်ကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ဆွဲသွား နေရင်းနဲ့ လူတကာလိုက်ပြီး ဖင်လျက်ဆားဖြူး လုပ်နေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးကို ငါ့တစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အရှင်သခင်မ ကြီးကတော့ နေ့စဉ် ဒီပုံစံကို ချိုးနေတာပဲ။ ငါဖြင့် အံ့ပါရဲ့ကွာ။ ဒီအလုပ်ကို သူ ဘယ်လိုများ လုပ်သလဲ မသိပါဘူး။ သူသဘောကျလို့ လုပ်နေတာပေါ့ ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတော့ ငါ့ကို လာမပြောနဲ့၊ ငါ လုံးဝ လက်မခံဘူးဟေ့”

“သူ့ကို ပြောတာလား” လို့ ငနက်ကောင်က ပြန်မေးတယ်။

“ဘာပြုလို့ ဒါတွေ လာပြောနေရတာလဲဗျာ။ သူက ပျော်ပျော်နေတတ် တဲ့ လူပါ။ သူလည်း ဟိုတုန်းကတော့ အခုလို မသွက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတူတူထွက်စတုန်းက သူလည်းပဲ အလွန်ရှက်တတ်တဲ့ လူပါပဲ။ အဲဒီတုန်းကဗျာ စားသောက်ဆိုင်၊ ရုပ်ဆိုင်ရောက်တဲ့အထိ သူဟာ ဘာကိုမှ မမြင်သလိုပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဆိုင်ထဲအဝင်မှာ ဆုံလည်တံခါးကြီးတွေ ရှောင်တိမ်းရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အမြီး နှစ်လက်မလောက် ပြတ်သွားခဲ့ရသေး တယ်”

အင်း သူ့စကားကြားရတော့လည်း ကျုပ်အဖို့ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာ တယ်။ တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်လာရတယ် ဆိုပါတော့။

တစ်ညနေခင်း ၆-နာရီလောက်မှာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ သခင်မက သူ့ကို အလုပ်ရှုပ်အောင် ကြံဖန်ပြီး အလုပ်ပေးတယ်။ လပ်ဗီးကို လေကောင်းလေ သန့်ရှူနိုင်အောင် လမ်းထွက်လျှောက်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးတယ်။ ဒီနေရာမှာ အခုချိန်ထိ ခင်ဗျားတို့မသိအောင် ဖုံးထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နာမည်ကို လုံးဝမပြောသေးတဲ့ အချက်ပဲ။ အခုတော့ ပြောရတော့မယ်။ ကျုပ်သခင်မက ကျုပ်ကိုခေါ်တာ “လပ်ဗီး” တဲ့။ ဟိုအကောင် ငနက် ကျတော့ “တို့နက်စ်” တဲ့။

အဲဒီနေ့က လုံခြုံမှုရှိပြီး ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိလှတဲ့ နေရာတစ်နေရာက တခမ်းတနားနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့အရောက်မှာ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူကို အာရုံပြောင်းသွားအောင် ကျုပ်မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာအရောက်မှာ ကျုပ်ဟာ ဆိုင်တံခါးကို ဇွတ်အတင်းသွားတယ်။ သူက မသွားအောင် ဆွဲထားပေမယ့် ကျုပ်က အတင်းရုန်းပြီးသွားတယ်။

“ဟဲ့ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” လို့ အဘိုးကြီးက အော်တယ်။ “ဘာလဲ ကွာ၊ ငါ့ကို ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး အရက်သောက်အောင် လုပ်နေတာလား။ အင်း ငါမသောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ။ ငါ ထင်တာတော့ အတော်ကြာသွားပြီ။ ဒါဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့”

ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒီလူကြီး ကျုပ်လက်ခုတ်ထဲ ရောက်လာပြီ။ သူဟာ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ပြီး သူ သောက်ချင်တာ မှာသောက်တယ်။ ကျုပ်က သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး စားပွဲထိုးကို အမြီးတနှံ့နှံ့လုပ်ပြရင်း သူချပေးထားတဲ့ နေ့လယ်စာကို ဝါးနေတယ်။ အိမ်မှာ စားနေကျ အစားအစာမျိုး မဟုတ်လေတော့ အရသာတစ်မျိုး ထူးပေသပေါ့ဗျာ။

သောက်စရာ၊ စားစရာတွေလည်း ကုန်သွားရော အဘိုးကြီးက စားပွဲခြေထောက်မှာ ပူးချည်ထားတဲ့ ကျုပ်ကို ကြိုးဖြေပေးတယ်။ ပြီးတော့

ဆိုင်အပြင်ကို ဆွဲထုတ်လာတယ်။ အပြင်ရောက်တော့ ကျုပ်ရဲ့ လည်ပတ်ကြိုးကို ဖြေလိုက်ပြီး လမ်းပေါ်ကို လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။

“တော်တော် သနားစရာကောင်းတဲ့ ခွေးကလေးပါလားကွယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “မင်းဟာ သဘောလည်း ကောင်းရှာတယ်။ ငါ့မိန်းမ အနေနဲ့ မင့်ကို နောက်ထပ် နမ်းရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တော့ ဒီအလုပ်ဟာ ရှက်စရာပါကွာ။ သဘောကောင်းတဲ့ ခွေးကလေးရေ။ ဝေးရာတစ်နေရာကို သွားပေတော့။ လမ်းပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီးသာ နေပေတော့။ အဲသလို ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရင်းနဲ့ပဲ ကားကြိတ်ခံပြီး သေလိုက်ပေတော့”

ကျုပ်က သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူး။ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားဖို့ ကိစ္စမှာ မသွားဖူးလို့ငြင်းတယ်။ သူ့ခြေထောက်တွေကြားမှာ တိုးဝှေ့ပြီး ဝင်လိုက်၊ သူ့အပေါ် ခုန်တက်လိုက်နဲ့ သူ့ကို မခွဲနိုင်မခွာရက်ကြောင်း ပြတယ်။

“သန်းထူတဲ့ ခွေးအိုကြီးရယ်” လို့ ကျုပ်က သူ့ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ “လကိုကြည့်ပြီး အူတတ်တဲ့ ခွေးအိုကြီးရယ်၊ ယုန်အလိုက်ကောင်းတဲ့ ခွေးအိုကြီးရယ်၊ ကြက်ဥ ခိုးစားတတ်တဲ့ ခြေတိုခွေးကြီးရယ်” စသည်ဖြင့်လည်း နာမည်အမျိုးမျိုးပေးပြီး ခေါ်လိုက်သေးတယ်။ “ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခွာမသွားနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ပြနေတာပဲ။ အဲဒါကို ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလားဗျာ” လို့ လည်း ပြောလိုက်တယ်။

သူ ကျုပ်ပြောတာကို နားမလည်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တစ်မိနစ်လောက် ငြိမ်ဆိတ်ပြီး တွေးနေတဲ့ပုံ ရှိတယ်။

“ခွေးကလေးရယ် ” လို့ သူကပြောတယ်။ “ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ မင်းတို့ ငါတို့ဟာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ထက်ပိုပြီး နေရမယ် မထင်ပါဘူးကွာ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ပြီးမြှောက်ပင့်နေစရာ မလိုပါဘူးကွာ” တဲ့။

သူဖြေပေးထားလို့ ကျုပ်ရဲ့လည်းပင်းမှာ ကြိုးမရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သူနဲ့ ဝေးရာကို ပြေးမသွားဘူး။ သူ့အနားမှာပဲ ခုန်ပေါက်မြူးထူးပြီး သူနဲ့အတူ နှစ်ဆယ့်သုံးလမ်းဘက်က ကူးတို့ဆိပ်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဂျာဆီ ကူးတို့ဆိပ်ကိုရောက်တော့ ကျုပ်သခင်ဟာ တစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီး ဘိန်းမုန့်စားနေတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြီး စကားပြောတယ်။

“ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ခွေးက ရော့ကီးတောင်တန်းတွေဘက် ခရီးထွက်မှာ ဗျ”

ကြားရ၊ ကြားရ နားဝမှာ သိပ်ပြီး နားထောင်လို့ကောင်းတဲ့ စကား ပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားထက် ကျုပ်စိတ်ကိုပိုပြီး ကျေနပ်အားရသွား စေတဲ့ စကား ရှိသေးတယ်။ အဲဒီစကားကတော့ ကျုပ်နားရွက်နှစ်ဖက်စလုံး ကို ကျုပ်ဆီက အူသံ၊ ညည်းသံတွေ ထွက်လာတဲ့အထိ ဆွဲဆွဲပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားပါ။

“ဟေ့ကောင်၊ ခွေးမျောက်ခေါင်း၊ ခွေးကြွက်မြီး ငါ မင့်နာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား” လို့ သူကမေးတယ်။

အမှန်တော့ ကျုပ် လုံးဝမသိပါဘူး။ သူ့ အနေနဲ့ ကျုပ်ကို “လပ်ဗီး” လို့ပဲ ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျုပ်က ကျုပ် အပေါ်သနားစိတ်ဝင်လာအောင် တအင်အင်လုပ်ပြီး အူသံနဲ့ ညည်းသံပေးလိုက် မိပါသေးတယ်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ငါ မင့်ကို “ပီတီ” လို့ ခေါ်တော့မယ်ဟေ့” လို့ ကျုပ် သခင်က ကျုပ်ကို ပြောပါတယ်။ အဲဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ တကယ်လို့ တကယ်လို့သာ အဲဒီအချိန်တုန်းက အမြီး ငါးခုရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီအမြီးငါးခုစလုံးကို သူကျေနပ်သွားအောင် အားရပါးရနဲ့ နှံ့ပြဲမိမှာ သေချာ ပါတယ်ဗျ။

သနားစရာ

ပွဲစား ‘ဟာဗေးမက်စ်ဝဲလ်’ ၏ ရုံး၌ အလုပ်လုပ်နေသော ‘ပစ်ထ်ချား’ သည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားမှုတစ်ခုခုကို သူ့ မျက်နှာထားနှင့် ဖော်ပြလေ့ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ယနေ့နံနက် တွင်မူ သူ့အလုပ်ရှင် မစ္စတာမက်စ်ဝဲတစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာချိန် သူ့မျက်နှာသည် စိတ်ဝင်စားခြင်းနှင့် အံ့အားသင့်ခြင်းများကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ အချိန်မှာ မနက်ကိုးနာရီခွဲ၍ မစ္စတာမက်စ်ဝဲသည် သူ၏အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးနှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ ပစ်ထ်ချား” ဟု မက်စ်ဝဲက သူ့အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အလုပ်စားပွဲဆီသို့ သူ ဒရောသောပါး သွားသည်။ သူ သွားနေပုံသည် စားပွဲကို တအားကုန် ခုန်ကျော်လိုက်တော့မည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့နောက် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှ သူ့အား စောင့်စားနေကြ သည့် စာစောင်အမြောက်အများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်နေသည်။

အမျိုးသမီးငယ်သည် မက်စ်ဝဲထံ၌ အတွင်းရေးမှူး လုပ်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ အရင့်အရင်က လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အတွင်းရေးမှူးများနှင့် မတူ။ အလွန်ထူးခြားသော မိန်းမချောကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကလေး ထုံးထားသော သူ့ဆံပင်သည် အမြဲတစေ သန့်စင်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ဆွဲကြိုး၊ နားကပ် စသည် အဖိုးတန် ရွှေငွေရတနာများကိုလည်း

ဝတ်ဆင်လေ့ မရှိပေ။ အဝတ်အစားဝတ်ရာ၌လည်း တောက်တောက် ပြောင်
ပြောင် အဝတ်အထည်များကို ဝတ်လေ့မရှိ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများ
သည် မွဲချောက်ချောက်နှင့် ရိုးရိုးစင်းစင်း ရိုးလွန်းလှ၏။ သို့သော်လည်း
သူဝတ်ဆင်ထားသည့်အဝတ်များသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်၊ သူ့အလှနှင့် လိုက်
လျောညီထွေ ရှိသည်။ သူ၏ အနက်ရောင်ဦးထုပ်တွင် ရွှေရောင် ငှက်တောင်
ကလေးတစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်။

ယနေ့ နံနက်တွင်လည်း သူ့အလှသည် သိမ်မွေ့စွာ ပေါ်လွင်လျက်
ရှိသည်။ မျက်လုံးအစုံက တွေးတောငေးမောနေဟန် ရှိသော်လည်း ကြည်လင်
ဝင်းလက်နေကြသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လျှမ်းလျက်ရှိပြီး မျက်နှာထား
သည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းကို ဖော်ပြနေပေသည်။

ပစ်ထံချားသည် အတွင်းရေးမှူးအမျိုးသမီး၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်
ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်၍ မတင်မကျ
ဖြစ်နေသော မေးခွန်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိ၏။ ယနေ့နံနက် အမျိုးသမီး
၏ အခြေအနေသည် ခါတိုင်းနှင့် မတူဟု သူ ထင်သည်။ အမျိုးသမီးသည်
သူ၏ အလုပ်ရှိရာ အခန်းဆီသို့ တန်းမသွားဘဲ ရပ်နေသည်။ သူဘာလုပ်
ရမည်ကို မသိ၍ ယောင်တီးယောင်တ ဖြစ်နေသူ တစ်ဦးနှင့် တူလှ၏။
တစ်ကြိမ်တွင်မူ အမျိုးသမီးသည် မက်စ်ဝဲလ်၏ စားပွဲအနီးသို့ သွား၍ရပ်
နေသည်။ စားပွဲနား၌ သူရှိနေသည်ကို သိသာမြင်သာအောင် လုပ်နေသည်
နှင့် တူနေသည်။

စားပွဲ၌ ထိုင်နေသူမှာ ယခုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ
စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုစက်ရုပ်သည် နယူးယောက်မြို့သား အလုပ်
အလွန်များသော ပွဲစားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ” ဟု မက်စ်ဝဲလ်က အမျိုးသမီးအား
လေသံမာမာပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေးသည်။ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ဖြစ်နေသော

စာရွက်များသည် သူ့စားပွဲပေါ်၌ ဆီးနှင်းခဲများ စုပုံကျရောက်နေကြသည့် နှယ်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ မှန်မှိုင်းမှိုင်း မျက်လုံးများသည် အမျိုးသမီးအား စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို ကြည့်နေသည့်နှယ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

“ဘာမှ မရှိပါဘူး” ဟု အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေပြီး မသိမသာကလေး ပြုံးကာ စားပွဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

“မစ္စတာပစ်ထံချား မနေ့က မစ္စတာမက်စ်ဝဲက အတွင်းရေးမှူး နောက် တစ်ယောက်ခန့်ဖို့ကိစ္စ ပြောသေးလား” ဟု အမျိုးသမီးက မေးသည်။

“ပြောတယ်” ဟု ပစ်ထံချားက ပြန်ဖြေသည်။ “သူက နောက်တစ်ဦး ထပ်ခန့်မယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ဒီမနက် လူတွေအများကြီးလာဖို့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုးနာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ။ တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာသေးဘူး။”

“ဒါဆိုရင်လည်း နောက်တစ်ဦး မခန့်သေးတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်မ ဆက်လုပ်ပေးရဦးမှာပေါ့” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောကာ သူ့အလုပ်စားပွဲသို့ သွားသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ခါတိုင်း သူချိတ်နေကျ နေရာ တွင် ချိတ်လိုက်သည်။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် အလွန်အလုပ်ရှုပ်သော နေ့တစ်နေ့မှ အလုပ်များသော နယူးယောက်ပွဲစားတစ်ယောက်ကို မမြင်ဖူးသေးပါက အလုပ်လုပ်နေကြသည့် အမျိုးသားများအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မသိ သေးဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ပွဲစားတစ်ယောက်၏ အချိန် နာရီသည် မိနစ်တိုင်း အလုပ်နှင့်ပြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ယနေ့သည် ဟာဘေးမက်စ်ဝဲ၏ အလုပ်များသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပေ သည်။

မစ္စတာမက်စ်ဝဲ၏ စားပွဲဘေးနားတွင် စက်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုစက် ထဲမှာ စာရွက်အတိုအရှည် အစအနပေါင်းများစွာသည် အတောမသတ်

ထွက်လာလျက် ရှိ၏။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းများကို အဆက် မပြတ် သယ်ယူလာနေကြသည့် စာရွက်များပေတည်း။

အမျိုးသားများသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်လာ ပြီး မစ္စတာမက်စ်ဝဲနှင့် စကားပြောကြသည်။ တချို့မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ဖြစ်သော်လည်း တချို့ကတော့ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ တချို့လူများသည် ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် တချို့ကတော့ ဒေါသတကြီးနှင့် လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရုံးလုလင်ငယ်များသည် မစ္စတာမက်စ်ဝဲအတွက် စာများကို ယူ၍ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ကြသည်။ မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ် စာပြန်ဖတ်၍ အမြန်အဖြေပေးရမည့် အကြောင်းကိစ္စ များ ပေတည်း။

ယခုအချိန်တွင် ပစ်ထံချား၏ မျက်နှာသည် သူ အသက်ရှင်သန်နေ သေးကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ အခြားလူများသည် မုန်တိုင်းတစ်ခုကြား ၌ လှုပ်ရှားနေကြသည့် သင်္ဘောသားများသဖွယ် ခုန်ဟယ်၊ ပေါက်ဟယ်၊ ပြေးဟယ်၊ လွှားဟယ် ဖြစ်နေကြ၏။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လောကထဲတွင်လည်း မုန်တိုင်းများ ရှိကြသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော မုန်တိုင်းများပင် ဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်ပွဲစား၏။ ရုံးခန်းထဲတွင် မုန်တိုင်းများကို စိတ်အာရုံဖြင့် သိရှိခံစားနေရ၏။

မက်စ်ဝဲလ်သည် သူ့ကုလားထိုင်ကို နောက်ဘက်မှ နံရံနှင့်ထိတိုက် မိသည်အထိ တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူသည် ‘အကသမား’ တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ သူသည် စက်အနီးမှ ခုန်ထလိုက်ပြီး စားပွဲ ဆီသို့ ရောက်သွားလိုက်၊ တံခါးဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ စားပွဲဆီ ပြန်ရောက် လာလိုက်နှင့် ဝုန်းဒိုင်းကြဲလျက် ရှိ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် သူ့အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ခု ကပ် လာသည်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားမိလာသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင် ဖြစ်၏။

ဆံပင်တွေက အများကြီး။ အစုလိုက်၊ အပုံလိုက်။ ပြီးတော့ ထိုဆံပင်များ၏ ထိပ်တွင် ငှက်မွေးငှက်တောင်များ ထိုးစိုက်ထားသည့် ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံး။ နောက်ပြီးတော့ လည်ပင်းတစ်ခုဆီမှ ကြမ်းပြင်ကို ထိမိသည်အထိ ရှည်လျားသော ငွေဆွဲကြိုးကြီးတစ်ကုံး။ ထို့နောက် ယင်းအစုအပုံများကြားမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး။

ထိုအမျိုးသမီးငယ် ဘေးနား၌ သူ့အား ရှင်းလင်းပြောပြရန် ရပ်နေသည့် ပစ်ထံချား။

“အတွင်းရေးမှူး အလုပ်လျှောက်တဲ့အမျိုးသမီးပါခင်ဗျာ” ဟုပစ်ထံချားက ပြောသည်။

မက်စ်ဝဲလ်သည် စက်ထဲမှ ထွက်လာသည့် စာများနှင့် စက္ကူများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုတ်ကိုင်ထားရင်းက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာ အလုပ်လဲ” ဟု မက်စ်ဝဲလ်က မေးသည်။

“အတွင်းရေးမှူး အလုပ်ပါ” ဟု ပစ်ထံချားက ထပ်ပြောသည်။ “မနေ့က မစ္စတာမက်စ်ဝဲလ် ကိုယ်တိုင် ပြောထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စပါ။ ဒီမနက် အတွင်းရေးမှူးခန့်ဖို့ လူတွေ စစ်ဆေးမယ်ဆိုလို့”

“မင်းရူးနေပြီ ထင်တယ် ပစ်ထံချားလဲ” ဟု မက်စ်ဝဲလ်က ပြန်ပြောသည်။

“ငါက မင်းကို ဘာကြောင့် အဲဒီစကားမျိုး ပြောရမှာလဲကွာ။ မစ္စလက်စ်လီဟာ အင်မတန်မှ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ ဒီအလုပ်မှာ လုပ်ချင်သလောက် လုပ်ပါစေလို့ ငါ သဘောထားတယ်”

ထို့နောက် အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ကာ “နောက်ထပ် တစ်ယောက်မှ မလွှတ်ပါနဲ့တော့လို့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ကြားလား။ ငါ့ရုံးခန်းထဲကိုလည်း နောက်ထပ် တစ်ယောက်မှ ခေါ်မလာခဲ့နဲ့တော့” ဟု အမိန့်ပေးသည်။

ငွေဆွဲကြိုးပိုင်ရှင်သည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဒေါသတကြီးဖြင့် စားပွဲကုလားထိုင်များကို တမင်သက်သက် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး တွန်းဖယ်တိုက်ခိုက်သွားသည်။ အပြင်ရောက်သည့်အခါ ပစ်ထံချားလ် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်အား မစ္စတာ မက်စ်ဝဲလ်တစ်ယောက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပို၍ပို၍ သတိမေ့လာနေပြီဟု ပြောသည်။

အလုပ်သည် ပို၍များကာ ပို၍ရှုပ်ထွေးလာပြီး ပို၍လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်။ မက်စ်ဝဲလ်သည် အလွန်တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော စက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် အလုပ်များကို လုပ်နေသည်။ သူသည် ရှိသမျှအလုပ်များကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ကုန်းကြိုးပြီး လုပ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် သူ့အလုပ်တွင် ဘယ်တော့မှ မမှား။ အမြန်ဆုံးဖြတ်ရန်နှင့် အမြန်ဆောင်ရွက်ရန် အမြဲတစေ အဆင့်သင့် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အလုပ်ကို နာရီတစ်လုံး အလုပ်လုပ်သလို လုပ်သည်။ သူ့လုပ်နေသည်မှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလောကတွင်းမှ အလုပ်များ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလောကဆိုသည်မှာ လူ့လောကတစ်ခု မဟုတ်။ ပြီးတော့ သဘာဝလောကလည်း မဟုတ်။

ဤသို့ဖြင့် ညနေစာ စားသောက်ရန် နီးကပ်လာချိန်တွင် အလုပ်ခွင်တွင်းမှ အရာများသည် ငြိမ်သက်အေးဆေးလာသည်။

မက်စ်ဝဲလ်သည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စာရွက်များကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့စားပွဲ၌ ရပ်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျနေကြ၏။ သူ့ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်သည် ပွင့်နေသည်။ ရာသီဥတုသည် အပူဘက်သို့ ရောက်စပြုနေသည့်အချိန်ကာလာသို့ ရောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာနေသော ပန်းရနံ့များသည် သင်းထုံမွှေးပျံ့လျက် ရှိ၏။ မက်စ်ဝဲလ်သည် အခန်းထဲတွင် မလှုပ်မခြောက် ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေသည်။ မစ္စလက်စ်လီမှတစ်ပါး အခြားသူ မရှိ။ သူတစ်ဦးသာလျှင် ပိုင်ဆိုင်သော အနံ့များ ဖြစ်၏။

ပန်းနံ့များသည် သူ့ရှေ့၌ မစ္စလက်စ်လီ ရောက်နေသည်ဟုပင် ထင်ရလောက်ပါ၏။ အလုပ်လောကကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း သေးငယ်သည်ထက် သေးငယ်သွားနေသည်။ မစ္စလက်စ်လီသည်သူ့အခန်းနှင့် ခြေလှမ်းအလှမ်း နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာသည့် ဟိုဘက်က အခန်းထဲ၌ ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

“ငါ အခုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု မက်စ်ဝဲလ်က မတိုးမကျယ် အသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ “ငါ အခုပဲ သူ့ကို မေးမယ်။ ငါ ဘာပြုလို့ ဟိုတုန်းက မပြောခဲ့မိတာပါလိမ့်။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အံ့ဩမိပါရဲ့”

သူသည် တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ကသောကမျော ဝင်ရောက်သွားသည်။ အတွင်းရေးမှူး မစ္စလက်စ်လီ၏ ဘေး၌ရပ်သည်။

မစ္စလက်စ်လီက သူ့အား မော့ကြည့်ပြီး အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးရောက်လွမ်းလာသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် နူးညံ့ခြင်းနှင့် ကရုဏာဖြစ်ခြင်းများကို ဖော်ပြနေကြသည်။

မက်စ်ဝဲလ်၏ လက်နှစ်ဖက်သည် စက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို ကိုင်ထားဆဲ။ “ဒီမယ် မစ္စလက်စ်လီ” ဟု မက်စ်ဝဲလ်က လျင်မြန်သွက်လက်စွာ စကားစသည်။ “ကိုယ့်မှာ အချိန်နည်းနည်းလေး ရတယ်။ ဒီအချိန်လေး အတွင်းမှာပဲ မင်းကို စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်လို့လာတာ။ မင်း ကိုယ့်ဇနီး လုပ်ပါလား။ ကိုယ့်မှာက ထုံးစံအတိုင်း ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကားတွေ ပြောနေဖို့ အချိန် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ကဲကွယ် မြန်မြန်ဖြေစမ်းပါ။ ကိုယ်အလုပ် ဆက်လုပ်ရဦးမယ်”

“အို ရှင်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ” ဟု မစ္စလက်စ်လီက ရေရွတ်သည်။ ထိုင်ရာမှ ကပျာကသီထရပ်ကာ မက်စ်ဝဲလ်အား မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် ကြည့်သည်။

“မင်း ကိုယ်ပြောတာ နားမလည်ဘူးလား” ဟု မက်စ်ဝဲလ်က ပြောသည်။ “မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်စေချင်တယ်။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်။ မစ္စလက်စ်လီ ကိုယ် မင်းကို ဖွင့်ပြောချင်လွန်းလို့ ခဏတစ်ဖြုတ်ရတဲ့အချိန် ကလေးမှာ လာပြီး တွေ့ရတာ။ အခုဆို အလုပ်က များလာပြန်ပြီ။ သူတို့ ခေါ်နေကြပြီ။ ပစ်ထံချားရေ သူတို့ကို ခဏလောက် စောင့်ပါလို့ ပြောလိုက် စမ်းပါ။ ကဲ မစ္စလက်စ်လီ၊ ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးသေးဘူးလား”

အတွင်းရေးမှူး မစ္စလက်စ်လီသည် ပထမတွင် အံ့အားသင့်လွန်း၍ ကြက်သေသေပြီး ပါစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်ကာ လျှံကျလာသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွဲစား၏ လည်ပင်းကို တအားသိုင်းဖက် လိုက်သည်။

“အခုမှပဲ လက်စ်လီ သိတော့တယ်” ဟု ညင်သာစွာ ပြောသည်။ “ဒီဟာ အလုပ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ။ အလုပ်ဟာ မောင့်ရဲ့ ခေါင်းထဲက အရာအားလုံးကို ထုတ်ယူသွားတာကိုး။ ပထမတော့ လက်စ်လီ သိပ်ကို လန့်သွားတာပဲ။ ဒီမယ် ဟာဗေး၊ ရှင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ လက်စ်လီနဲ့ ရှင်နဲ့ မနေ့ညကပဲ ဟိုလမ်းထောင့်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးထဲမှာ လက်ထပ်ပြီးကြပြီလေ”

THE ROMANCE OF A BROKER

*

၆၉

အန်သိုနီရော့ခ်ဝေါလ်သည် ‘ရော့ခ်ဝေါဆပ်ပြာ’ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသော လုပ်ငန်းဖြင့် ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ရရှိကြွယ်ဝလာသူ ဖြစ်၏။ သူသည် နယူးယောက်မြို့တော်၏ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းထဲရှိ သူ့အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက် နား၌ရပ်ကာ သူ့အိမ်နီးချင်း ဆူဖော့ဂျိုးအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ဤအိမ်နီးချင်းသည် နယူးယောက်မြို့တော်၏ ခေတ်ဟောင်းမိသားစု အသိုင်း အဝိုင်း ထုံးစံအတိုင်း အလွန်မာန်မာန်ကြီးသူတစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။ အခုလည်း အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဆူဖော့ဂျိုးသည် ခါတိုင်းလိုပင် အန်သိုနီ ရော့ခ် ဝေါလ်၏နေအိမ်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ အကြည့်မှာ ထုံးစံ အတိုင်း လူချမ်းသာဆပ်ပြာသည်အား အထင်အမြင် အလွန်သေးသည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်၏။

“အင်း ဒီအိမ်ကို လာမယ့် နွေရာသီကျရင် ဆေးဝါ၊ ဆေးဖြူနဲ့ ဆပ်ပြာ ရောင် သုတ်လိုက်ဦးမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ဆပ်ပြာဘုရင် အန်သိုနီရော့ခ်ဝေါလ် က ရေရွတ်သည်။

“အဲဒီအခါကျရင် ဘယ်လို သဘောထားမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေး တာပေါ့”

ထို့နောက် အန်သိုနီရော့ခ်ဝေါလ်သည် နောက်သို့ ချားခနဲလှည့်၍ အလွန် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်-

“မိုက်ခဲရေ၊ ဟေး မိုက်ခဲ” ဟုအော်သည်။ သူသည် အိမ်စေ့ကို ခေါ်သည့်အခါတိုင်း ခေါင်းလောင်းကို တီး၍ ခေါ်တတ်သောအလေ့အထ မရှိ။ အိမ်စေ့ ရောက်လာသည့်အခါ -

“ဟေ့ကောင် မိုက်ခဲ၊ ငါ့သားကို ပြောလိုက်စမ်း၊ အပြင်မသွားခင် ငါ့ဆီ ခဏလာခဲ့ဦးလို့” ဟု ရှောင်ဝေါလ်က ပြောသည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ သူ့သား ဝင်လာသည့်အခါ အဘိုးကြီး ရှောင်ဝေါလ်သည် ဖတ်နေသော သတင်းစာကို ဘေးနား၌ ချထားလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဟေ့ ရစ်ချတ်။ မင်းသုံးနေတဲ့ ဆပ်ပြာအတွက် မင်းက ဘာပေးရသလဲ” ဟု မေးသည်။

ရစ်ချတ်သည် ကောလိပ်ကျောင်းမှ ပညာပြီးဆုံးခဲ့သည်မှာ မကြာသေး။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လကမှ ဖြစ်သည်။ သူသည် အိမ်၌ ဖခင်နှင့်အတူနေရန် ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ယခုအချိန်အထိ သူ့အဖေကို နားမလည်သေး။ သူ့အဖေ၏ အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုများသည် သူ့အဖို့ အံ့အားသင့်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဆပ်ပြာဆယ့်နှစ်တုံးကို ခြောက်ဒေါ်လာ ပေးရတယ် အဖေ” ဟု ရစ်ချတ်က ဖြေသည်။

“မင်းဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကျတော့ကော”

“ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်လာခြောက်ဆယ်ပေါ့ အဖေရာ”

“မင်းဟာ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ကွ” ဟု သူ့အဖေက ပြောသည်။

“ဆပ်ပြာ ဆယ့်နှစ်တုံးကို နှစ်ဆယ့်လေး ဒေါ်လာပေးဝယ်ပြီး အဝတ်အထည်တစ်စုံအတွက် ဒေါ်လာတစ်ရာကျော် သုံးနေကြတဲ့ လူငယ် တွေ

အကြောင်း ငါကြားဖူးတယ်။ မင်းလဲ သူတို့လိုပဲ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်လောက် အောင် ချမ်းသာနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်း သုံးတာဟာ အကြောင်းတော့ လုံလောက်ရမယ်။ ငါကိုယ်တိုင်ကတော့ ရော့ခ် ဝေါလ် ဆပ်ပြာပဲ သုံးတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီဆပ်ပြာက အကောင်းဆုံးမို့ ပေါ့”

“အေး မင်းဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်။ ဆပ်ပြာတစ်တုံးကို ဆယ်ဆင့်ကျော်ကျော် သာမကဘူး။ ဆယ့်ငါးဆင့်အထိပေးလည်း ဖြစ်တာ ပဲ။ လူတွေက လူတစ်ယောက်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ် ရင် သူကမွေးတဲ့ သူ့သားဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင် ဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့သားရဲ့သားကျရင်တော့ လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်တဲ့”

“ငါကတော့ သူတို့ပြောတာ မှားတယ်လို့ ထင်ထားတယ်။ ငွေက ဘာကိုမဆို မြန်မြန် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်တာပဲကွာ။ အခုဆိုရင် ကြည့်၊ ငွေက ငါ့ကို လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးထားပြီ။ ငါဟာ ငါတို့အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာနေတဲ့ လူကြီးလူကောင်း နှစ်ယောက် နဲ့အတူတူဖြစ်နေပြီ။ အခုဆိုရင် ငါ့အပြုအမူတွေဟာ သူတို့ဆိုးသလောက် ဆိုးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဆပ်ပြာသည်တစ်ယောက် လာနေတဲ့အတွက် စိတ်တွေ ဗယောက်ဗယက်ဖြစ်ပြီး ညညမှာ အိပ်လို့ မပျော်ကြတော့ဘူးကွ”

“ငွေက ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တဲ့ဟာတွေ အများကြီးရှိနေတာကို အဖေ မှ မသိဘဲ” ဟု ရစ်ချတ်က စိတ်ထိခိုက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“အဲသလို မပြောနဲ့လေကွာ” ဟု အဘိုးကြီး အန်သိုနီက ပြန်ပြောသည်။

“ငွေနဲ့သာဆိုရင် ဘာမဆို အချိန်မရွေး အောင်မြင်နေတာကွ။ ငွေနဲ့ ဝယ်လို့မရတဲ့ ပစ္စည်းရှိတယ်လို့ ငါဖြင့် မကြားဘူးပေါင်ကွာ။ ငွေနဲ့ ဝယ်မရ တဲ့ ပစ္စည်းရှိရင် ငါ့ကို ပြောပြစမ်း။ အေး မင်းကို ငါပြောချင်တာတွေ

အများကြီး ရှိတယ်။ မင်းကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ။ ငါရိပ်မိ
နေတာ နှစ်ပတ်လောက် ရှိသွားပြီ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါကို ပြောပြ။
ငါ မင်းကို ကူညီမယ်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ငါ့လက်ထဲကို ဒေါ်လာ
ဆယ့်တစ်သန်း ရောက်လာနိုင်တဲ့ လူဆိုတာ မင်းမေ့မပစ်နဲ့။ ကဲ ပြောစမ်း၊
မင်းဘာဖြစ်နေသလဲ။ နေမကောင်းဘူးလား”

“တချို့လူတွေကတော့ အခုလို ဖြစ်လာရင်လည်း နေမကောင်းဘူးလို့
ပြောလေ့ ရှိတာပဲ”

“အို ငါသိပြီ” ဟု အန်သိုနီက ရေရွတ်သည်။

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ။ မင်းက ဘာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ မပြော
တာလဲ။ မင်းနဲ့သာ လက်ထပ်ရရင် သူဝမ်းသာမှာ သေချာတယ်။ မင်းမှာ
ငွေလည်း ချမ်းသာတယ်။ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ သဘောလည်း ကောင်း
တယ်။ မင်းမှာ နာမည်ပျက်စရာလည်း မရှိဘူး။ ရှေ့ခေါင်းဆံပင်ပြာနဲ့လည်း
မင်းမှာ ပတ်သတ်စရာ လုံးဝမရှိဘူး”

“သူ့ကို ပြောဖို့ အခါအခွင့်ကို မရတာ အဖေရဲ့” ဟု ရစ်ချတ်က
ပြောသည်။

“အခါအခွင့်ကို လုပ်ယူပေါ့ကွာ၊ ငါသားကလဲ” ဟု အန်သိုနီကပြော
သည်။

“သူ့ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင် ထွက်၊ ဒါမှ
မဟုတ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကအပြန် သူ့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေး။ ဒါဆို ရတာပဲ”

“အဖေက ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို သိမှ မသိ
တာ။ သူ့မှာရှိနေတဲ့ အချိန်တိုင်း မိနစ်နဲ့အမျှ လုပ်စရာတွေ စီစဉ်ထားပြီးသား
အဖေရဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ရမှဖြစ်မှာ။ သူ့ကိုမှ မရရင် လောက
ကြီးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အလကားပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်နေကြောင်း
လည်း စာနဲ့ ရေးမပြောချင်ဘူး”

“မင်း ငါ့ကို ပြောနေတာက ငါ့ငွေတွေနဲ့ မင်းကောင်မလေးဆီက အချိန် တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက်တောင် ရအောင် ဝယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

“ကျွန်တော် ပြောဖို့ စောင့်စောင့်လာခဲ့တာကြာပြီ အဖေ။ သူက သန်ဘက်ခါ ဆိုရင် ဥရောပဘက် ခရီးထွက်ဦးမှာ။ သူ အဲဒီမှ နှစ်နှစ်လောက် ကြာမယ်။ ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် နှစ်ယောက်တည်း ခဏတစ်ဖြုတ် တွေ့ခွင့်တော့ ပေးထားတယ်။ သူက မြို့ထဲကို မီးရထားနဲ့လာမှာ။ ကျွန်တော် က မြင်းရထားနဲ့ သွားကြိုပြီး ဇာတ်ရုံကို ပို့ပေးရမယ်။ သူ့အမေနဲ့ မိတ်ဆွေ တွေက ဟိုက စောင့်နေကြမှာဆိုတော့ မြင်းရထားကို အချိန်မီရောက်အောင် အမြန်မောင်းပို့ရမှာ။ လမ်းမှာပြောလို့ သူက နားထောင်မယ် ထင်သလား။ ထောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်ရုံထဲကျမှ ပြောမယ်ဆိုရင်ကော လုံးဝမဖြစ်နိုင် ဘူး။ ပွဲပြီးမှ ပြောရင်ကော လုံးဝအချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါပဲ အဖေ။ အဖေငွေနဲ့ မကူညီနိုင်တဲ့ ဒုက္ခက အဲဒါပဲ။ အဖေငွေနဲ့ သူ့ဆီက အချိန် တစ်မိနစ်တောင် ဝယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က ဝယ်လို့ရနိုင်ရင်တော့ လူချမ်းသာတွေ အသက်ရှည်ကြမှာပဲ။ သူ့သင်္ဘောနဲ့ ခရီးမထွက်ခင် စကားကြာကြာ ပြောခွင့်ရဖို့ကတော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ ပါဘူး။”

“ဒီမယ် လူကလေး။ ဖျားတာနာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရလို့ ငါ ဝမ်းသာတယ်” ဟု အန်သိုနီက ပြောသည်။

“အချိန်ကို ငွေဝယ်လို့ မရဘူးလို့ မင်းက ပြောတယ်။ အေးပေါ့လေ။ ရှိသမျှအချိန်အားလုံးကိုတော့ ဝယ်လို့ရချင်မှ ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငွေနဲ့ အနည်း အကျဉ်းလောက် ဝယ်လို့ရတာတော့ အဖေတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်ကွ”

*

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် အန်သိုနီ၏ နှမ အယ်လင် ရောက်လာပြီး ချစ်
ရေးကိစ္စ ပြဿနာကို ပြောသည်။ ထိုအခါ အန်သိုနီက-

“သူ ငါ့ကို အားလုံး ပြောပြပြီးပါပြီ” ဟု ပြောသည်။

“ငါက ငွေကို ရေလိုသုံးပြီး လုပ်ဖို့ပြောတယ်။ သူက အဖေ ငွေ
ဘယ်လောက်ပဲ ပေးပေး အလကားပဲတဲ့။ ငွေက ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလို့
ပြောတယ်”

“ဪ အစ်ကိုကလည်း ခက်တာပဲ” ဟု အယ်လင်က ရေရွတ်သည်။

“အစ်ကိုက ငွေအကြောင်း သိပ်မတွေးရင် ကောင်းမှာပဲ။ အချစ်ကိစ္စ
မှာ ငွေဟာ အလကားပဲ။ အချစ်ဆိုတာက အလွန်တန်ခိုးထက်မြက်တဲ့အရာ
တစ်ခုပါ။ သူ့အနေနဲ့ စောစောစီးစီး ဖွင့်ပြောထားနိုင်ခဲ့ရင်လည်း အကောင်း
သား။ ပြောရင်လည်း မိန်းကလေးက ရစ်ချတ်ကိုတော့ ငြင်းပယ်မယ် မထင်
ပါဘူး။ အခုတော့ သိပ်နောက်ကျနေပြီလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မတော့
သိပ်ကို စိတ်ပူနေရပြီ။ အစ်ကိုငွေတွေက အစ်ကို့သား စိတ်ချမ်းသာမှု အတွက်
ဘာမှ မကူညီနိုင်တော့ဘူး” ဟု ညည်းသည်။

*

နောက်တစ်ရက် ည ရှစ်နာရီတွင် အယ်လင်သည် ရှေးဟောင်း ရွှေ
လက်စွပ်တစ်ကွင်း ယူလာပြီး ရစ်ချတ်အား ပေးသည်။

“ဒီလက်စွပ်ကို ဒီညဝတ်ထား” ဟုလည်း အယ်လင်ကပြောသည်။

“မင်းအမေက အန်တီကို ပေးထားခဲ့တာ။ မင်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေး
တွေ့ပြီလို့ သိရတဲ့အချိန်ကျရင် မင်းကို ပေးလိုက်ဖို့ မှာသွားတယ်”

ရစ်ချတ်သည် လက်စွပ်ကို ယူဝတ်သည်။ ကွင်းက ကျဉ်းနေသဖြင့်
ဝတ်၍ မရ။ သူသည် လက်စွပ်ကို လုံခြုံမည်ဟု ထင်ရသော ကုတ်အင်္ကျီ
အတွင်း အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး မြင်းရထားကို ခေါ်သည်။

*

သူသည် ဘူတာတွင် မစ္စလန်ထရီနှင့် တွေ့သည်။

“ကျွန်မအမေတို့လူစု ကျွန်မကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ မြန်မြန်လေး သွားမှဖြစ်မှာ” ဟု မစ္စလန်ထရီက ပြောသည်။

ထိုအခါ ရစ်ချတ်က “ဝေါလတ် ဇာတ်ရုံကို အမြန်မောင်းပေတော့ ကွာ” ဟု ရထားသမားအား အမိန့်ပေးသည်။

မြင်းရထားသည် လေးဆယ့်နှစ်လမ်းအတိုင်း ဘရော့ဝေးဘက်သို့ မောင်းသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သုံးဆယ့်လေးလမ်းသို့ သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရစ်ချတ်သည် ရထားသမားအား မြင်းရထားကို ရပ်ရန် ကသောကမျော အမိန့်ပေးသည်။

“လက်စွပ် ထွက်ကျနေခဲ့ပြီ” ဟု ပြောကာ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်း သည်။

“ကိုယ့်အမေ ပေးထားတဲ့ လက်စွပ်မို့ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး။ မကြာပါဘူး။ တစ်မိနစ်လောက်ပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ကျခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်မြင်လိုက် တယ်” ဟု ထပ်ပြောသည်။

နောက်တစ်မိနစ်မျှ မကြာမီ ရစ်ချတ်သည် လက်စွပ်ကိုကိုင်၍မြင်း ရထားပေါ် ပြန်တက်လာသည်။

သို့သော်လည်း ထိုတစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် မြင်းရထားရှေ့၌ ကုန်တင် လှည်းကြီးတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရထားသမားသည် လှည်းကြီး ကို ဘယ်ဘက်ဘေးမှ ကျော်တက်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း မြင်းရထားတစ်စီးက ရပ်နေသဖြင့် ကျော်၍မရ။ ညာဘက်က ကျော်တက်ရန် ကြံစည်ပြန်သော်လည်း မြင်းရထားတစ်စီးက ရှိနေပြန်သည်။ နောက်ရင်း ပြန်လှည့်ဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သူ့မြင်းရထားသည် အလယ်ကောင် တွင် ပိတ်မိနေပြီ။ ဘယ်ဘက်ကိုမှ သွား၍မရတော့။

ယခုကဲ့သို့ ယာဉ်များရပ်သွားလေ့ရှိသည်မှာ မြို့တော်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ ရှိရှိသမျှ လှည်းများနှင့် မြင်းရထားများသည် အခုလို ဖြစ်လာသည့်အခါ ခရီးမဆက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ရောနှော၍ ရပ်ကာ ပိတ်ခံနေရတတ်၏။

“ဘာပြုလို့ ဆက်မမောင်းတာလဲ။ ကျွန်မတို့ နောက်ကျကုန်တော့ မှာပဲ” မစ္စလန်ထရီက ပြောသည်။

ရစ်ချတ်သည် ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို မျှော်ကြည့် သည်။ လှည်းများနှင့် မြင်းရထားများသည် အားလုံးရပ်နေသဖြင့် လမ်းများ ပိတ်ဆို့ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ လမ်းအသီးသီးမှ နောက်ထပ် အဆက် မပြတ် လာနေကြသော လှည်းများနှင့် မြင်းများ၏ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံများနှင့် ကြိမ်းမောင်းသံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ” ဟု ညည်းကာ ရစ်ချတ်သည် သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင် ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ မောင်းလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီပုံဆိုရင် တစ်နာရီလောက် တော့ ကြာမှာ။ ကိုယ်လက်စွပ်ကျနေခဲ့လို့ အခုလို ဖြစ်ရတာ။ လက်စွပ်သာ မကျခဲ့ရင် ကိုယ်တို့”

“လက်စွပ်ကို ပြစမ်းပါ။ ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်” ဟု မစ္စလန်ထရီက ပြောသည်။

“မြန်မြန်သွားလို့မှ မဖြစ်တော့တဲ့ဟာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်မ ကလည်း ဇာတ်ရုံကို မသွားချင်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဇာတ်ပွဲမှ မကြိုက်တာ”

*

ထိုည ဆယ့်တစ်နာရီတွင် အန်သိုနီ အခန်းတံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး တံခါးခေါက်သည်။

“ဝင်ခဲ့လေ” ဟု အန်သိုနီက လက်ထဲမှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ချ၍ အော်ပြော၏။

ဝင်လာသူမှာ အယ်လင်။

“သူတို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ် အန်သိုနီ” ဟု အယ်လင်က ဝမ်းသာ အားရ ပြောသည်။

“မစ္စလန်ထရီက ကျွန်မတို့ ရစ်ချတ်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေး လိုက်ပြီ။ ဇာတ်ရုံကို အသွားမှာ သူတို့မြင်းရထားဟာ လမ်းလယ်မှာ ပိတ်မိ လို့ ရပ်နေရသတဲ့။ နှစ်နာရီတောင် အချိန်ကြာသတဲ့”

“အစ်ကို့ကိုလည်း ညီမ ပြောရဦးမယ် သိလား။ နောက်ကို ဘယ်တော့ မှ ငွေအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့။ အခုဟာ ငွေ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလက်စွပ် လေးကြောင့် အဆင်ပြေသွားတာ။ ဒီလက်စွပ်ကြောင့် ရစ်ချတ်ခမျာ ဘယ် လောက်များ စိတ်ချမ်းသာသွားရသလဲ။ လမ်းမှာ လက်စွပ်ကျခဲ့လို့ ရထားကို ရပ်ခိုင်းထားပြီး ပြန်ရှာနေတုန်း လမ်းပေါ်မှာ လှည်းတွေနဲ့ မြင်းရထားတွေ ပိတ်ကုန်တာ။ မြင်းရထားထဲမှာပဲ ရစ်ချတ်က ချစ်ရေးဆိုတာ။ ငွေက ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ။ အခုတော့ ဟန်ကျသွားပြီ”

“အေးပါလေ။ ငါကတော့ ငါ့သား လိုချင်တာ ရသွားရင် ဝမ်းသာတာ ပါပဲ” ဟု အန်သိုနီက ပြောသည်။

“ငါ သူ့ကို ပြောခဲ့သားပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ငွေဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန်၊ ကုန်သမျှကို ငါက”

“တော်ပါ အစ်ကိုရာ။ အစ်ကို့ငွေက ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လို့လဲ”

“ကဲကဲ... ညီမရေ၊ ဇာတ်လမ်းကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်အုပ်ဖတ်နေ တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုလေးဆိုတော့ အစ်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စား

နေတယ်။ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိချင်လွန်းလို့ ဆက်ဖတ်
ချင်လှပြီ။ အစ်ကို ဆက်ပြီးဖတ်ပါရစေတော့”

***

နောက်တစ်နေ့တွင် နက္ခတ်တိုင်အပြာနှင့် ကယ်လီအမည်ရှိ လူ
တစ်ယောက်သည် အန်သိုနီနှင့် တွေ့ရန် အန်သိုနီရော့ခ်ဝေါလ်၏ နေအိမ်
သို့ ရောက်လာသည်။

“တို့လုပ်လိုက်တဲ့ဆပ်ပြာကတော့ အတော်ကောင်းတာပဲ” ဟု အန်သိုနီ
က ပြောသည်။

“ငါ မင်းကို မနေ့က ပေးလိုက်တာ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ နော်”

“ကျွန်တော့် အိတ်ထဲက ငွေ ဒေါ်လာ ၃၀၀ စိုက်ခဲ့ရသေးတယ်” ဟု
ကယ်လီက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မှန်းထားတာထက် ပိုပြီးကုန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က
မြင်းရထား အများကြီးရအောင် လုပ်လိုက်တာ။ တစ်စီးကို ၅ ဒေါ်လာနှုန်း
ပဲ။ မြင်းနှစ်ကောင်ဆိုရင် ၁၀ ဒေါ်လာ ပေးခဲ့ရတယ်။ အများဆုံး ပေးရတာ
က ရဲတွေပဲ။ ရဲနှစ်ယောက်ကို ၅၀ စီနဲ့ ကျန်တဲ့ ရဲတွေကို ဒေါ်လာ
နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါး ဒေါ်လာစီ ပေးရတာ။ ဖြစ်သွားတဲ့ ပုံလေးက မလှ
ဘူးလား မစ္စတာရော့ခ်ဝေါလ်ရယ်။ အားလုံး သူ့ခွင်နဲ့သူ အဆင်ကို ပြောနေ
တာပဲ။ နှစ်နာရီ တိတိကို ပိတ်သွားတာ ခင်ဗျ”

“ရော့၊ ဟောဒီမှာ ဒေါ်လာ တစ်ထောင်သုံးရာ” ဟု အန်သိုနီကပြော
ကာ ကယ်လီလက်ထဲသို့ ငွေများ လှမ်းပေးသည်။

“တစ်ထောင်က မင်းအတွက် အပိုဆု၊ ဒေါ်လာ ၃၀၀ ကတော့ မင်း
စိုက်ထားတဲ့ငွေ။ မင်းလည်း ငွေတော့ ကြိုက်တာပဲ။ မဟုတ်လား ကယ်လီ”

“ဘယ်မကြိုက်ဘဲ နေပါမလဲ ခင်ဗျာ။ သိပ်ကြိုက်တာပေါ့”

ကယ်လီ အခန်းတံခါးဝအရောက်တွင် အန်သိုနီက လှမ်းခေါ်သဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း မနေ့က လမ်းမပေါ်မှာ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ဝဝကစ်ကစ် ကောင်ကလေးတစ်ယောက် မြင်ခဲ့သေးသလား။ လက်ထဲမှာ လေးနဲ့မြားတွေ ကိုင်ထားတယ်လေ” ဟု မေးသည်။

ကယ်လီသည် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်တော့ မမြင်မိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ သူက ကိုယ်တုံးလုံးဆိုတော့ ရဲတွေက ဖမ်းချင်ဖမ်းသွားမှာ”

“အင်း ဒါလဲ စဉ်စားစရာပေါ့လေ” ဟု အန်သိုနီရယ်၍ ပြောသည်။
“မြားနတ်မောင်အနေနဲ့ အဲဒီလမ်းပေါ်ကို လာမယ်လို့တော့ ငါလဲ မထင်ပါဘူးကွာ။ ကဲ သွားပေးဦးတော့ ကယ်လီရေ”

MAMMON AND THE ARCHER

ပြန်ပေး

ခင်ဗျားတို့အမြင်မှာတော့ ဒီကိစ္စက အစဉ်ချောမယ့်ပုံ နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြောပြတာကို ပြီးဆုံးသည်အထိ စောင့်ပြီး နားထောင်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ။

‘ပြန်ပေးဆွဲမယ်’ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဝင်လာတဲ့အချိန်က ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အင်း ‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်’ဆိုတာက ‘ဘစ်လ်ဒရီစကိုးနဲ့ ကျုပ်’ပေါ့။ အဲဒီ စိတ်ကူးရလာချိန်တုန်းက ကျုပ်တို့ဟာ တောင်ပိုင်း ဒေသတွင်းက ‘အလာဘားမား’ပြည်နယ်ထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်။ အမှန်တော့ ဒီစိတ်ကူးဟာ နောင်အခါ ဘစ်လ်သုံးခွဲတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းအတိုင်း ပြန်ပြောရရင် “မကောင်းစိတ်ကြောင့် ယာယီစိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ရူးနေတဲ့ တဒင်္ဂ်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူး” လို့ ဆိုရမှာပါ။

အဲဒီအချိန်က အလာဘားမားပြည်နယ်ထဲမှာ ဆန်မစ်လို့ ခေါ်တဲ့ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ ရှိတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေကတော့ ရသမျှနဲ့ ကိုယ်ဘဝ ကိုယ် ကျေနပ်နေလေ့ရှိကြတဲ့ တောင်သူလယ်သမား လူတန်းစားတွေဗျ။

ဘစ်လ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ နှစ်ဦးစပ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတဲ့ ငွေဟာ ဒေါ်လာ ၆၀၀ လောက်ပဲ ရှိတယ်။ အနောက်ပိုင်း အီလီယာနွိုက်စ်ပြည်နယ်

ထဲက မြို့ပြတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းမှာ ကန်ထရိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အဖို့ ပွပေါက်တစ်ခုပဲ။ အဲဒီလို ကန်ထရိုက်အလုပ်မျိုးဆိုတာက ကလိန် ကကျစ်လုပ်လို့ အင်မတန်လွယ်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အဲဒီကန်ထရိုက် အလုပ်တစ်ခုကို ဝင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ငွေနဲ့က မလုံလောက်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့မှာ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာငွေ နှစ်ထောင်ကျော်လောက် လိုနေတယ်။

ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ရဲ့ ရှေ့မျက်နှာစာ လှေကား ခုံမှာ ထိုင်ပြီး အဲဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ ရောက်နေကြတဲ့ တောတစ်ပိုင်း မြို့တစ်ပိုင်းဒေသမျိုးမှာ သားသမီး သံယောဇဉ် အလွန်ကြီး တယ် ဆိုတဲ့အချက်ကို ကျုပ်တို့ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောမိကြတယ်။ အဲသလိုနဲ့ပဲ ဒီတစ်ချက်ရယ်၊ တခြားခိုင်လုံတဲ့ အချက်တွေရယ်၊ အားလုံး ပေါင်းစပ်စဉ်းစားပြီး ‘ပြန်ပေးဆွဲရေး စီမံကိန်း’ကို အကောင်အထည် ဖော် သင့်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်မိကြတယ်။

ပြီးတော့လည်း ဒီလိုအရပ်ဒေသမျိုးမှာက သတင်းထောက်တွေ လွတ် နိုင်တဲ့ သတင်းစာတိုက်တွေလည်း မရှိဘူး။ ဒါ့အပြင်လည်း ကျုပ်တို့ နောက် ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်နိုင်တဲ့ ရဲအရာရှိကောင်းကောင်းတွေလည်း မရှိဘူး။ ဒီအရပ်မျိုးမှာက ခပ်ထုံထုံ ရဲကြပ်လောက်ကလွဲပြီး ကျွမ်းကျင် ပါးနပ်တဲ့ ရဲမျိုးက ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ အလုပ်ဟာ အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်။

ကျုပ်တို့ဟာ ဆန်မစ်မြို့ပေါ်က ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ရွေးလိုက်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နာမည်က အီဘင်နီဇာဒေါ်ဆက်လို့ ခေါ်တယ်။ အဖေလုပ်တဲ့လူက လေးစား ထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဂုဏ်သရေလည်း ရှိပါတယ်။ စည်းစနစ်သိပ်

ကြီးပြီး အလွန်ပြင်းထန်ကျပ်တည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ လူပါ။ သူက ပစ္စည်းတွေလည်း အပေါင်ခံတယ်။ အပေါင်ပစ္စည်းတွေကို မရရအောင် သိမ်းချင်တတ်တဲ့ ဝါသနာလည်း ရှိတယ်လို့ သိထားရပါတယ်။

သူသား ချာတိတ်က ဆယ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။ မျက်နှာမှာ မဲ့ခြောက်တွေ အပြည့်နဲ့။ ဆံပင်ကတော့ နီကြောင်ကြောင်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ဒီကောင်လေးကို အမိအရ ကုပ်ထားနိုင်ရင် သူ့အဖေက ကျုပ်တို့တောင်းတဲ့ ဒေါ်လာငွေ နှစ်ထောင်ကို ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး လာပေးမှာပဲလို့ ကျုပ်တို့ တွက်ကြတယ်။

ဆန်မစ်မြို့ရဲ့ နှစ်မိုင်ခန့်အကွာမှာ တောင်တစ်လုံးရှိတယ်။ တစ်တောင်လုံးကို ထင်းရှူးတောတွေက ဖုံးအုပ်နေတယ်။ အဲဒီတောင်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ဂူတစ်လုံး ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ စားနပ်ရိက္ခာကို အဲဒီဂူထဲမှာ သိုလှောင်ကြတယ်။

တစ်ညနေခင်း နေဝင်ချိန်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ မြင်းရထားနှင့် ဒေါ်ဆက်ရဲ့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ချာတိတ်က လမ်းမပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ သူ့အိမ်ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေတဲ့ ခြံစည်းရိုးနားက ကြောင်ပေါက်စလေး တစ်ကောင်ကို ကျောက်ခွဲတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကောက်ပြီး လှမ်းပစ်နေတယ်။

“ဟေ့ ချာတိတ်” လို့ ဘစ်လ်က လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

“မင်း သကြားလုံးတစ်ထုပ် မလိုချင်ဘူးလား၊ မြင်းရထားကော မစီးချင်ဘူးလား” လို့ မေးတယ်။

ကောင်လေးက အဖြေမပေးဘူး။ ဘစ်လ်ကို မှန်တေတေ မျက်နှာထားနဲ့ မျက်စောင်းထိုးပြီးကြည့်နေတယ်။ ဘစ်လ်ကတော့ ကျုပ်ဘက်လှည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့-

“ဒီကုန်ကျစရိတ်အတွက် သူ့အဘိုးကြီးဆီက ဒေါ်လာငါးရာ တိုး တောင်းကြတာပေါ့” လို့ လေသံတိုးတိုးနှင့် လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

ကျုပ်တို့ ကောင်လေးကို ဝိုင်းဖမ်းကြတယ်။ တယ်ပြီး မချောင်ဘူး ဗျို့။ ဝက်ဝံတစ်ကောင်နဲ့ နပမ်းသတ်နေရသလိုပဲ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ ကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ဝိုင်းချုပ်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ် တင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ဟာ သူ့ကို မြင်းလှည်းနဲ့ တင်ပြီး ဂူဆီကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ညမိုးချုပ်လို့ အမှောင်ထု ဖုံးသွားချိန်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ မြင်းလှည်းကို မောင်းပြီး ဂူနဲ့သုံးမိုင်လောက်အကွာက ရွာဆီကို လာခဲ့တယ်။ မြင်းလှည်းက အဲဒီရွာက ငှားလာတာဗျ။ မြင်းလှည်းကို ပိုင်ရှင် လက်ထဲ အပ်အပြီးမှာတော့ ကျုပ်ဟာ တောင်တန်းဘက်ကို တစ်ယောက် တည်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ်ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာ ဘစ်လ်ဟာ ကောင်လေးကို ဖမ်းတုန်က ရထားခဲ့တဲ့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးပလတ်စတာတွေ ကပ်နေ တယ်။ ဂူအဝင်ဝက ကျောက်တုံးကြီးနောက်မှာတော့ မီးဖိုတစ်ဖိုက မီး တောက်တွေဟာ ထိန်ထိန်တောက်နေတယ်။ ဟိုကောင်ဟာ မီးဖိုဘေးမှာ ထိုင်ပြီး မီးဖိုပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကော်ဖီအိုးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ခေါင်း က ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်ကြားမှာတော့ ကြိုးနဲ့ပတ်ထားတဲ့ ငှက်တောင် နှစ်တောင်ကို မြင်ရတယ်။

ကျုပ်ဝင်သွားတော့ ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲက တုတ်နဲ့ ကျုပ်ဘက် ကိုချိန်ထားပြီး အော်လိုက်တယ်။

“ဟေး ပိုးဟပ်ဖြူကောင်။ လွင်ပြင်မှာ ငါဘုရင်ကွ။ ငါ့လို လူနီခေါင်း ဆောင်ကြီးရဲ့ စခန်းထဲကို မင်း ဘာပြုလို့ ကျူးကျော်ပြီး ဝင်လာတာလဲကွ” တဲ့။

ကျုပ်က ကြောင်ပြီး ကြည့်နေတော့ ဘစ်လ်က လှမ်းပြောတယ်။

“အခုတော့ ဒီအကောင် အသားကျသွားပြီ။ အားလုံး အိုကေပဲ” တဲ့။

သူဟာ ဘောင်းဘီကို လိမ်တင်ပြီး သူ့ညှို့သကျည်းတွေပေါ်က ဒဏ်ရာ အပေါက်အပြဲတွေကို ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့

“ငါတို့ အင်ဒီယန်းလုပ်တန်း ကစားနေကြတာကွ။ ငါက သားမွေး မှုဆိုး ဟန့်ခဲလုပ်ရတယ်။ ငါက လူနီခေါင်းဆောင်ရဲ့ သုံ့ပန်းပေါ့။ မနက်ဖြန် မနက် မိုးလင်းရင် သူက ငါ့ရဲ့ဦးခေါင်းခွံကို အခွာခံရမယ်။ ဒီကောင်လေး ကွာ။ ခြေတော်တော်ပြင်းတာပဲ။ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရအောင် ကန်နိုင် တယ်ကွ” လို့ ကျုပ်ကို ပြောပြနေတယ်။

အင်း ချာတိတ်ကြည့်ရတာကတော့ သူ့ဘဝမှာ ပျော်စရာ အကောင်း ဆုံး အချိန်တစ်ချိန်နဲ့ တွေ့နေတဲ့ ပုံပဲ။ ဂူတစ်ဂူထဲမှာ စခန်းချနေတဲ့ အဖြစ်ဟာ သူ အကျဉ်းသား ဖြစ်နေရတာကို မေ့သွားအောင် လုပ်ထားပုံပေါ်တယ်။ သူက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ‘မြွေမျက်လုံး’ လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ‘စပိုင်’ တဲ့။ သူ့ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေ ပြန်ရောက်လာရင် နေထွက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ကို တံစို့ထိုးပြီး မီးဖုတ်မယ်လို့လည်း ကြိမ်းမောင်း နေတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်တို့ ညစာစားကြတယ်။ ဟိုငနာလေးကတော့ တကယ့်အစားသရဲပါပဲဗျာ။ ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေ၊ ပေါင်မုန့်တွေနဲ့ ဟင်းရည် တွေကို သူ့ပါးစပ်ထဲ အပြည့်သိပ် ထိုးထည့်ပြီး ပလုပ်ပလောင်း စားနေ လိုက်တာဗျာ။ တကယ့် သရဲမရဲပါဘဲ။ အဲသလို စားသောက်ဝါးမျိုနေတဲ့ ကြားကပဲ သူ့ပါးစပ်က အငြိမ်မနေဘူး။ တောင်စဉ်ရေမရ ပေါက်တတ် ကရ စကားတွေကို ပြောနေသေးတယ်။

“ဒီနေရာကို ကျွန်တော် တအားသဘောကျတယ်ဗျ သိလား။ အရင် တုန်းက ဒီနေရာမျိုးကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်က ကျောင်း တက်ရမှာကို သိပ်မုန်းတယ်ဗျ။ အလကားအလုပ်ပါဗျာ။ ဟိုနေ့ကလေ

သိလား၊ ဂျင်မီတဲလ်ဘော့ အဒေါ်ရဲ့ ကြက်ဥတွေကို ကြွက်တွေက စားပစ်
တယ်။ ကြွက်တွေ တော်တော် သောင်းကျန်းတာပဲဗျာ။ ဒီနားက တောအုပ်
ကြီးတွေထဲမှာ တကယ့် လူနီရိုင်းအစစ်တွေ ရှိလား။ ဟင်းရည် နည်းနည်း
ထပ်ပေးဦးဗျာ။

“သစ်ပင်တွေက လှုပ်လို့ လေတိုက်တာလား။ ကျွန်တော်တို့မှာ ခွေး
ပေါက်စ ငါးကောင်တောင် ရှိတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားနှာခေါင်းကြီးက ဘာပြုလို့
ဒီလောက်ကြီး နီရဲ့နေရတာလဲ ဟန့်ခဲရဲ့။ ကျွန်တော့်အဖေမှာ ငွေတွေ အများ
ကြီး ရှိတယ်ဗျ။ သိလား။

“စနေနေ့က ကျွန်တော် အက်ဝေါကားကို နှစ်ခေါက်တောင် ရိုက်ပစ်
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးတွေဆိုရင် လုံးဝကြည့်လို့ မရဘူး။
သိပ်ကို အမြင်ကပ်တယ်။ ဒီမယ် ကျွန်တော်တို့ ဖားပြုတ်ကြီးတွေကို ဖမ်းရင်
ကြိုးနဲ့ဖမ်းမှ ရတယ်ဗျ။ သိလား။ နွားထီးကြီးတွေက အော်တတ်သလား။
လိမ္မော်သီးတွေက ဘာပြုလို့ လုံးနေရတာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီဂူထဲမှာ အိပ်ဖို့
အိပ်ရာတွေကော ရှိရဲ့လား။ ကျွန်တော်နဲ့ သိတဲ့ အေမော့စ်မာရေးဆိုတဲ့
ကောင်လေးမှာ ခြေချောင်း ခြောက်ချောင်းတောင် ရှိတယ်။ ကြက်တူရွေး
ကတော့ စကားပြောတတ်တယ်နော်။ မျောက်နဲ့ ငါးကျတော့ စကားမပြော
တတ်ကြဘူး။ တစ်ဆယ့်နှစ်ရအောင် ဘာနဲ့ဘာကို ပေါင်းရမလဲ”

တကယ်ပါဗျာ။ စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ လျှာထွက်ပြီး အသက်
ထွက်သွားတော့မယ် အတိုင်းပဲ။ ဒီကြားထဲကပဲ သူ့ကိုယ်သူ လူနီရိုင်း
ခေါင်းဆောင်ဆိုတာကို သတိရပြီး ထင်မိထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်သေး
တယ်။ သူ့ရဲ့တုတ်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ပြီး ဂူဝကို လျှောက်သွား
လိုက်၊ တုတ်သေနတ်နဲ့ လူဖြူတွေ ဝင်လာရင် ဆီးပစ်ဖို့ ချိန်လိုချိန်နဲ့ မျက်စိကို
နောက်နေတာပဲ။ တစ်ခါတလေမှာတော့ မြင်းစီသလိုလုပ်ပြီး လှည့်ပတ်ပြေး
တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အင်ဒီးယန်းတွေ အော်သလို အော်လိုက်သေးတယ်။
သူအော်လိုက်ရင် သားမွေးမုဆိုး ဟန့်ခဲဟာ တုန်တုန်သွားတယ်။ အမှန်တော့

ဘစ်လ်ဟာ ဒီကောင်လေးကို စတွေ့ကတည်းက ‘လန့်’ နေတဲ့သဘော ရှိ တယ်ဗျ။

“လူနီခေါင်းဆောင်ကြီး အိမ်ကိုကော မပြန်ချင်ဘူးလား” လို့ ကျုပ်က မေးတယ်။

“အား ဘာလုပ်ဖို့ ပြန်ရမှာလဲ” လို့ သူက ပြန်မေးတယ်။

“အိမ်မှာ ပျော်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်က ကျောင်းတက်ရတာ ကိုလည်း သိပ် မုန်းတာဗျ။ ကျွန်တော်က အခုလို စခန်းထွက်နေရတာကို ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန်မပို့ပါနဲ့ မြွေမျက်လုံးရယ်” တဲ့။

“အခု ချက်ချင်းတော့ မပို့သေးပါဘူးကွာ။ ငါတို့နဲ့အတူတူ ဒီဂူထဲ မှာ ခဏတဖြုတ်တော့ နေဦးပေါ့” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ သူက “ကောင်းတယ်ဗျ” တဲ့။ “ကျွန်တော် အခုလိုမျိုး မနေဖူးခဲ့ဘူး သိပ်ကို ပျော်တာပဲဗျ” တဲ့။

ကျုပ်တို့ ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ အိပ်ရာဝင်ကြတယ်။ စောင် ကြီးတွေကို ဖြန့်ခင်းပြီး လူနီခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကြား မှာ အိပ်ခိုင်းတယ်။ ဒီကောင်လေး ထွက်ပြေးမှာကို ကျုပ်တို့ မစိုးရိမ်ရတော့ ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသရဲလေးကြောင့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သုံးနာရီ ကြာလောက် မအိပ်ကြရဘူး။ သရဲလေးက ခုန်ခုန်ထပြီး သူ့ရဲ့ တုတ်ရိုင်ဖယ် နဲ့ ဝင်လာတဲ့ ရန်သူတွေကို တခိုင်းခိုင်းနဲ့ ပါးစပ်သေနတ် ပစ်နေတယ်ဗျ။

သူ သေနတ်ပစ်တိုင်း ကျုပ်နဲ့ ဘစ်လ်ရဲ့ နားတွေဟာ အူနေတာပဲ။ သူကတော့ သူ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲမှာ ရန်သူတွေနဲ့ အကြီးအကျယ် ဆော်နေတာပေါ့။ ကျုပ်တို့မှာကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်လို့ရတော့မှာ လဲ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ဟာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်ချင်လွန်းအား ကြီးလို့ အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် အိပ်မက်က ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ အိပ်မက်ဆိုး တွေ မက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ ပြန်ပေးဆွဲသွားတာ ခံရတယ်။

ဆွဲသွားတဲ့ကောင်က ဆံပင်နီနီနဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ တစ်ယောက်ဗျ။ သူက ကျုပ်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကပ်ပြီး သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားတယ်။

မိုးလင်းခါနီးလည်းကျရော ဘစ်လ်ရဲ့ အော်သံတွေကြောင့် ကျုပ်လန့် နိုးလာတယ်။ ကျုပ်ကြားရတဲ့ အော်သံတွေက ကြောက်လန့်တကြား အော် တဲ့အသံလား၊ ပျော်လို့ရွှင်လို့ အော်တဲ့အသံလား၊ အင်ဒီးယန်းတွေ စစ်တိုက် တဲ့အခါ အော်တဲ့ အသံမျိုးလား ခွဲခြားလို့ မရပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ၊ အော်သံကတော့ ကြောက်စရာ အတော်ကောင်းတာပဲ။

ကျုပ်ဟာ အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးပြီး ခုန်ထလိုက်တယ်။ လူနီခေါင်း ဆောင်ကြီးဟာ ဘစ်လ်ရဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခွထိုင်နေတာ မြင်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ဘစ်လ်ရဲ့ဆံပင်တွေကို တအားဆုတ်ဆွဲထားတယ်။ ကျန် တဲ့ လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သားလှီးဓားကြီးကို ကိုင်ထားတယ်ဗျ။ သူ့ရဲ့လေးက ဘစ်လ်ရဲ့ ဦးရေခွံကို တကယ်ခွာယူတော့မယ့် အနေအထား ဆိုတော့ ဟိုအကောင်ဘစ်လ်က တအားကြောက်ပြီး သံကုန် ဟစ်နေတော့ တာပေါ့။

ကျုပ်ဟာ ဟိုသူ့ရဲ့လေးရဲ့ လက်ထဲက ဓားကို အတင်းဝင်လုရတယ်။ ပြီးတော့သူ့ကို သူ့အိပ်ရာပေါ် အတင်းတွန်းလှဲပစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘစ်လ်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ တအားကို ကျသွားတာပဲ။ သူဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေပေမယ့် မျက်စိတွေကို လုံးဝမမှိတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်က တော့ ခဏတဖြုတ်မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မအိပ်ခင် ဒီနေ့မနက် နေထွက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ကို တံစို့ထိုးပြီး မီးရှို့သတ်မယ်လို့ သူပြောထားတာ ကို သတိရလိုက်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ စိတ်လည်း မလှုပ်ရှားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ လှဲနေရာက ထလိုက်တယ်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို မှီပြီး ဆေးတံကို ဖွာနေတယ်။

“မင်းက ဘာပြုလို့ အိပ်ရာက အစောကြီး ထနေရတာလဲ ဆမ်” လို့ ဘစ်လ်က လှမ်းမေးတယ်။

“ငါလား ငါ့ပခုံးထဲက နာလာလို့ကွ။ အိပ်နေမယ့်အစား ထိုင်နေရင် သက်သာမယ်ထင်လို့”

“အံ့မာ မင်းဟာ လူလိမ်ပဲ” လို့ ဘစ်လ်က ပြောတယ်။ “မင်း ကြောက် လို့ပါ။ ငါသိပါတယ်။ ဟိုမှင်စာကောင်လေးက နေထွက်လာရင် မင့်ကို မီးရှို့သတ်မယ့်လို့ ကြိမ်းထားတယ် မဟုတ်လား။ သူက မင့်ကို တကယ် မီးရှို့မှာ ကြောက်ပြီး ထထိုင်နေတာပါကွာ။ ဒီမှင်စာလေးကလည်း မီးခြစ် တွေ့လို့ကတော့ မင့်ကို တကယ့်ကို မီးရှို့မှာ သေချာတယ်။ အေးကွာ ကြောက်စရာတော့ အကောင်းသားကွ။ ဒီလို သူရဲလေးတစ်ကောင် အိမ်ပြန် ရောက်လာဖို့အတွက် ငွေပေးမယ့်လူ ရှိနိုင်ပါ့မလားကွာ”

“ရှိမှာပါကွာ” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတယ်။ “သူ့လို လူတကာက အောကြောလန်လောက်အောင် ဆိုးတဲ့တေတဲ့ သရဲတိရစ္ဆာန်လို ကောင်လေး မျိုးဟာ မိဘက သိပ်ချစ်တဲ့ကောင်မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်ကွ။ အဲဒီတော့ စိတ်မပူ ပါနဲ့ကွ။ သူ့မိဘက ပြန်ရွေးမှာပါ။ ကဲပါကွာ မင်းနဲ့ ဟိုသရဲလေးက အိပ်ရာက ထကြပါတော့။ မနက်စာ စားရအောင် ချက်ကြပြုတ်ကြပါဦး။ ငါက တောင်ထိပ်ပေါ်တက်ပြီး ကင်းထောက်လိုက်ဦးမယ်”

ကျုပ်ဟာ တောင်ထိပ်ပေါ်တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တယ်။ ကျုပ်မျှော်လင့်ထားတာက ဆန်မစ်ရွာဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ ခက်ရင်းတွေ၊ ကောက်ဆွတွေနဲ့ တံစင်တွေ ကိုင်ပြီးပြန် ပွေးဆွဲသွားတဲ့ တရားခံတွေကို လိုက်ရှာနေတဲ့ လူအုပ်ကို မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်ဆိတ်နေတဲ့ တောတောင်ရေမြေကိုပဲ မြင်ရ တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ လားတစ်ကောင်နဲ့ လယ်ထွန်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်။

အဲဒီလူကလွဲပြီး လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မမြင်ဘူး။ ပြန်ပေးသတင်း ဟာ ကောင်လေးရဲ့မိဘတွေဆီ ရောက်သေးပုံ မရဘူး။

“အင်း သိုးအုပ်ထဲက သိုးတစ်ကောင်ကို ဝံပုလွေတွေက ဆွဲသွားပြီ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိသေးပုံမရဘူး” လို့ ကျုပ် တွေးမိတယ်။ “ဝံပုလွေတွေ ဘက်က နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေက ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေပြီ ထင် တယ်” လို့ ရေရွတ်ပြီး ကျုပ်ဟာ တောင်ထိပ်က ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။

ကျုပ် ဂူထဲပြန်ရောက်သွားတော့ ဘစ်လ်ဟာ နံရံနေရာမှာ မှီပြီး ထိုင်နေ တာတွေ့ရတယ်။ အသက်ကိုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရတယ်။ ဟိုသရဲလေး ကတော့ သူ့အနားမှာ ရပ်နေတယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အုန်းသီး တစ်လုံးစာလောက်ရှိတဲ့ ကျောက်ခဲကြီးနဲ့ ဘစ်လ်ရဲ့ ခေါင်းကို ထုမယ်လို့ ကြိမ်းမောင်းနေတယ်။

“မင့် ခွေးကောင်လေးက အရမ်းဆိုးတာပဲကွာ။ ငါ့နောက်ကျောထဲ ကို အာလူးပြုတ်ပူပူကြီးတစ်လုံး ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျောပေါ်က အာလူး ကို ခြေထောက်နဲ့ နင်းခြေပစ်တယ်။ ပူလွန်းလို့ ငါ့မှာ ထွန်ထွန်ကို လူး သွားတာပဲ။ ငါကလည်း ဒေါသဖြစ်တာနဲ့ သူ့နားအုံကို လက်သီးနဲ့ ပြန် ထိုးလိုက်တယ်။ မင့်မှာ သေနတ်ပါတယ် မဟုတ်လား ဆမ်” လို့ ဘစ်လ် က ကျုပ်ကို ရှင်းပြတယ်။

ကျုပ်က ချက်ချင်းပဲ ကောင်လေးလက်ထဲက ကျောက်ခဲကြီးကို လုယူ ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အသေသတ်မယ်” လို့ ကောင်လေးက ဘစ်လ် ကို လှမ်းပြောတယ်။

“လူနီခေါင်းဆောင်ကို ရိုက်ရဲတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ တကယ် လို့ ရိုက်ရင်လည်း ရိုက်တဲ့ကောင် ခံရမှာပဲ။ ခင်ဗျားကြီး သတိထား” တဲ့။

ကျုပ်တို့ မနက်စာ စားပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သရဲလေးဟာ သူ့ အိတ် ကပ်ထဲက ကြိုးတွေနဲ့ ပူးချည်ထားတဲ့ သားရေတစ်စကို ယူပြီး ဂူအပြင် ဘက် ထွက်လာတယ်။

“ဒီကောင်လေး ဘာအကျင့်ယုတ်ဦးမလဲ မသိဘူး” လို့ ဘစ်လ်က ပြောတယ်။

“ဒီကောင်လေး ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလား ဆမ်” လို့ လည်း မေးတယ်။

“ပြေးမှာတော့ မပူနဲ့။ ဒီကောင် မပြေးဘူး” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြော တယ်။

“ဒီကောင် ငနာလေး ကြည့်ရတာ အိမ်ကို ခင်တဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ် ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငွေတောင်းဖို့ကိစ္စတော့ အမြန်ဆုံးစီစဉ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီကောင်လေး ပျောက်သွားတဲ့အတွက် ဆန်မစ် ရွာထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်သေးတာတော့ အမှန်ပဲကွ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ ဒီငနာလေး ပျောက်သွားတာ မသိကြဘူးနဲ့တူတယ်။ သူ့အိမ် ကလည်း တစ်ညလောက် ပျောက်နေတာလောက်တော့ သိပ်ပြီး အရေးထားပုံ မရဘူး။ သူ့အဒေါ်တို့၊ ဦးလေးတို့ အိမ်နားနီးချင်းတို့အိမ်မှာ အိပ်တယ်လို့ ထင်နေကြပုံပဲ။ အေးလေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်လေး ပျောက်နေတာကို ဒီနေ့တော့ သိကြမှာ သေချာတယ်။ သိရင် စိုးရိမ်ကြတော့မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်လေးအတွက် ရွေးခငွေ ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်လာပေးဖို့ သူ့အဖေဆီ အကြောင်းကြားဖို့ စီစဉ်ကြရအောင်”

ကျုပ်စကားလည်းဆုံးရော အပြင်က အော်သံကြားတယ်။ အင်ဒီးယန်း တွေ စစ်ချီတဲ့အခါ အော်ဟစ်လေ့ရှိတဲ့ အော်ဟစ်သံမျိုးဗျ။ မကြာလိုက်ခင် မှာပဲ ဟိုမှင်စာကလေးဟာ ကြိုးသိုင်းလောက်လွဲကြိုးကို သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဝှေ့ယမ်းပြီး ဂူထဲကို ပြေးဝင်လာတယ်။

ကျုပ်က အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်တဲ့အတွက် ဘေးကို ခုန်ရှောင်လိုက် တယ်။ ကျုပ်နားထဲမှာ ဒုတ်ခနဲ မြည်သံကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘစ်လ် ဆီက အွတ်ခနဲ မြည်သံထွက်လာတယ်။ ကြက်ဥတစ်လုံးစာလောက်ရှိတဲ့

ကျောက်ခဲတစ်လုံးဟာ ဘစ်လ်ရဲ့ဘယ်ဘက်နားရွက် နောက်နားကို ဝင်မှန် တာဗျ။ ချက်ကောင်းထိတာဆိုတော့ ဘစ်လ်ဟာ သူ့ရှေ့က မီးဖိုဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားတယ်။ ပန်းကန်တွေ ဆေးဖို့တင်ထားတဲ့ ရေခွေး အိုးလည်း မှောက်ကျသွားတယ်။ ကျုပ်က ကသောကမြောနဲ့ ဘစ်လ်ကို ဝင်ဆွဲတယ်။ သူ့ကို မီးဖိုနဲ့ ဝေးရာနေရာအထိ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားပြီး သူ့ခေါင်းကို ရေအေးတွေနဲ့ လောက်ပေးနေရတယ်။

တော်တော်လေးကြာတော့မှ ဘစ်လ်ဟာ သတိရလာတယ်။ သူ့နား နောက်က ထွက်နေတဲ့ ဘုကြီးကို စမ်းကြည့်ပြီး-

“ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး ပစ်မပေးပါနဲ့ ဆမ်ရယ်။ ဒီပုံ အတိုင်းဆိုရင် ဒီကောင်လေး လက်ချက်ကြောင့် ငါ အသက်ထွက်ရလိမ့် မယ်” လို့ ပြောတယ်။

ကျုပ်ဟာ ချက်ချင်းပဲ ဂူအပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပြီး ဟိုသရဲကလေးကို ဖမ်း တယ်။ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကိုင်ပြီး တအား ခါယမ်းပြစ်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဒေါပွပွနဲ့ သူ့ကို အသားကုန် ကြိမ်းမောင်းပစ်တယ်။

“ခွေးကောင်လေး၊ ငါ မင်းကို အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပို့မယ်။ မင်း ကောင်းကောင်းနေမလား မနေဘူးလား။ အခုပြောစမ်း၊ တယ်လေ ငါ နရင်းအုပ်လိုက်ရ”

“ကျွန်တော်က ကစားတာပဲဗျ” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်က သူ့ကို ထိအောင်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ မရှောင်တတ်လို့ ဖြစ်တာပဲ။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့ ဘာပြုလို့ထိုးလဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန်မပို့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ဘလက်စကော့လုပ်တန်း ကစားခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တကယ့်ကို ကောင်းကောင်းနေမယ်ဗျာ” တဲ့။

“မင့်ဟာမင်း ဘာလုပ်တန်းပဲ ကစား ကစား၊ ငါမသိဘူး။ ကစား တာက မင်းကြိုက်တာကစား၊ မင့်ကို ထိန်းပေးနေတဲ့ မစ္စတာဘစ်လ်နဲ့ မင်းတို့ ကြိုက်ရာ ကစားနိုင်တယ်။ ဒီနေ့ မင်းနဲ့အတူတူ သူပဲရှိမှာ။ ငါက ဒီနေ့ အပြင်ကို လုပ်စရာတစ်ခုရှိလို့ သွားရမှာ။ ကဲကွာ အထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့။ မစ္စတာဘစ်လ်ကို တောင်းပန်လိုက်။ ခင်ဗျားကို ခိုက်မိအောင် လုပ်မိတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောလိုက်။ မပြောရင် မင့်ကို ချက်ချင်း အိမ် ပြန်ပို့မယ်” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်က သူ့ကို ဘစ်လ်နဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘစ်လ်ကို သူနဲ့ဝေးရာကို ခေါ်သွားပြီး ဂူနဲ့ သုံးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ “ပေါ်ပလာ ကု” ရွာကို သွားမယ့်အကြောင်းနဲ့ ဆန်မစ်ရွာဘက်မှာ ပြန်ပေးကိစ္စကို ဘယ်လို ပြောနေကြသလဲဆိုတာ စုံစမ်းမယ့်အကြောင်း အသိပေးထားလိုက်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကောင်လေးရဲ့ အဖေ ဒေါ်ဆက်ဆီကို ဒီနေ့ပဲ စာပို့ပြီး ငွေတောင်း မယ်။ ငွေကိုဘယ်လို လာပို့ရမယ်လို့လည်း အသေးစိတ် ညွှန်ကြားရမယ်လို့ သူ့ကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။

သူကလည်း “မင်းသိပါတယ် ဆမ်ရာ၊ မင်းနဲ့ ငါ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ တာ ကြာပါပြီ။ ငါ့အနေနဲ့ စိတ်ညစ်တာတို့၊ လန့်တာ ကြောက်တာတို့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အခု ဒီသရဲလေးကို ပြန်ပေးဆွဲလာတဲ့ ကိစ္စမှာတော့ ငါ တော်တော့ကို စိတ်ကုန်တယ်ကွာ။ ဒီသရဲလေးကြောင့် ငါရူးလိမ့်မယ်ထင် တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ငါ့ကို သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတော့ ထားမစပ်ခဲ့ပါနဲ့ ဆမ်ရာ” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ငါ သွားမှာ မကြာပါဘူး ဘစ်လ်ရာ၊ နေ့ခင်းလောက် ပြန်ရောက်မှာ ပါ” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတယ်။ “လောလောဆယ်တော့ ဟိုမှင်စာလေးကို ပျော်အောင် ထိန်းမထားလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ငါပြန်ရောက်ချိန်အထိတော့ ထိန်းထားဦးမှ ဖြစ်မှာ။ ကဲကွာ တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး သရဲလေးအဖေ ဆီ စာရေးကြရအောင်”

ဘစ်လ်နဲ့ ကျုပ်ဟာ စာရွက်နဲ့ ခဲတံယူပြီး စာရေးကြတယ်။ ဟိုကောင် လေးကတော့ စောင်တစ်ထည်ခြံပြီး ဂူမှာ ကင်းစောင့်နေတယ်။ ဘစ်လ် က ပြန်ပေးငွေကို ဒေါ်လာနှစ်ထောင် မတောင်းပါနဲ့တဲ့။ ဒေါ်လာ တစ်ထောင် ငါးရာလောက်ပဲ တောင်းပါတဲ့။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်လေးဆယ် လောက် သာရှိတဲ့ ဒီသရဲလေးအတွက် ဒေါ်လာနှစ်ထောင် ပေးရမယ်ဆိုရင် မိဘတွေ သနားစရာကောင်းပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်က သူ့သဘောအတိုင်း လိုက်လျောလိုက်တယ်။

ကျုပ်တို့ရေးထားတဲ့ စာကတော့-

လူကြီးမင်း အိဘင်နီဇာ ဒေါ်ဆက်ခင်ဗျား

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူကြီးမင်း၏ သားငယ်အား ဆန်မစ်ရွာနှင့် အလွန် ဝေးကွာလှစွာသော နေရာတစ်နေရာ၌ ဝှက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ခင်ဗျားအနေဖြင့် သူ့ကို ရှာဖွေမည်ဆိုပါက တွေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ပေ။ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ စုံထောက်အကျော်အမော်တွေကို ငှားပြီး ရှာဖွေပါကလည်း တွေ့နိုင်ဖို့ မလွယ်။ ခင်ဗျား၏သားအား ပြန်လည် ရရှိလိုပါက ထိုနည်းလမ်းများသည် အကျိုးရှိမည် မဟုတ်။ ယခု ရေးသားလိုက်သည့် စည်းကမ်းချက်များအတိုင်း လိုက်နာခြင်းသာ လျှင် သင့်အတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းဖွယ်ရာ ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် သင့်သားအား ပြန်လည်ပေးရေးအတွက် သင့် ထံမှ ဒေါ်လာငွေ တစ်ထောင်ငါးရာကို ရလိုသည်။ ထိုငွေကို ဤစာ ထဲ၌ ဖော်ပြထားမည့်နေရာသို့ ညသန်းခေါင်ယံတွင် လာရောက်ပေးပို့ ရမည်။

အကယ်၍ ယင်းစည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ် တို့ ပြောသည့်အတိုင်း လက်ခံသဘောတူကြောင်း စာတစ်စောင် ရေး ၍ လူတစ်ယောက်အား (တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်စေရမည်) ယနေ့

ညရှစ်နာရီခွဲတိတိတွင် ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ။ လာသည့်အခါ အောက်ပါ လမ်းညွှန်ချက်ကို သတိပြု၍ လိုက်နာပါ။

ပေါ်ပလာကုရွာသို့ သွားရာလမ်းအတိုင်း လိုက်လာ၍ ဇီးကွက် ချောင်းကို ဖြတ်မိသည့်အခါ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် ဂုံ့ခင်းကြီး၏ ညာဘက်ဘေး၌ ပေါက်ရောက်နေကြသော သစ်ပင်ကြီးသုံးပင်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုအပင်ကြီးများ၏ တတိယသစ်ပင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ ဂုံ့ခင်းခြံ တိုင်ခြေရင်းတွင် အဆင်သင့်ချထားသော သေတ္တာ တစ်လုံးကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ စာပို့သမားသည် အဖြေစာကို ထိုသေတ္တာ ထဲ၌ ထည့်ထားခဲ့ပြီး အမြန်ဆုံး ဆန်မစ်ရွာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

အကယ်၍ သင့်ဘက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုဖော်ပြခဲ့သည့် တောင်းဆို ချက်များအတိုင်း မလိုက်နာဘဲ သစ္စာဖောက်ဖျက်ရန် အားထုတ်ခြင်း၊ ကြံစည်ခြင်း စသည်များ ပြုလုပ်ခဲ့ပါက သင်၏ သားအား ပြန်လည် မြင်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ သင်က ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းခံသော ငွေကို ပေးပါက သင့်သားအား သင့်ထံသို့ သုံးနာရီအတွင်း ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးမည်။ ဤတောင်းဆိုချက် များကို ဈေးဆစ်ရန် မကြိုးစားလေနှင့်။

ထင်ရာစိုင်းမည့် လူနှစ်ဦး

ကျုပ်ဟာ စာကို ဒေါ်ဆက်ရဲ့ လိပ်စာတပ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ယူ လာတယ်။ ကျုပ် ဂူကထွက်ခါနီးမှာ သရဲလေးက လာပြီးပြောတယ်။

“ခင်ဗျား သွားနေတုန်းမှာ ကျွန်တော် ဘလက်စကောက်လုပ်တမ်း ကစားမယ်နော်။ ခင်ဗျားလည်း ကစားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြော ပြီးပြီပဲ” တဲ့။

“မင်းကြိုက်တာ ကစားပေါ့” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။
“မစ္စတာဘစ်လ်က မင်းနဲ့ ကစားလိမ့်မယ်။ မင့်ကစားနည်းက ဘာလဲကွ”

“ကျွန်တော်က ဘလက်စကောက်ပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်က ခံတပ်ဆီကို မြင်းနဲ့စိုင်းတယ်။ အင်ဒီယန်းတွေ လာနေပြီလို့ အမြန်လာပြီး သတင်းပို့တာ။ ကျွန်တော်က အခု အင်ဒီယန်းခေါင်းဆောင် မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ စိတ်ကုန် သွားပြီ။ အခုဆို ရှေ့ပြေးကင်းသမား ဘလက်စကောက် ဖြစ်သွားပြီ”

“အေးလေ။ မင့်သဘောပေါ့။ မင်းကြိုက်ရာ ကစားတာပဲ။ ငါ့အတွက် ဘာပြဿနာ မရှိပါဘူး။ မစ္စတာ ဘစ်လ်ကတော့ မင်းနဲ့ ကစားနိုင်မှာပါ” လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတယ်။

“မင့်ကစားနည်းထဲမှာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ” လို့ ဘစ်လ်က ကောင် လေးကို သံသယမကင်းတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

“ခင်ဗျားက မြင်းလုပ်ရမယ်” လို့ ကောင်လေးက ဖြေတယ်။

“ခင်ဗျားက လက်တွေ့၊ ခြေတွေကို လေးဖက်ထောက်ပေးရမယ်။ ကျွန်တော်က မြင်း မပါဘဲနဲ့ ခံတပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာလို့ရမှာလဲဗျ”

“ဒီကောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေအောင်တော့ လုပ်ထားမှဖြစ်မယ် ဘစ်လ် ရ။ အဲဒီတော့ သည်းခံလိုက်ပါကွာ။ တို့အစီအစဉ် ချောသွားအောင်တော့ လုပ်မှဖြစ်မှာ” လို့ ကျုပ်က ဘစ်လ်ကို သတိပေးရတယ်။

ဘစ်လ်ဟာ လေးဖက်ထောက်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ထောင်ချောက်မိနေတဲ့ ယုန်သူငယ်မျက်လုံးတွေနဲ့ တူနေတယ်။

“ဟေ့ကောင် မင့်ခံတပ်က ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ” လို့ ဘစ်လ်က သရဲလေးကို လှမ်းမေးတယ်။

“မိုင်ကိုးဆယ် ဝေးတယ်ဗျ” လို့ သရဲလေးက ဖြေတယ်။ “ခင်ဗျားက ခံတပ်ကို အချိန်မီ ဒုန်းပြေးရမှာ။ ကဲဗျာ အခုပဲစမယ် ပြေးတော့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ကောင်လေးက ဘစ်လ်ရဲ့ ကျောပေါ်ကို ပြေးပြီး ခုန်တက်လိုက်တယ်။ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘစ်လ်နံဘေးကို ဆောင့်ဆောင့်ထိုးတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဆမ်ရာ” လို့ ဘစ်လ်က ညည်းတယ်။ “မင်း မြန်မြန် မလာလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူးကွာ။ အမြန်ဆုံးသာ ပြန်ခဲ့ပါ။ တို့ငွေတောင်းတာ များသွားသလား မသိဘူး။ တစ်ထောင်ကျော်ဆိုတော့ လာမရွေးရင် ဘယ့် နယ်လုပ်ကြမလဲ”

ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ ထပ်ပြောစရာက မရှိလို့ မပြောတော့ဘူး။ “ပေါ် ပလာကု’ ရွာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရွာထဲက လူတစ်ယောက်က ပြော တယ်။ ဆန်မစ်ရွာက ရွာလူကြီး အိဘင်နီဇာ ဒေါ်ဆက်ရဲ့ သားလေး ပျောက် နေတယ်တဲ့။ ကျုပ်သိချင်နေတာက အဲဒါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ပါလာတဲ့ စာကို စာတိုက်အထိ သွားပြီး ထည့်လိုက်တယ်။ ကျေးရွာစာတိုက်မှူးက မကြာခင် ဆန်မစ်ရွာက စာပို့လုလင်ဟာ စာတွေကို လာယူတော့မှာပါလို့ တောင် ကျုပ်ကိုပြောပြလိုက်သေးတယ်။

ကျုပ်ဂူကို ပြန်ရောက်တော့ ဘစ်လ်နဲ့ သူရဲလေးကို မတွေ့ဘူး။ ကျုပ် ဟာ ဂူထဲမှာရော၊ ဂူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော လိုက်ရှာတယ်။ အစအနတောင် မမြင်ရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ဟာ ဆေးတံကို မီးညှိပြီး ဖွာရင်း အခြေအနေ ကို စောင့်နေတယ်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ခြုံတစ်ခုထဲက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံ တွေကြားလိုက်ရပြီး ဘစ်လ်ထွက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့နောက်မှာ တော့ ခြေသံမကြားအောင် ဖြည်းဖြည်းလေး လျှောက်လာနေတဲ့ ကောင် လေးဗျ။ မျက်နှာကလည်း စပ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့။ ဘစ်လ်ကတော့ ကျုပ်ရှေ့ ရောက်တော့ ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့ခေါင်းက ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ မျက်နှာက ချွေးတွေကို သုတ်နေတယ်။ ကောင်လေးက တော့ သူရဲ့နောက် ရှစ်ပေအကွာလောက်မှာ ရပ်နေတယ်။

“မင်းကတော့ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်လို့ စွပ်စွဲတော့မှာ သေချာနေပြီ ဆမ်” လို့ ဘစ်လ်က ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းရယ် ငါ မတတ်နိုင် တော့ဘူး။ ဟိုကောင်လေး အခု ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ငါ ဒီသူရဲလေးကို အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း သည်းခံဖို့တော့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ မရဘူး ဆမ်ရာ။ သည်းခံတယ်ဆိုတာကလည်း အတိုင်းအတာနဲ့ကွ။ အတိုင်း အတာကို ကျော်သွားရင် လုံးဝမရတော့ဘူး”

“အခု ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲကွ” လို့ ကျုပ်က မေးတယ်။

“သူက ငါ့ကို မြင်းလုပ်ပြီး စီးတယ်ကွာ” လို့ ဘစ်လ်က ပြောတယ်။ “ခံတပ်ကို မိုင်ကိုးဆယ်ခရီးကွ။ အကြာကြီး စီးတာ၊ အဲဒီနောက်တော့ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် သူမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ငါက ဖြေနေရ တယ်။ မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကလည်း ရူးသွားလောက်ပါတယ်ကွာ။ ဘာတွေ မှန်းကို မသိဘူး။ တကယ့် ရှာရှာပေါက်ပေါက်တွေပေါ့။ အပေါက်တွေထဲမှာ ဘာမှမရှိတာ ဘာကြောင့်လဲတဲ့။ ရူးလောက်ပါတယ်ကွာ။ နောက်ပြီးတော့ လမ်းမကြီးတစ်ခု နှစ်လမ်းသွားလို့ရတာဟာ ဘယ်လိုပုံနဲ့ သွားလို့ရတာ လဲတဲ့။ မြက်ပင်တွေကို စိမ်းနေအောင် ဘာနဲ့ လုပ်ထားတာလဲတဲ့”

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပါကွာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အများကြီးခံနိုင် ရည်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသရဲလေးနဲ့ကျတော့ ခံနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ငါ သူ့အင်္ကျီကို လည်ပင်းအောက်နားက ဆုတ်ပြီး ဒရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာခဲ့ တယ်။ တောင်ပေါ်ကနေပြီး အောက်ရောက်တဲ့အထိ တစ်လမ်းလုံး ငါ့ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်လာတယ်။ ငါ့လက်တွေကိုလည်း နှစ်ခါသုံးခါလောက် အကိုက်ခံရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာရလဲကွာ။ ငါ သူ့ကို ဆန်မစ်ရွာဘက် သွားတဲ့လမ်းကမ်းကို ပြပြီး ခြေထောက်နဲ့ တအားကန်ထဲ့လိုက်တာ ရှစ်ပေ လောက်အကွာထိ လွင့်ထွက်သွားတယ် သိလား”

“တို့အနေနဲ့ တောင်းထားတဲ့ငွေကိုတော့ အဆုံးခံရတော့မှာပဲ။ ငွေနဲ့လူ တစ်ခုတော့ အဆုံးခံမှဖြစ်မှာ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ငွေကို အဆုံးမခံ

ချင်ရင် ဘစ်လ်ဒရီစကိုးဆိုတဲ့ မင့်သူငယ်ချင်း ငါဟာ အရူးထောင်ကို သွားရ တော့မှာ သေချာနေပြီကွ”

ကျုပ်တို့တောင်းထားတဲ့ ငွေကို လက်လွှတ်ရတော့မှာမို့ ဘစ်လ်ဟာ စိတ်ကောင်းပုံတော့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟိုသရဲလေးရဲ့ ဘေးရန်က ဝေးတော့ မှာမို့ သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ အတော့်ကို ကြည်လင် နေတယ်။

အခြေအနေမှန်ကို မြင်နေရတဲ့ ကျုပ်ကလည်း သူ့အတွက် စိတ် မကောင်းပါဘူး။ “ဒီမယ် ဘစ်လ်၊ မင်းတို့ အမျိုးတွေထဲမှာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ ရှိသလား” လို့ မေးမိတယ်။

“မရှိဘူးကွ” လို့ ဘစ်လ်က ပြန်ပြောတယ်။ “တို့အမျိုးထဲမှာ ငှက် ဖျားရောဂါသည်တွေတော့ ရှိတယ်။ မင်းက ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ” တဲ့။

“အေးကွာ။ ဒါဆိုရင်တော့ မင့်ရဲ့နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း ပါလား” လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

ဘစ်လ်ဟာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ဟိုသရဲလေး ရပ်နေတာ လည်း မြင်ရော သူ့မျက်နှာဟာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီး တစ်ခါတည်း မြေကြီးပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူဟာ မြက်ပင်တွေပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတယ်။

တစ်နာရီနီးပါးလောက် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတဲ့ ဘစ်လ်ကို ကြည့်ပြီး ကျုပ် စိုးရိမ်သွားတယ်။ မတော်တဆ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားရင် ခက်ချည်ရဲ့လို့ တွေးပြီး ပူပန်နေမိတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်က ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်ဟာ မကြာခင် အဆင်ပြေသွားမှာမို့ စိတ်ညစ်စရာ မရှိကြောင်း၊ ကျုပ်တို့ စာကို ရရင် ကောင်လေးရဲ့အဖေဆီက ငွေဟာ ဒီည သန်းကောင်ယံမှာ ရောက်လာဖို့ ရှိကြောင်း ပြောပြီး သူ့ကို ဖျောင်းဖျခဲတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ဘစ်လ်ဟာ သူ့စိတ်သူ ပြန်ထိန်းပြီး ထိုင်နေရာက ထလာ တယ်။ ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး၊ ခပ်မဲ့မဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ နှုတ်ဆက် တယ်။ ပြီးတော့ သူ အမောပြေသွားရင် ကောင်လေးနဲ့ ရုရှား-ဂျပန်စစ်တိုက် တမ်း ကစားမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ငွေ ရဖို့ကိုသာ အဓိကထားပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ သူတို့ဆီက အဖြေလာပေး ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးက လမ်းမကြီးနဲ့ ကပ်နေတယ်။ လေးဖက် လေးတန်မှာလည်း လယ်ကွင်းတွေပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့ ရဲတွေ ခေါ်လာရင် အဝေးကြီးကတည်းက မြင်နိုင်တယ်။ ဒီကောင်တွေ လယ်ကွင်း တွေနဲ့ လမ်းမကြီးကို မဖြတ်ဘဲ သစ်ပင်ဆီကို ရောက်မလာနိုင်ဘူး။ ဒီတစ်ချက် ဟာ ကျုပ်တို့ဘက်က အပေါ်စီးရထားတဲ့ အချက်ပဲဗျ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ညရုန်နာရီခွဲ တိတိမှာ ကျုပ်ဟာ အဲဒီချိန်းထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးပေါ် တက်ပြီး ပုန်းနေခဲ့ တယ်။ စာလာပို့တဲ့ကောင်ကို ဒီနေရာက စောင့်တာဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့ ဗျာ။

သတ်မှတ်ချိန်အတိုင်း အတိအကျပဲဗျို့။ သူငယ်လေး တစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ ချထားတဲ့ သေတ္တာထဲကို စက္ကူလိပ်ကလေး တစ်လိပ်ထည့်ပြီး ချက်ချင်းပဲ ဆန်မစ်ရွာဘက်ကို ပြန်သွား တယ်။

ကျုပ် သစ်ပင်ပေါ်မှ ထိုင်ပြီး နောက်ထပ် တစ်နာရီတိတိ စောင့်ကြည့် နေတယ်။ နောက်ကြောင်း ရှင်းမရှင်း ကြည့်ဦးမှ ဖြစ်တာဗျ။ ဒီအလုပ်မျိုးက စေ့စပ်သေချာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်လား။ တစ်နာရီလည်းကျော်ရော ကျုပ်ဟာ သစ်ပင်ပေါ်က လျှောဆင်းလာခဲ့တယ်။ သေတ္တာထဲကစာကို ကပျာကယာ ယူပြီး ဂူဘက်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဂူထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ စာကို အော်ဖတ်ပြတယ်။ စာရဲ့ အဆိုကတော့-

ထင်ရာစိုင်းမည့် လူနှစ်ဦးထံသို့
လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား

ခင်ဗျားတို့ စာတိုက်မှ ထည့်လိုက်တဲ့စာကို ဒီနေ့ပဲ ကျုပ်ရလို့ ကျုပ်သားအတွက် ငွေဘယ်လောက်ပေးပြီး ရွေးရမယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တောင်းခံထားတဲ့ ငွေဟာ အနည်းငယ်များလွန်းတယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဘက်က အကြံတစ်ခု ပြုပါရစေ။ ဒီအကြံကို ခင်ဗျားတို့ကလည်း လက်ခံကြမှာပဲလို့ ကျုပ်ယုံကြည်နေပါတယ် ခင်ဗျား။

ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျုပ်သား ဂျွန်နီကို အိမ်ပြန်ပို့တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ကို ငွေသား ဒေါ်လာနှစ်ရာငါးဆယ်တိတိ ပေးပါ။ အဲဒါမှသာ ကျုပ်သားကို ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲက ပြန်လည်လွှဲပြောင်းယူဖို့ ကျုပ်သဘောတူမှာပါ။ တကယ်လို့ လာပို့မယ်ဆိုရင်လည်း ညကျမှ လာပို့ပါ။ ကျုပ်ရဲ့အိမ်နီးနားချင်းတွေက ကျုပ်သားကို ပျောက်သွားပြီလို့ ယုံကြည်နေကြတာပါ။ ကျုပ်သားကို ခင်ဗျားတို့က ပြန်ပို့တာကို မြင်သွားရင် ခင်ဗျားတို့ကို သူတို့က အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ပေးလာခဲ့ရင် ကျုပ်လုံးဝ တာဝန်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

လေးစားစွာဖြင့်

အီဘင်နီစာ ဒေါ်ဆက်

“အတော်ကြီးကို လူပါးဝတဲ့ ခွေးသူခိုးကြီးပါလား။ ဒီကောင်ကြီးစော်ကားမော်ကားပြုတာကို ငါတို့”

စကားမဆုံးခင် ကျုပ်က ဘစ်လ်ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်စကား မဆက်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့မျက်ခွက်က မျက်နှာသေကလေးနဲ့ဗျ။ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တခတယ တောင်းပန်နေသလိုလိုပဲ။

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ဆမ်ရယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ဒေါ်လာ နှစ်ရာငါးဆယ်ဆိုတာ ဖြစ်လောက်တဲ့ငွေ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ တို့မှာ ငွေရှိနေတာပဲ။ ဟိုသရဲလေးကို နောက်ထပ်တစ်ည သိပ်ဖို့ ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒီကောင်လေး လုပ်ပုံကြောင့် ငါဟာ ဘက်ဒ်လင်အရူးထောင်ကို သွားရမှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပါ တယ်ကွာ။ အခုကိစ္စမှာ မစ္စတာဒေါ်ဆက်ဟာ အလွန်ရက်ရောတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ ဒီလောက် ငွေကလေးတောင်းတာဟာ တို့အပေါ် ညှာတာ ထောက်ထားရာ ကျပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းရယ် စိတ်ကူး မလွဲပါနဲ့။ အခါအခွင့်သင့်တုန်း သူ့အကြံပြုချက်နဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ပါ ကွာ။ လက်ခံမယ် မဟုတ်လား ဟင်” တဲ့။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဒီသရဲ လေးကြောင့် စိတ်တွေ နောက်နေတာပါပဲ ဘစ်လ်ရာ” လို့ ကျုပ်က ပြန် ပြောတယ်။ “အဲဒီတော့ ဒီကောင်လေးကို ဒီညပဲ ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ သူ့အဖေတောင်းတဲ့ ငွေကိုလည်း ငါပေးလိုက်မယ်”

အဲဒီညမှာပဲ ဟိုသရဲလေးကို ကျုပ်တို့ ပြန်ပို့ပေးကြတယ်။ မပြန်ပါဘူး လုပ်နေလို့ ကျုပ်တို့မှာ အပင်ပန်းခံပြီး ချော့ရမော့ရသေးတယ်။ သူ့အဖေက သူ့အတွက် ငွေနားကွပ် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နဲ့ လူနီတွေစီးတဲ့ လွှာချင်းဖိနပ် တစ်ရန် ဝယ်ထားကြောင်း လိမ်ညာပြောရသေးတယ်။ မနက်ဖြန်ကျလို့ ကျုပ်တို့ ဝက်ဝံလိုက်ထွက်ရင် သူ့ကိုပါ လာခေါ်မယ်လို့လည်း ကတိပေး ကြရသေးတယ်။

ကျုပ်တို့ အီဘင်နီဇာရဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်နေတဲ့ အချိန်ဟာ ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ အမှန်တော့ မူလအစီအစဉ်အတိုင်းဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ချထားတဲ့ သေတ္တာထဲက ဒေါ်လာငွေ တစ်ထောင်ငါးရာကို နှိုက်ယူနေပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျုပ်လူ

ဘစ်လ်က ဒေါ်လာငွေနှစ်ရာငါးဆယ်ကို တစ်ရွက်ချင်းစီ ရေတွက်ပြီး ဒေါ်ဆက်ရဲ့ လက်ထဲကို ထည့်ပေးနေရပါတယ်။

ကျုပ်တို့ သူ့ကိုထားပြီး ပြန်သွားတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိသွားရော ဟိုကောင်လေးဟာ ဘစ်လ်ရဲ့ ခြေထောက်ကို ဆွဲပြီး မျှော့တွယ်သလို တွယ်ထားတယ်။ သူ့အဖေက သူ့သားကို ဘစ်လ်ဆီက ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲခွာနေတယ်။ နောက်ဆုံး ခွာလို့လည်းရရော သူ့သားကို တအားချုပ်ကိုင်ထားရတယ်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ချုပ်ကိုင်ထားမလဲ” လို့ ဘစ်လ်က မေးတယ်။

“ရပါတယ်၊ အကြာကြီးကိုင်ထားလို့ ရပါတယ်” တဲ့ “ဒါပေမဲ့ သေချာပေါက် ပြောနိုင်တာကတော့ သူ့ကို ကျုပ် ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ပါတယ်။

“ဆယ်မိနစ်ဆိုရင် မဆိုးဘူး။ ကျုပ်တို့အတွက် လုံလောက်တယ်” လို့ ဘစ်လ်က ပြန်ပြောတယ်။ “ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အလယ်ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်းနဲ့ အနောက်အလယ်ပိုင်း ပြည်နယ်တွေကို ဖြတ်ပြီး ကနေဒါနိုင်ငံနယ်စပ်ကို အရောက် မရရအောင် ဒုန်းစိုင်းသွားပါမယ်” တဲ့။

စကားဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘစ်လ်ဟာ အမှောင်ထုကို ဖြတ်ပြီး ပြေးထွက်သွားလိုက်တာ လေထက်တောင် မြန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျုပ် သူ့ကို မီအောင် ဒုန်းစိုင်းပေမယ့် မမီဘူးဗျ။ သူက ကျုပ်ရဲ့ ရှေ့တစ် မိုင်ခွဲလောက်အထိ ရောက်သွားပြီ။

THE RANSOM OF RED CHIEF

သည်လိုဆို မဖြစ်ဘူးကွယ်

ထောင်တွင်းရှိ ဖိနပ်ချုပ် အလုပ်ရုံထဲတွင် ဂျင်မီဗာလင်တိုင်းသည် အလုပ်များ လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ထောင်အရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဂျင်မီအား ရုံးခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ရုံးခန်းထဲအရောက်တွင် ဂျင်မီအား အရေးကြီးသော စာရွက်တစ်ရွက်ပေးသည်။ စာရွက်က ဂျင်မီအား ထောင်မှ လွတ်လိုက်ပြီဟု အသိပေးသည်။

ဂျင်မီသည် ပျော်ရွှင်ဟန်လည်း မပြု၊ စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မပြဘဲ စာရွက်ကို ယူသည်။ သူ့အား ထောင်ထဲ၌ လေးနှစ်တိတိ နေရန် ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အခု သူ့ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်လမျှရှိခဲ့ပြီ။ အမှန်အားဖြင့် သူသည် သုံးလမျှသာ ကြာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သူ့မိတ်ဆွေအများအပြားသည် ထောင်အပြင်၌ ရှိနေ၏။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများသော လူတစ်ယောက်သည် ထောင်ထဲ၌ အချိန်ကြာကြာ နေရလေ့ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဂျင်မီသည် ထောင်ထဲ၌ ဤမျှလောက် ကြာကြာနေရလိမ့်မည်ဟု မထင်။

“မင်း မနက်ဖြန် မနက်ဆိုရင် ထောက်က လွတ်တော့မယ်” ဟု ထောင်မှူးကြီးက ပြောသည်။ “အခုဟာ မင့်အတွက် အလွန်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ခုပဲ။ မင့်ကိုယ်မင်း လူကောင်းဖြစ်လာအောင် လုပ်ပါ။ မင်းဟာ စိတ်ရင်းစေတနာဆိုးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ မီးခံသေတ္တာတွေ ဖောက်ထွင်းတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ပါနဲ့တော့။ လူကောင်းဘဝနဲ့ နေသွားပါတော့”

“ကျွန်တော်က မီးခံသေတ္တာတွေ ဖောက်တယ်။ ဟုတ်လား” ဟု ဂျင်မီက အံ့အားသင့်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ မီးခံသေတ္တာတစ်လုံးမှ မဖောက်ခဲ့ဖူးပါဘူး ထောင်မှူးကြီးရယ်”

“ဪ ဟုတ်လား” ဟု ရေရွတ်ကာ ထောင်မှူးကြီးက ရယ်သည်။ ဂျင်မီသည် ထောင်ထဲမှ ထွက်ကာ အပြင်လောက နေရောင်အောက်သို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

သူသည် ငှက်များ၏ တေးဆိုသံများကိုလည်း နားမထောင်။ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များကိုလည်း မကြည့်၊ ပန်းရနံ့များကိုလည်း မရှူ။ သူသည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ တန်းသွားသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် လွတ်လပ်မှု၏ထူးခြားသော အရသာကို စတင်ခံစားသည်။ ညစာကောင်းကောင်းကို မှာ၍ စားသောက်သည်။ ထို့နောက် ဘူတာရုံသို့ သွားသည်။ ဘူတာရုံထဲတွင် ပိုက်ဆံတောင်းနေသော မျက်မမြင်တစ်ဦးအား ငွေစအနည်းငယ် ပေးသည်။ ပြီးတော့ ရထားပေါ် တက်ခဲ့၏။

နောက် သုံးနာရီအကြာ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်သည့်အခါ ဂျင်မီသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ဘူတာမှ ထွက်ကာ မိုက်ခဲဒိုလန်၏ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် မိုက်ခဲဒိုလန် တစ်ဦးတည်း ရှိသည်။ နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်အပြီးတွင် ဒိုလန်က “ငါတို့ မြန်မြန် ဆန်ဆန် မလုပ်ပေးနိုင်လို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုမီးခံသေတ္တာကတော့ စပရင်းဖိလ်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး။ မင်းကော ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောသည်။

“ပြေပါတယ်” ဟု ဂျင်မီက ပြောသည်။ “ငါ့အခန်းကတော့ အရင် အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

သူသည် စားသောက်ဆိုင် နောက်ဘက်ရှိ တိုက်ခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းအားလုံး ခြေရာလက်ရာ မပျက်။ သူတို့

သည် ဂျင်မီအား ဤအခန်းထဲမှ ဖမ်းမိသွားပြီး ထောင်သို့ ပို့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကြမ်းပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်တစ်စသည် ရှိနေဆဲ။ ဂျင်မီအား လာဖမ်းစဉ်က သူသည် ရဲလက်ထဲမှ ရုန်းကန်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ရဲ၏ကုတ်အင်္ကျီစုတ်ပြီကာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အစပေတည်း။

အိပ်ရာခုတင်သည် နံရံတစ်ဖက်၌ ကပ်၍ ချထားသည်။ ဂျင်မီသည် ခုတင်ကို အခန်း၏အလယ်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။ ခုတင်၏ နောက်နံရံ သည် အပေါ်ယံအားဖြင့် အခြားနံရံများနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း ဂျင်မီသည် နံရံပေါ်မှ တံခါးငယ်တစ်ခုကို ဖွင့်၍ အတွင်းမှ ဖုန်တွေ တက်နေသော အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သူသည် အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ မီးခံသေတ္တာဖောက်သည့် လက်နက်ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို အမြတ်တနိုး ကြည့်နေသည်။ ဤမျှ လောက် လှပကောင်းမွန်သည့် ပစ္စည်းများကို ဘယ်နေရာမှ မတွေ့နိုင်။ လိုအပ် သမျှ ပစ္စည်းအားလုံး အပြည့်အစုံ ရှိသည်။ တသီးတသန့် အထူးတလည် ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်သည်။ အရွယ်အစားလည်း စုံသည်။ ဤပစ္စည်းများကို ဂျင်မီကိုယ်တိုင် စီမံပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ဤပစ္စည်းများ အတွက် အမြဲတစေ ဂုဏ်ယူသည်။

ယင်းပစ္စည်းအားလုံးကို ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်က ဒေါ်လာငွေ ကိုးရာတိတိ ကုန်ကျခဲ့ရ၏။ လုပ်ပေးခဲ့သည့်နေရာမှာ မီးခံသေတ္တာ ဖောက်ထွင်းရေးအလုပ် ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူများအတွက် အထူးပြုလုပ်ပေးသော နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်သည်။

နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဂျင်မီသည် အောက်ထပ်သို့ ပြန် ဆင်းကာ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အခုဆိုလျှင် သူသည် အဝတ်အစားသစ်များ လဲထားပြီးပြီ။ သူ့တပည့်သည် စောစောက အိတ်ကို ဆွဲလာသည်။

“မင့်မှာ လုပ်စရာအစီအစဉ် တစ်ခုခု ရှိနေပြီလား” ဟု မိုက်ခဲဒိုလန် က မေးသည်။

“ငါလား” ဟု ဂျင်မီက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။ “မင်း မေးတာ ငါ နားမလည်ဘူး။ ငါက နယူးယောက်မြို့တော် ပေါင်မုန့်နဲ့ ကိတ် မုန့်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားပဲ။ အကောင်း ဆုံး ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်တွေ ရောင်းတဲ့လူပဲ။ မင်းဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

မိုက်ခဲဒိုလန်သည် ဂျင်မီ၏ မျက်လုံးကို များစွာသဘောကျသည်။ သူနှင့် အတူတူ တစ်ခုခုသောက်ရန် ဒကာခံသည်။ ဂျင်မီက နွားနို့သောက်သည်။ သူသည် ဘယ်တော့မှ အရက်သောက်လေ့ မရှိ။

အကျဉ်းသားအမှတ် ၉၇၆၂၊ ဗလင်တိုင်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ပြီး သီတင်းတစ်ပတ်အကြာတွင် အင်ဒီယားနားပြည်နယ်၊ ရစ်ချ်မွန်မြို့၌ မီးခံ သေတ္တာတစ်လုံး အဖောက်ခံခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူဖောက်သွားမှန်း မသိ။ သေတ္တာထဲမှ ဒေါ်လာရှစ်ရာ ပါသွားသည်။

ထို့နောက် နှစ်ပတ်အကြာတွင် လိုဂန်စမိုမြို့မှ မီးခံသေတ္တာတစ်လုံး အဖောက်ခံရပြန်သည်။ မီးခံသေတ္တာမှာ အမျိုးအစားသစ် ဖြစ်သည်။ ဘယ် သူခိုး၊ ဘယ်ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာမှ မဖောက်နိုင်အောင် အထူးတလည် စီမံပြုလုပ် ထားသည့် မီးခံသေတ္တာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လူတစ်ယောက် မရရအောင် ဖောက်သွားခဲ့ပြီ။ အထဲမှာ ဒေါ်လာငွေ တစ်သောင်းငါးထောင်ကိုလည်း ယူသွားသည်။

မကြာမီ ဂျက်ဖာဆင်မြို့မှ အာမခံသေတ္တာတစ်လုံး အဖောက်ခံရပြန် သည်။ အထဲမှ ဒေါ်လာငါးထောင် ပါသွားသည်။ ထိုမြို့တွင် အကြီးဆုံး သော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သော ကြီးမားသည့် ရာဇဝတ်မှုများ ဖြစ်လာလျှင် ရဲအရာရှိ ဘင်ပရိုက်စ် ဒိုင်ခံတာဝန်ယူစမြဲ ဖြစ်သည့်အားလျော် စွာ ဘင်သည် ထိုအမှုကို စတင်ခြေရာခံသည်။

သူသည် အင်ဒီးယားနားပြည်နယ် ရစ်ချ်မွန်မြို့နှင့် လိုဂန်စမိုမြို့များသို့ သွားသည်။ ဖောက်ထားသည့် မီးခံသေတ္တာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ဖောက်ပုံဖောက်နည်း လက်စလက်နများကို အသေအချာ စူးစမ်းလေ့လာ သည်။ လူအများ၏ ပြောသံဆိုသံနှင့် ဝေဖန်သံများကိုလည်း သူ နားစွင့် သည်။ ပြီးတော့ မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီမြို့တွေကို ဂျင်မီဗလင်တိုင်း လာသွားတယ်။ ဒီအကောင် ဖောက် ထွင်းလောကထဲကို ဝင်လာပြန်ပြီ။ ဟော့ဒီသေတ္တာ ဖောက်ထွင်းထားပုံကို ကြည့်။ သူ့ဖောက်ပုံဖောက်နည်းမျိုးပဲ။ ဒီလို သေသေသပ်သပ် လုပ်သွားနိုင် တဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ သူတို့လောကထဲမှာ သူတစ်ကောင်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီကိရိယာမျိုးတွေကို ကျင်ကျင်လည်လည် သုံး တတ်တဲ့လူဆိုလို့လည်း သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဂျင်မီကို မိဖို့လိုတယ်။ ဒီတစ်ခါ သူ့ကို မိလို့ ထောင်ပို့ရင် ထောင်ထဲမှာ အသက်သေသည်အထိ နေရစေမယ်”

ဘင်ပရိုက်စ်သည် ဂျင်မီ၏ လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို ကောင်းစွာသိသည်။ ဂျင်မီသည် တစ်နေရာထဲတွင် အတည်တကျ နေလေ့မရှိ။ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့ သို့ ကူးသန်းပြောင်းရွှေ့ပြီး လုပ်တတ်သည်။ သူ ရွေးချယ်သော မြို့များမှာ လည်း တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ များစွာ ကွာဝေးသည်။ သူလုပ်စရာရှိတာ လုပ် ပြီးပါကလည်း ထိုနေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားတတ်၏။ ပြီးတော့ သူ သည် လူကောင်းသူကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်သည်။ ဤ အကြောင်းများကြောင့် ဂျင်မီအား ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်။

ရဲအရာရှိ ဘင်ပရိုက်စ်တစ်ယောက် ဂျင်မီ၏ နောက်သို့ လိုက်နေပြီ ဟူသော သတင်းထွက်လာသောအခါ ငွေအပြည့်ထည့်ထားသော မီးခံ သေတ္တာပိုင်ရှင်များသည် များစွာ ဝမ်းသာလျက် ရှိကြ၏။

တစ်ရက်သောမွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဂျင်မီနှင့် သူ့လက်ဆွဲအိတ်သည် “အယ်လ်မိုး” ဟု ခေါ်သော မြို့သိမ်၊ မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့သို့ ဆိုက်

ရောက်လာသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူလှသော ဂျင်မီသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဟိုတယ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလျက် ရှိ၏။

ထိုစဉ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် လမ်းကို ကူးဖြတ်လာပြီး လမ်းထောင့်နားအရောက်တွင် ဂျင်မီ၏ ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ တံခါးပေါက်မှ ဝင်သွားသည်။ တံခါးပေါ်တွင်မူ “အယ်လ်မိုးဘဏ်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

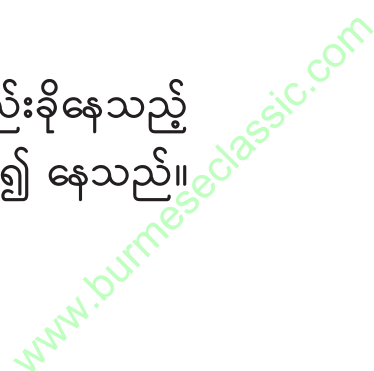
ဂျင်မီသည် မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးများကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သူ ဘာကောင်လဲဟူသော အချက်ကိုပင် မေ့သွားသည်။ သူမကေတော့ မျက်လုံးအကြည့်ကို လွဲသွားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် နီမြန်းပြီး ကြည်လင်သွားသည်။ ဂျင်မီလို ဟန်အမူအရာနှင့် သပ်ရပ်ခုံညားသော လူငယ်များကို အယ်လ်မိုးမြို့၌ တွေ့ရမြင်ရခဲသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျင်မီသည် ဘဏ်တံခါးနား၌ ရပ်နေသော သူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ သူသည် သူငယ်၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ မြို့ကလေးအကြောင်းကို လျှောက်မေး၏။ အတန်ကြာသောအခါ စောစောက ဂျင်မီတွေ့လိုက်ရသောမိန်းမပျိုသည် ဘဏ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ သူမသည် အလာတုန်းကလို ဂျင်မီကို မြင်ပုံမရ။

“ဟေ့-အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ‘ပေါ်လီဆင်မဆန်’ မဟုတ်လားကွ” ဟု ဂျင်မီက မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု သူငယ်က ဖြေသည်။ “သူ့နာမည်က အန်နာဘယ် အေဒမ်းတဲ့၊ သူ့အဖေက ဒီဘဏ်ကို ပိုင်တယ်လေ”

ဂျင်မီသည် ရပ်ဖိစီစပင်ဆာဟူသော အမည်ဖြင့် တည်းခိုနေသည့် ဟိုတယ်သို့ ပြန်သည်။ သူသည် ဟိုတယ်၌ အခန်းတစ်ခန်း ငှား၍ နေသည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်အား သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုအတွက် အယ်လ်မိုး မြို့သို့ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောထားသည်။ ဒီမြို့မှာ ရှူးဖိနပ် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း ဘယ်လိုရှိသလဲ။ ရှူးဖိနပ်ဆိုင် ကောင်းကောင်းကော ရှိသလား စသည်ဖြင့်လည်း စကားစများ ပေးထားသည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သည် ဂျင်မီ၏ တခန့်တညား ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှု နှင့် အပြုအမူများကို ကြည့်ကာ အထင်ကြီးသည်။ ဂျင်မီနှင့် စကားပြောရ သည်ကို များစွာသဘောကျသည်။

အယ်လ်မိုးမြို့တွင် ရှူးဖိနပ်ဆိုင်ကောင်းကောင်းတစ်ဆိုင် လိုအပ်နေ ကြောင်း၊ ရှူးဖိနပ်တွေချည်း သီးသန့်ရောင်းသော ဆိုင်ဟူ၍ တစ်ဆိုင်မှ မရှိသေးကြောင်း၊ ရှူးဖိနပ်များကို ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းချသည့် စတိုးဆိုင်ကြီး များ၌သာ အနည်းအကျဉ်း တင်ရောင်းလျက်ရှိကြောင်း၊ အယ်လ်မိုးမြို့မှာ စီးပွားရေးလုပ်၍ ကောင်းသော မြို့ဖြစ်၍ မစ္စတာစပင်ဆာအား ဤမြို့၌ အလုပ်လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်ကြောင်း၊ မြို့ခံလူများမှာလည်း သဘော ကောင်းကြသဖြင့် အခြေချနေထိုင်ဖို့ ကောင်းလှကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြန်ပြော သည်။

မစ္စတာ စပင်ဆာကလည်း သူ့ဤမြို့၌ ရက်အနည်းငယ်မျှ နေထိုင်ပြီး လေ့လာဦးမည်ဟုဆိုသည်။ ပိုင်ရှင်က သူ့ကိုယ်တိုင် မစ္စတာစပင်ဆာ၏ အိတ်ကို ဆွဲ၍ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့သည်။ အိတ်က လေး လှပါဘိခြင်း။

မစ္စတာ စပင်ဆာသည် အယ်လ်မိုးမြို့တွင်း နေထိုင်ရင်း ရှူးဖိနပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင် စတင် ဖွင့်လှစ်သည်။ ရောင်းကောင်းသော ဆိုင်ဖြစ်လာသည်။ မိတ်ဆွေအများအပြားလည်း ရလာသည်။ သူသည် ဤမြို့ကို စတင်ရောက် သောနေ့က အန်နာဘယ်အေဒမ်နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ အခုဆို လျှင် သူသည် တစ်နေ့တခြား အန်နာဘယ်အေဒမ်အပေါ် သဘောကျလာနေ သည်။

တစ်နှစ်ကုန်သွားသည့်အခါတွင်မူ အယ်လ်မိုးမြို့ပေါ်ရှိ လူအားလုံးက မစ္စတာရပ်စ်စပင်ဆာအပေါ် ခင်မင်နေကြလေပြီ။ သူ၏ ရှူးဖိနပ်ဆိုင်လုပ်ငန်းမှာလည်း များစွာ တိုးတက်ကောင်းမွန်နေလေပြီ။ သူနှင့် အန်နာဘယ်တို့မှာလည်း သီတင်းနှစ်ပတ်အတွင်း လက်ထပ်ကြတော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက် ရောက်နေလေပြီ။ မြို့ငယ်ကလေး၏ ဘဏ်သူဌေး မစ္စတာအေဒမ်ကလည်း စပင်ဆာအား များစွာ သဘောကျနေသည်။ အန်နာဘယ်ကလည်း စပင်ဆာအတွက် ဂုဏ်တက်နေရ၏။ သူသည် မကြာမီ အေဒမ်မိသားစုဝင် တစ်ဦး ဖြစ်လာပေတော့မည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျင်မီသည် သူ့အခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ သူ၏အပေါင်း အသင်းဟောင်းများထဲမှ အရင်းနှီးဆုံး တစ်ဦးထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးနေသည်။

ချစ်သော သူငယ်ချင်း-

လမယ့်အပတ် ၁၀-ရက်နေ့ညမှာ ငါ မင်းနဲ့ ဆူလီဗန်ရဲ့ နေရာမှာ တွေ့ချင်တယ်။ ဒါတွေကို မင်းရရင်တော့ မင်းသိပ်ကို ဝမ်းသာမှာပဲ ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ဒါတွေကို မင်းဒေါ်လာတစ်ထောင်ပေးပြီး ဝယ်ရင်တောင်မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတော့ အလုပ်ဟောင်းနဲ့ ပြတ်စဲသွားပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကတည်းက ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ငါ့မှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် အပိုင်ရှိနေပြီ။ ဘဝကောင်းတစ်ခုထဲမှာ ငါရောက်နေပြီ။ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်သီတင်း နှစ်ပတ်ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ သဘောမနောအကောင်းဆုံး၊ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်။ ငါ့အဖို့တော့ တစ်ခုတည်းသော ဘဝဟာ အဲဒါပဲ သူငယ်ချင်း။ သူတစ်ပါးရဲ့ ငွေကြေးကို လက်ဖျားနဲ့ တောင်မှ မထိမတို့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

လက်ထပ်ပြီးရင် ငါ အနောက်ပိုင်းဒေသကို သွားတော့မယ်။ ငါ့ရဲ့ အရင်ဘဝဟောင်းက လူတွေနဲ့ လုံးဝ မတွေ့မမြင်ရတော့မယ့်နေရာ

ကို အပြီးအပိုင် သွားတော့မှာ။ ငါ့ချစ်သူဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက် အောင် တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်အားကိုးရှာတယ်ကွာ။

မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဟောင်း

ဂျင်မီ

ထိုစာကို ထည့်ပြီးနောက် တနင်္လာနေ့ညတွင် ရဲအရာရှိ ဘင်ပရိုက်စ် သည် အယ်လ်မိုးမြို့သို့ တိတ်တိတ်ကလေး ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သူသည် ရဲပီသစွာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် မြို့ထဲတွင် လူမသိ သူမသိ သွားလာလှုပ်ရှား သည်။ သူသိလိုသမျှများကို စုံစမ်းလေ့လာ သိရှိခဲ့သည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ မှ ရပ်၍ ကြည့်နေသော ဘင်သည် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားသော ရပ်ဖ် ဒီစပင်ဆာကို မြင်သည်။

“အင်း မင်းက ဘဏ်သူဌေးရဲ့သမီးကို လက်ထပ်တော့မှာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား” ဟု ဘင်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ “သေချာရဲ့လား ဂျင်မီ ရယ်။ အခုပုံဆိုရင်တော့ မင့်ဟာက သိပ်ပြီး မရေရာလှပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျင်မီသည် အေဒမ်တို့ မိသားစုအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် အနီးရှိ မြို့ကြီး တစ်မြို့သို့သွား၍ အဝတ်အစားများ ဝယ်ရန် စီစဉ်ထား၍ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူ့အချစ် သတို့သမီး အန်နာဘယ်အတွက် လက်ဆောင်မွန်ပစ္စည်း တစ်ခု ဝယ်ဖို့က ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အယ်လ်မိုးမြို့သို့ ရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက ဘယ်ကိုမှ သူမသွားခဲ့။ ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် မြို့အပြင်သို့ ထွက်မည့် ခရီးဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် မီးခံသေတ္တာများကို မထိခဲ့ မကိုင်ခဲ့သော်လည်း တစ်နှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။

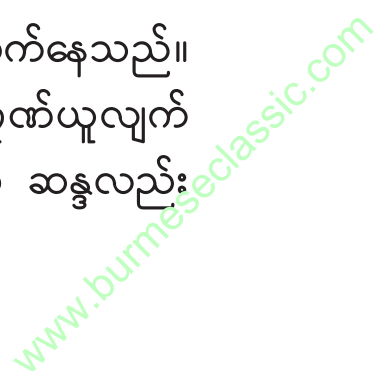
ထိုနေ့ မနက်တွင် အေဒမ်မိသားစု အများစုသည် အတူတူစု၍ ဘဏ်သို့ သွားကြသည်။ မစ္စတာအေဒမ်၊ အန်နာဘယ်၊ ဂျင်မီနှင့် အန်နာဘယ်၏ အိမ်ထောင်သည်အစ်မတို့ ဖြစ်သည်။ အစ်မသည် ငါးနှစ်အရွယ်နှင့် ကိုးနှစ်အရွယ် သမီးကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်လာသည်။ သူတို့သည် ဂျင်မီ နေထိုင်ရာ ဟိုတယ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ဂျင်မီသည် သူ့အခန်းသို့ ခဏဝင်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ယူလာခဲ့သည်။

မိသားစုဝင် တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဂျင်မီအပါအဝင် သူတို့အားလုံးသည် ဘဏ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဘဏ်ထဲမှ ဝန်ထမ်းများသည် သူတို့၏ ဘဏ်သူဌေးသမီးနှင့် လက်ထပ်တော့မည့် သဘော မနောကောင်း လူချောလူလှ ဂျင်မီအား မြင်တွေ့သိကျွမ်းခွင့် ရကြသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။ ဂျင်မီသည် သူ့လက်ထဲမှ အိတ်ကြီးကို သင့်ရာ တစ်နေရာတွင် ချထားလိုက်လေသည်။

အန်နာဘယ်သည် ဂျင်မီ၏ ဦးထုပ်ကို ယူ၍ သူမ၏ခေါင်း၌ ဆောင်းကာ ဂျင်မီ၏အိတ်ကြီးဆွဲ၍ ရပ်ပြသည်။ “အန်နာဘယ်ရဲ့ ပုံပန်းက ဘယ်လို ဖြစ်နေသရဲ ရပ်ဖိ၊ ဘာနဲ့တူနေသလဲ” ဟု ဂျင်မီအား လှမ်းမေးပြီး ရယ်သည်။ “ရပ်ဖိရယ်၊ ရှင့်အိတ်ကြီးကလည်း လေးလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ရွှေတုံးတွေများ ထည့်ထားသလား”

“မောင့်ဆိုင်မှာ အသုံးမလိုတော့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတယ်” ဟု ဂျင်မီက ပြန်ပြောသည်။ “ဒီနေ့ မြို့သွားရင် ယူသွားပြီး သူတို့လာတဲ့ နေရာကိုပြန်ပို့ပေးမလို့ ယူလာတာ၊ ပို့ခစရိတ် သက်သာအောင် ဒီနည်းကို သုံးရတာ။ မောင်က မကြာခင် အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ ငွေကို ဘယ်လို ချွေတာရမလဲဆိုတာ လေ့လာထားရတော့မယ် မဟုတ်လား”

အယ်လ်မိုးဘဏ်တွင် အာမခံသေတ္တာကြီးတစ်လုံး ရောက်နေသည်။ မစ္စတာအေဒမ်သည် ထိုသေတ္တာသစ်ကြီးအတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူလျက် ရှိ၏။ ဤသေတ္တာသစ်ကြီးအား လူတိုင်း မြင်တွေ့စေလိုသော ဆန္ဒလည်း

ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ သေတ္တာကြီးမှာ အခန်းငယ် တစ်ခန်းစာမျှ ကြီးမားပြီး တံခါးကလည်း အထူးတလည် စီမံတပ်ဆင်ထားသော တံခါးဖြစ်သည်။

ထိုတံခါးကို နာရီဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ နာရီကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် တံခါးကို ဘဏ်သူဌေးက ပွင့်စေလိုသော အချိန်တစ်ချိန်ကို သတ်မှတ်၍ ပွင့်အောင် ဖွင့်နိုင်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ ဤသေတ္တာကို ဘဏ်ပိုင်ရှင်အပါအဝင် မည်သူကမှ ဖွင့်၍မရ။ မစ္စတာအေဒမ်က ထိုသေတ္တာအကြောင်းကို သူ၏သမက် မစ္စတာစပင်ဆာအား ရှင်းပြသည်။

မစ္စတာ စပင်ဆာသည် သေတ္တာအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားသည့် အရိပ်လက္ခဏာတော့ ပြ၏။ သို့သော်လည်း လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များအပေါ် နားလည်ပုံမရ။ ကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်သော မေနှင့် အက်ဂါသာတို့ကတော့ သေတ္တာ၏ အဆမတန်လေးလံသော သံမဏိတံခါးကြီးကို ကြည့်ကာ ရွှင်မြူးနေကြလေသည်။

ဘဏ်မိသားစုဝင်များ ယင်းကဲ့သို့ အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင် ရဲအရာရှိဘင်ပရိုက်စ်သည် ဘဏ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ဘဏ်မှ လူငယ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အား သူလာသည်မှာ ဘဏ်နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စရှိ၍ လာခြင်းမဟုတ်။ ချိန်းထားသည့် လူတစ်ယောက်အား စောင့်ရန်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းမအုပ်စုဆီမှ အလန့်တကြား အော်သံတစ်သံ ကြားလိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် စကားလက်ဆုံကျနေကြသဖြင့် ကလေးများအား ဂရုတစိုက် မကြည့်မိ။ ကိုးနှစ်သမီး “မေ”သည် ဆော့ကစားရင်းနှင့် အာမခံသေတ္တာတံခါးကြီးကို တွန်း၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သေတ္တာကြီးအတွင်းသို့ ရောက်နေသော အက်ဂါသာသည် အတွင်းမှ ပိတ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

ဘဏ်သူဌေးအဘိုးကြီးသည် တံခါးကို ကသောကများ ပြေးဖွင့်သည်။ တံခါးကို အားစိုက်၍ ဆွဲသော်လည်း မပွင့်။ “တံခါးကို ဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး” ဟု ထိတ်လန့်တကြား အော်ပြောသည်။ “နာရီကလည်း အခုထက်ထိ မဆင်ရသေးဘူး၊ လုပ်ကြပါဦး။ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ”

အက်ဂါသာ၏ မိခင်ကလည်း အလန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ ပျာယာ ခတ်လျက် ရှိ၏။ “နေကြစမ်းပါဦးဟယ်။ ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားပြီး ငြိမ်ငြိမ် နေကြစမ်းပါ” ဟု မစ္စတာ အေဒမ်က တားသည်။ သူသည် သေတ္တာတံခါး နားသို့ ကပ်ကာ “အက်ဂါသာ” ဟု အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်သည်။ “ဘိုးဘိုး ပြောတာ ကြားလား။ နားထောင်စမ်း”

သူတို့သည် အတွင်းမှ ကလေးသံကို ကြားကြရ၏။ အသံမှာ သဲ့သဲ့ ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ အမှောင်ထုတွင်း၍ ရောက်နေသော ကလေးသည် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေလိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

“ကယ်ကြပါဦး--ရှင် ကျွန်မသမီးကလေး သေရပါတော့မယ်” ဟု အက်ဂါသာ၏ အမေက အော်သည်။ “တံခါးဖွင့်ကြပါဦး။ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေ ဘာမှ မလုပ်တတ်ကြတော့ဘူးလား”

“ဒီမြို့ထဲမှာတော့ ဒီတံခါးကို ဖွင့်နိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒုက္ခပဲ” ဟု မစ္စတာ အေဒမ်က တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဗျာ ဒီမယ် စပင်ဆာ၊ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ။ စဉ်းစားစမ်းပါဦး။ အထဲမှာ ကြာကြာနေရင် ကလေးသေမှာပဲ။ လေမရှိတာနဲ့ပဲ သေမှာ။ ပြီးတော့ သိပ်ကြောက်ရင်လည်း သေမှာပဲ”

ယခုအခါတွင် အက်ဂါသာ၏ မိခင်သည် အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ သူမသည် သေတ္တာတံခါးကို လက်သီးများနှင့် ထုကာ အက်ဂါသာ၏ နာမည်ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေသည်။ အန်နာဘယ်

သည် ဂျင်မီအား လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အားကိုး အားထားပြုလိုသည့် သဘောပါသည်။

“ကယ်ပါဦး။ ရှင် မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား” ဟု ပြောနေသည့်နှယ် ရှိ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် အားကိုးသမှုပြုတတ်သည်မှာ သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလော။

“ရှင် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား ရပ်ဖဲရယ်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြည့်ပါဦး”

ဂျင်မီသည် အလွန်ထူးဆန်းသော အကြည့်ဖြင့် အန်နာဘယ်အား ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် သိမ်မွေ့ခြင်းနှင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများတွင်လည်း ထူးဆန်းသော အပြုံး ရိပ်ဝင်နေသည်။

“အန်နာဘယ် မင်းပန်ထားတဲ့ ပန်းကလေး မောင့်ကို ပေးပါလား” ဟူ၍ ဂျင်မီက လေအေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

အန်နာဘယ်သည် ကြားလိုက်ရသည့် စကားအတွက် သူ့နားသူ မယုံ နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း ကပျာကယာ ခေါင်းမှ ပန်းကိုဖြုတ်ကာ ဂျင်မီလက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ဂျင်မီသည် ပန်းကို တစ်နေရာ၌ ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ဤအပြုအမူသည် ဤနေရာ၌ “ရပ်ဖဲဒီစပ်ဆာ” ဆိုသူ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ထိုနေရာ၌ “ဂျင်မီ ဗလင်တိုင်း” ဝင်ရောက်သွားပြီဟု ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပေတည်း။

“အားလုံး သေတ္တာနားက ဖယ်ပေးကြပါ” ဟု သူက ပြောသည်။

သူသည် သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် သူ့အနီး၌ လူတွေရှိနေသည်ကို မသိတော့။ သူသည် ကိရိယာများကို စားပွဲ

ပေါ်၌ အစဉ်လိုက် တန်းစီ၍ ချသည်။ ဘေးမှ လူများသည် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ သူ့အလုပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။

နောက်တစ်မိနစ်အတွင်း ဂျင်မီသည် တံခါးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင်မူ အာမခံသေတ္တာ၏ သံမဏိတံခါးသည် ပွင့်သွားသည်။ သူ့အလုပ်နေကျအလုပ်များထက် ပို၍ လျင်မြန်စွာ ပြီးစီးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

အက်ဂါသာသည် သူ့မိခင်၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဂျင်မီသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ယူပြီး ဝတ်လိုက်သည်။ စောစောက ချထားသည့် ပန်းကို ကောက်ယူပြီး ဘဏ်တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ “ရပ်ဖ်” ဟု ခေါ်လိုက်သံကို ကြားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မရပ်တော့ဘဲ ဆက်သွားသည်။

“ဟယ်လို ဘင်” ဟု ဂျင်မီက ထူးဆန်းသော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ “နောက်ဆုံးကျတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီနေရာကို ရောက်လာရတာပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ကဲ သွားကြစို့။ အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး။”

ထိုအခါ ဘင်ပရိုက်စ်ဘက်မှ အလွန်ထူးဆန်းသော အပြုအမူကို မြင်ရသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားမှားနေပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ မစ္စတာ စပင်ဆာ” ဟု ဘင်က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို မသိဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတယ်။”

ထို့နောက် ဘင်ပရိုက်စ်သည် နောက်သို့ လှည့်ကာ လမ်းပေါ်အတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလျက် ရှိလေသည်။

A RETRIEVED REFORMATION

တစ်ဒေါ်လာ၏ တန်ဖိုး

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ရီအိုကရန်းဒီး နယ်စပ်ခရိုင် နယ်မြေရှိ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တရားသူကြီးသည် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည့် စာကို သူ၏ စာထည့်ပုံးထဲမှ ရရှိသည်။

တရားသူကြီး

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ထောင်ဒဏ်လေးနှစ် အပြစ်ပေးလိုက်တဲ့ အချိန်က ကျုပ်ကို ထိခိုက် နစ်နာစေတဲ့ စကားတွေ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီစကားတွေ ထဲမှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အဆိပ်အလွန်ပြင်းတဲ့ မြွေဆိုးတစ်ကောင် လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဟာ မြွေဆိုးတစ်ကောင်ပဲ။ အခု ဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့တွန်သံကို ကြားရပြီ။ ကျုပ်ထောင်ထဲ ရောက်ပြီး လို့ တစ်နှစ်အကြာမှာ ကျုပ်သမီး သေသွားခဲ့တယ်။ အားလုံးက ပြောကြတယ်။ ဆင်းရဲငတ်ပြတ်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာမရှိ သေရတာတဲ့။ ခင်ဗျားမှာ သမီး တစ်ယောက်ရှိတယ် မဟုတ်လား တရားသူကြီးမင်း။ သမီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရင် ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိအောင် ကျုပ်လုပ်ပြမယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ထောင်မကျကျအောင် ပြောခဲ့တဲ့ ဟိုအစိုးရရှေ့နေကောင်ကိုလည်း ကျုပ် ကိုက်မှာ။ ကျုပ်အခု ထောင်က လွတ်လာပြီ။ ကျုပ် စကားများများ မပြောဘူး။ အခု

ဒီစာဟာ ကျုပ်ရဲ့ မြေတွန်သံပဲ။ ကျုပ်က ပေါက်လိုက်တဲ့ အခါမှာ သာ မထိအောင် ရှောင်ကြပေတော့။

လေးစားစွာဖြင့်

မြေဆိုး

တရားသူကြီး ဒါဝင့်သည် စာကို ဂရုတစိုက် မဖတ်တော့ဘဲ ဘေးသို့ ပစ်ချထားလိုက်၏။ အခုလို ရောက်ရောက်လာတတ်သည့် ခြိမ်းခြောက်စာ မျိုးတွေကို သူ ရခဲဖူးပေါင်း များပြီ။ သူ စစ်ဆေးအပြစ်ပေးသဖြင့် ဒုက္ခ သုခရောက်သွားကြရသည့် လူများသည် ဤစာမျိုးတွေကို ရေးတတ်ကြစမြဲ ဖြစ်၏။ ဤစာကို ဖတ်ရသည့်အတွက် နည်းနည်းကလေးမှပင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ထိုစာကို လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်သော အစိုးရရှေ့နေ လစ်တစ်ဖီးလ်အား ပြသည်။ စာထဲတွင် လစ်တစ် ဖီးလ်၏ နာမည်ပါနေ၍ ပြခြင်းဖြစ်၏။ တရားသူကြီး ဒါဝင့်သည် သူနှင့် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ အကြား၌ အရေးကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် အသေးအဖွဲ ကအစ ဂရုတစိုက် ပြောဆိုပြသတတ်သောအကျင့် ရှိလေသည်။

လစ်တစ်ဖီးလ်သည် သူနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးထားသည့် စာရှင်၏ ခြိမ်းခြောက်ချက်သို့ ဖတ်ကာ စက်ဆုပ်ရွံရှာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးလိုက် သည်။ သို့သော်လည်း တရားသူကြီး၏ သမီးနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးထားသည့် အချက်များကိုမူကား သူ့စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်မိသည်။ အဘယ် ကြောင့်ဟူမူ သူနှင့် တရားသူကြီး၏ သမီး နန်စီဒါဝင့်တို့သည် လာမည့် ဆောင်းရာသီတွင် လက်ထပ်ရန် စီစဉ်ထားသောကြောင့်ပေတည်း။

လစ်တစ်ဖီးလ်သည် တရားရုံး စာရေးထံသွားကာ စာရေး၏ အကူ အညီဖြင့် အပြစ်ကျ တရားခံများ၏ မှတ်တမ်းများကို ပြန်၍ ရှာဖွေလေ့လာ သည်။ ဤစာကို ရေးသူသည် လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်က လူသေမှုဖြင့် ထောင်ကျသွားခဲ့သည့် နယ်စပ်မှ မက္ကစီကန် ကပြားလူဆိုး မက္ကဆီကို ဆင်မံ ဆိုသူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထို့နောက်တော့

များပြားလှသော တာဝန်ဝတ္တရားများကြောင့် ဤကိစ္စသည် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။ လက်စားချေမည်ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်သူကိုလည်း သတိမရတော့ပေ။

ဘရောင်းစ်ဗီးလ်မြို့ပေါ်မှ တရားရုံးသည် အမှုများကို ကြားနာစစ်ဆေးလျက် ရှိသည်။ စစ်ဆေးနေသည့် အမှုများမှာ အများအားဖြင့် မှောင်ခိုမှု၊ ငွေအတုလုပ်မှု၊ စာတိုက်ဓားပြမှုများနှင့် ပြည်ထောင်စုအစိုးရ၏ နယ်ခြားဥပဒေချိုးဖောက်မှုများ ဖြစ်၏။ ယင်းအမှုများအနက် တစ်ခုမှာ မက္ကဆီကန်လူငယ် ရာဖေးအော်တစ်ဇ်၏ အမှုဖြစ်သည်။ လိမ္မာပါးနပ်လှသော လက်ထောက်ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် တစ်ဒေါ်လာတန် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို သုံးစွဲနေစဉ် အော်တစ်ဇ်အား လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အော်တစ်ဇ်သည် ယင်းကဲ့သို့ မရိုးသားသောအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်ဟု သတင်းထွက်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်း မရှိ။ ယခုတစ်ကြိမ်သည် သက်သေ အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖမ်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် အော်တစ်ဇ်သည် ထောင်ထဲမှနေ၍ အညိုရောင်စီးကရက်များကို သောက်သာ သူ့အမှု ရုံးတင်စစ်ဆေးမည့်အချိန်ကို စိတ်လက်ညှိုးငယ်စွာဖြင့် စောင့်စားလျက်ရှိ၏။ လက်ထောက်ရဲအရာရှိ ကစ်လ်ပက်ထရစ်သည် ငွေတုဒင်္ဂါပြားကို ယူလာပြီး တရားရုံးအတွင်းရှိ ရုံးခန်းတစ်ခန်းထဲမှ အစိုးရ ရှေ့နေလက်ထဲသို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် နာမည်ကြီး ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့သည် အော်တစ်ဇ်ကိုယ်တိုင် ဆေးဆိုင်သို့ လာ၍ ဆေးတစ်ပုလင်း ဝယ်ယူကြောင်း။ ထိုကဲ့သို့ လာဝယ်စဉ်က ဤငွေဒင်္ဂါးအတုကို အော်တစ်ဇ်ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့ကြောင်း စသည့် အချက်များကို ကျွမ်းကျင်၍ ထွက်ဆိုနိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြသည်။ ငွေဒင်္ဂါးတုမှာ ပီပီပြင်ပြင် မရှိ။ အလွန်ညံ့သော အတုဖြစ်၍ အစစ်လို ထူခြင်း၊ မာခြင်းမရှိ။ အရောင်အဆင်းကလည်း မှိန်သည်။ ခဲကို ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ ဤမျှလောက် ညံ့ဖျင်းခြင်းဖြစ်၏။

အစိုးရရှေ့နေ လစ်တစ်ဖီးလ်သည် အော်တစ်ဇ်၏ အမှုစစ်ဆေးမည့်၊ နံနက်မတိုင်မီ တစ်ရက်တွင် ယင်းအမှုအတွက် ကြိုတင်ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း ပြုလေသည်။

“ငွေဒင်္ဂါးအတုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေခံဖို့အတွက် ပါရဂူ တစ်ယောက်ကိုတောင် ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးနေဖို့ လိုမယ်မထင်ဘူး ကစ်လ်” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က သူ ကိုင်ကြည့်နေသည့် ငွေဒင်္ဂါးအတုကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချ လိုက်ပြီး ပြောသည်။ ငွေဒင်္ဂါးကျသွားသည့်အသံမှာ ခပ်အအ။

“ဒီတစ်ချိတော့ ဂရီးဆားကို ခင်ဗျားအပေါ်စီးရဖို့ သေချာပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်” ဟု လက်ထောက် ရဲအရာရှိက သူ့ခါးမှ ခြောက်လုံး ပြူးအိတ်ကို ဘေးနားသို့ ရောက်သွားအောင် တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်လေးက ငွေစက္ကူအတုလုပ်တဲ့ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်ဗျ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူ့ကို အခုလို လက်ပူး လက်ကြပ် ဖမ်းမိတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ဒီကောင်လေးမှာ ရည်းစား ရှိတယ် သိလား။ မြစ်ကမ်းပါးက မက္ကဆီကန်အုပ်စုထဲမှာ နေတယ်။ ဒီ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် လိုက်လိုက်ပြီး ချောင်းနေတုန်းက မြင်ဖူးတာ ကောင်မလေးက အချောသားဗျ။ နွားမတန်းမလေး ကျနေတာပဲ”

လစ်တစ်ဖီးလ်က စားပွဲပေါ်မှာ ငွေဒင်္ဂါးအတုကို ကောက်ယူပြီး သူ့ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ အမှုတွဲဖိုင်ကို စာအိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့် သည်။ ထိုအခိုက်တွင် အလွန်ချောမောလှပြီး ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာတစ်ခုသည် တံခါးဝမှ ပေါ်လာသည်။ နန်စီဒါဝင့်ပေတည်း။

“ကနေ့ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ အမှုကို ရက်ချိန်းပေးပြီး မနက်ဖြန်ကျမှ စစ်မယ်ဆို ဟုတ်လား” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်အား လှမ်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က ဖြေသည်။ ကိုလည်း ဒါကြောင့် သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်။ ဒီအမှုမျိုးမှာ အလျင်က ပေးခဲ့တဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေ ကို ဥပဒေစာအုပ်တွေထဲမှာ ရှာပြီး ဖတ်ရဦးမယ်။ ပြီးတော့လည်း”

“ကိုတို့ကတော့ ဒီလိုချည်းပဲ။ ကိုနှင့် အဖေက အတူတူပဲ။ ဥပဒေ စာအုပ်တွေ မလှန်ဘဲ မဖတ်ဘဲ နေတဲ့အချိန် မရှိသလောက်ပဲ။ နန်စီ ငှက်ပစ် ထွက်ချင်လို့ ကိုကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပူဆာမလို့လာတာ။ ဒီရာသီဆိုရင် ပရေးရီး မြက်ခင်းပြင်မှာ ငှက်တွေ အုပ်လိုက်ကျနေပြီ။ လိုက်မပို့နိုင်ဘူးလို့တော့ မငြင်းနဲ့ ဒီတစ်ခါ မရဘူး။ နန်စီရဲ့ ဆယ့်နှစ်ဖို့ သေနတ်အသစ်ကို စမ်း ကြည့်ချင်တယ် သိလား။ လိုက်ပို့မယ် မဟုတ်လားဟင်။ လိုက်ပို့မယ်ဆိုရင် နန်စီရဲ့ မြင်း ဖလိုင်းနှင့် ဘက်စ်ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

သူတို့သည် ဆောင်းရာသီတွင် လက်ထပ်ကြတော့မည့် စုံတွဲဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ တစ်ယောက်အလိုကို တစ်ယောက်က အစွမ်းကုန် လိုက်လျော နေကြသည့်အချိန်ကာလ ဖြစ်၏။ နန်ဒီဝါဝင်၏ အဆိုပြုချက်သည် အနိုင်ရ သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လစ်တစ်ဖီးလ်သည် သူ၏ စာရွက်စာတမ်းများကို ကပျာကယာသိမ်းလျက် ရှိသည်။

အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ကစ်လ်ပက်ထရစ် ထသွား ပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ဝင်လာသူမှာ အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်း ကလေးတစ်ယောက်။ မျက်လုံးများက နက်နက်၊ အသားက အဝါရောင် ဖျော့ဖျော့၊ အနက်ရောင် ပိုးပဝါတစ်ထည် ခေါင်းမြီးခြုံထားပြီး အောက်ဘက် သို့ ကျနေသည့်အစကို လည်ပင်းတွင် ကပိုကရို ပတ်ထားသည်။

မိန်းကလေးက စပိန်ဘာသာနှင့် စကားစပြောသည်။ သူ့အသံမှာ ပူဆွေးသောကနှင့် မကင်းကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငိုသံပါ ပါလာသည်။ လစ်တစ်ဖီးလ်သည် စပိန်စကားကို နားမလည်။ နားလည်သော လက်ထောက်ရဲအရာရှိက ဘာသာပြန်ပေးသည်။

“သူ ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ဖို့ လာတာလိုပြောတယ် မစ္စတာ လစ်တစ်ဖီးလ်၊ သူ့နာမည်က ဂျီယာထရီဗီးနားပါတဲ့။ သူ လာတွေ့တဲ့ ကိစ္စကတော့ အင်း သူက ရာဖေးအော်တစ်ဇ်နဲ့ မလွတ်မကင်း ရှိနေပုံပဲ။ အင်း သူက အော်တစ်ဇ် ရဲ့ ချစ်သူတဲ့။ သူက ပြောတယ်။ အော်တစ်ဇ်ဟာ အပြစ်မရှိသူ တစ်ယောက် ပါတဲ့။ ငွေအတုကို သူ လုပ်တာပါတဲ့။ သူလုပ်ထားတဲ့ ငွေအတုကို အော်တစ်ဇ် က မသိလို့ သုံးမိတာပါတဲ့။ ကဲ ခင်ဗျား သူပြောတာ ယုံသလား မစ္စတာ လစ်တစ်ဖီးလ်၊ မက္ကဆီကန်မလေးတွေဟာ ဒီအချိုးမျိုးချည်းပဲ။ လိမ်မယ်၊ ညာမယ်၊ ခိုးမယ်၊ သူတို့ကြိုက်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်အတွက် လူသတ်မယ်။ အချစ်နတ်ဖမ်းစားခံရနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ မယုံကြည် လေနဲ့ ဗျ”

“မစ္စတာ ကစ်လ် မက်ထရစ်”

နန်စီဒါဝင့်က တစ်ချက် ဝင်ဟန့်သည်။ လက်ထောက်ရဲအရာရှိက သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိခြင်းဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်သည်။ ထို့နောက် မက္ကဆီကန်မလေး၏ စကားကို ဆက်၍ ဘာသာပြန်ပြောသည်။

“အော်တစ်ဇ်ကို ထောင်က လွတ်ပေးမယ်ဆိုရင် သူ အော်တစ်ဇ်အစား ထောင်ထဲမှာ သွားနေပါ့မယ်တဲ့။ သူ အကြီးအကျယ် ဖျားနေလို့ ဆရာဝန်ပြ တော့ ဆရာဝန်က ဆေးမြန်မြန်ဝယ်မသောက်ရင် သေလိမ့်မယ်လို့ ပြော တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူက အဲဒီ ငွေအတုကိုပေးပြီး အော်တစ်ဇ်ကို ဆေးဝယ် ခိုင်းမိပါတယ်တဲ့။ အော်တစ်ဇ်ဝယ်လာတဲ့ ဆေးကြောင့် သူအသက် မသေ တာပါတဲ့။ အင်း ရာဖေးဟာ သူ့အတွက် အသက်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ သူ့ စကား တွေထဲမှာ ခင်ဗျား မကြားချင်တဲ့ အချစ်အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီး ကို ပါနေတယ်”

အစိုးရ ရှေ့နေအဖို့ကတော့ ကြားနေကျမို့ ရိုးနေပြီဖြစ်သော ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလို့၊ အမှုကို မနက်ဖြန် မနက်မှာ စစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကျမှ တရားရုံးရှေ့မှာ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောပါလို့”

နန်စီဒါဝင့်သည် သိပ်ပြီး စိတ်မာသူ မဟုတ်။ ဂျီယာထရီဗီးနားအမည် ရှိ မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို ကရုဏာမကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့် လိုက် လစ်တစ်ဖီးလ်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နှင့် ဗျာများလျက် ရှိ၏။ လက်ထောက် ရဲအရာရှိက အစိုးရရှေ့နေ၏ စကားကို မိန်းကလေးအား စပိန်ဘာသာဖြင့် ပြန်၍ ရှင်းပြနေသည်။ မိန်းကလေးသည် လေသံတိုးတိုး ဖြင့် စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပါဝါကို မျက်နှာလုံ အောင် ဖုံးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

“သူ ဘာပြောသွားတာလဲ” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က မေးသည်။

“ထူးထူးထွေထွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ရဲအရာရှိက ပြန်ဖြေ၏။ “သူပြောသွားတာက တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာ အင်း အဲသလို ဘာသာပြန်ရင်လည်း မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ဒီလို အကယ်၍ ရှင်ချစ် တဲ့ မိန်းကလေး အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေတဲ့ အခါကျရင် ရာဖေး အော်တစ်ဇ်ကို သတိရပါတဲ့”

ကစ်လ်ပက်ထရစ်သည် တရားရုံးစင်္ကြံမှ ထွက်ကာ ရဲအရာရှိ ရုံးဘက် သို့ လျှောက်သွားသည်။

“သူတို့အတွက် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား ကိုရယ်” ဟု နန်စီ ကမေးသည်။ “အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေး တစ်ခုပဲ။ ငွေဒင်္ဂါးအတု တစ်ဒေါ်လာ ကြောင့် လူနှစ်ယောက်ရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်နေတဲ့ ဘဝအပျက်ခံရတော့မှာ လားဟင်၊ မိန်းကလေးက သေဘေးနဲ့ ကြုံနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူချစ်သူ က အသက်ကယ်ဖို့ လုပ်ရတယ်။ တရားဥပဒေက ကရုဏာတရားရဲ့ သဘော သဘာဝကို နားမလည်တော့ဘူးလား ရှင်ရယ်”

“တရားဥပဒေက လောကမှာ ကရုဏာတရားအတွက် နေရာမရှိဘူး နန်စီ” လစ်တစ်ဖီးလ်က အဖြေပေးသည်။

“အထူးသဖြင့် အစိုးရရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားထဲမှာ လုံးဝမပါဘူး။ အခုကိစ္စမှာ တရားစွဲတာကတော့ အာဃာတထားပြီး လက်စားချေတဲ့သဘောနှင့် လုပ်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူရဲ့ အမှုက သိပ်ထင်ရှားနေတော့ အပြစ်ဒဏ်ကတော့ အပေးခံရမှာ သေချာသလောက်ပဲ။ တရားရုံးတော်ကို သက်သေခံပစ္စည်းအမှတ်(က)အဖြစ် တင်ပြမယ့် ငွေအတုဟာ အခုကိုယ့်ရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ပါလာတယ်။ သက်သေတွေ အားလုံးကတော့ အဲဒီငွေအတုကို ဒီလူ့ဆီက ရတာပါလို့ ကျမ်းကျိန်ပြီး ထွက်ကြမှာပဲ။ ဂျူရီလူကြီးတွေထဲမှာကလည်း မက္ကဆီကန် တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ အဲဒီတော့ အပြစ်ရှိတယ်လို့ အများစုက ဆုံးဖြတ်ကြမှာ သေချာနေတယ်”

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် နန်စီဒါဝင့်တို့ စုံတွဲသည် မြို့နှင့် သုံးမိုင်ကွာရှိ တောအုပ်ဆီသို့ မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် ငှက်ပစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မြင်းရထားကို နန်စီကိုယ်တိုင် မောင်းသည်။ ညီညာချောမွေ့ပြီး မြက်ခင်းထူထပ်သော လမ်းအတိုင်း ခရီးသုံးမိုင်မျှ ရောက်သောအခါ ပရေးရီး မြက်ခင်းကို ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် ပိုင်ဒရာချောင်းသို့ ရောက်သည်။ ထိုချောင်း၏ တစ်ဖက်တွင် လောင်းပရေရီ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ရှိ၏။ ဤနေရာသည် ပလိုဗာ ငှက်များ အုပ်လိုက် သင်းလိုက် ကျက်စားသည့် နေရာဌာနပေတည်း။ လာခဲ့ရသည့် ခရီးမှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အစိုးရရှေ့နေ လစ်တစ်ဖီးလ်နှင့် နန်စီဒါဝင့်တို့သည် ရာဖေးနှင့် ရာဖေး၏ ချစ်သူ ဂျီယာ ထရီးဗီးနား၏ ကြေကွဲမှုကို သတိမရကြတော့ပေ။

သူတို့မြင်းရထား ချောင်းဘက်သို့ နီးလာသောအခါ သူတို့၏ ညာဘက်ဘေးမှ မြင်းတစ်ကောင် စိုင်းသွားသံကို ကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဆံပင်နက်နက် အသားမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်၏

မျက်နှာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်းသမားသည် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာပြီး ဘေးမှ ပန်းတက်ကာ သစ်တောဆီသို့ စိုင်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒီကောင့် မျက်နှာကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးခဲ့သလိုပဲ” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က ရေရွတ်သည်။ သူသည် မျက်နှာများကို မှတ်မိတတ်သူ ဖြစ်၏။ “ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဆိုတာတော့ အတိအကျ မမှတ်မိဘူး။ ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်က ခြံသမားတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ။ အိမ်ကို ဖြတ်လမ်းက ပြန်တာပဲဖြစ်မယ်”

သူတို့သည် လောင်းပရေရီ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ပေါ်တွင် တစ်နာရီကြာမျှ နေကာ ပလိုဗာငှက်များကို ပစ်ကြသည်။ အလွန်သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော နန်စီဒါဝင့်သည် သူ၏ ဆယ့်နှစ်မို့ သေနတ်ဖြင့် ကျေနပ်အားရလျက် ရှိသည်။ သူက သူ့အဖော်ထက် ပလိုဗာ ငှက်တစ်စုံ ပို၍ ရသည်။

သူတို့သည် မြင်းရထားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပိုင်ဒရာချောင်းနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်တောထဲမှ မြင်းတစ်စီး ထွက်လာပြီး သူတို့ဘက် လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“စောစောက နန်စီတို့ မြင်လိုက်တဲ့ လူနှင့်တူတယ်” ဟု နန်စီဒါဝင့်က ပြောသည်။

လစ်တစ်ဖီးလ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ဘက်သို့ နီးကပ်လာနေသော မြင်းစီးသမားကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေသည်။ မြင်းစီးသမားသည် သူ့မြင်း ကုန်းနှီးတွင် ထိုးထားသည့် သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့လက်မောင်း တစ်ဖက်ပေါ် တင်လိုက်သည်ကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။ လစ်တစ်ဖီးလ်သည် သူတို့ မြင်းများ၏ ဇက်ကြိုးများကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဩ-လက်စသတ်တော့ မင်းကိုးကွ။ မက္ကဆီကို ဆင်မ်ဆိုတဲ့ ကောင်ပဲ” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က ရေရွတ်သည်။ “ဟိုစာထဲမှာ ရေးလိုက်တဲ့ အတိုင်း မြေတွန်သံ ပေးတာပေါ့လေ”

မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် အချိန်ကို အလဟဿ အဖြစ်ခံသူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် သေနတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ အထာကျွမ်းသူဖြစ်ရာ ရိုင်ဖယ် သေနတ် အလှမ်းမီလောက်သည့် နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ဝင်ချက်စတာသေနတ်ကို မြှောက်ကာ မြင်းရထားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ဆီသို့ ပစ်လိုက်သည်။

ပထမဆုံး ပစ်ချက်သည် လစ်တစ်ဖီးလ်နှင့် နန်စီဒါဝင့်တို့၏ နှစ် လက်မမျှသာ ကွာသော ပခုံးများကြားမှ ဖြတ်ကာ ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို ထိမှန်သည်။ ဒုတိယတစ်ချက်သည် မြင်းရထား၏ ရွံ့ကာခြေနင်းခုံကို မှန်၍ တတိယတစ်ချက်သည် လစ်တစ်ဖီးလ်၏ ဘောင်းဘီအောက်စ ဘေးနားမှ ဖြတ်သွားသည်။

လစ်တစ်ဖီးလ်သည် သူ့ဘေးမှ နန်စီကို မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားအောင် တွန်းချလိုက်သည်။ နန်စီ၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ကာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေ သည်။ သို့သော်လည်း နယ်စပ်ဒေသ၌ ကြိုရတတ်သည့် အရေးအခင်းများ အကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝရှိထားသဖြင့် သတိကင်းလွတ်သွားအောင် ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း မဖြစ်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် သေနတ်များကို လက်ထဲက အလွတ်မခံ၊ လစ်တစ်ဖီးလ်သည် ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်၌ ချထားသည့် ဘူးထဲမှ ကျည်ဆန်များကို သူ့အိတ်ကပ်ထဲသို့ အပြည့်အသိပ် ထည့်သည်။

“မြင်းတွေရဲ့ နောက်မှာပဲနေနော် နန်စီ” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က ပြော သည်။ “ဒီကောင်ဟာ တစ်ချိန်က ကို ထောင်ချပစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူဆိုးတစ် ယောက်ပဲ။ အဲဒါကို အခဲမကျေဖြစ်ပြီး လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ အလှမ်းက ကွာတော့ ကိုတို့ ပစ်သမျှ သူ့ကို မထိနိုင်ဘူးဆိုတာ ဒီကောင် သိနေတယ်”

“ရပါတယ်။ နန်စီ မကြောက်ပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကိုကလည်း နန်စီ အနားမှာပဲနေပါ။ ဟိုး ဟိုး ဘက်စုံ ရပ်လိုက်တော့”

နန်စီသည် သူ့မြင်း ဘက်စုံ၏ လည်ဆံမွေးကို ပွတ်၍ ချောသည်။ လစ်တစ်ဖီးလ်ကတော့ သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ကာ အနီးတွင် ရပ်နေသည်။ သူ့သေနတ်နှင့် အလှမ်းမီသည့်နေရာသို့ သူ့ရန်သူ ရောက်လာပါစေဟု ကျိတ်၍ဆုတောင်းလျက် ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် လစ်တစ်ဖီးလ် ရောက်စေချင် သည့် နေရာကို ရောက်မလာ။ သူ့အတွက် ဘေးအကင်းဆုံး နေရာမှ နေ၍ လက်စားချေရန် အားထုတ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် အန္တရာယ်ကင်းနိုင် လောက်သည့် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် မြင်းကို ကွေ့ကာပတ်ကာ စီးပြီး လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူ၏ သားကောင်များ မြင်းနှစ်ကောင် နောက်သို့ ရောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ သူသည် သူ့မြင်းကို ညာဘက်သို့ ကွေ့စီးပြီး သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ကျည်ဆန်သည် အစိုးရ ရှေ့နေ၏ ဦးထုပ်ကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် အတွက်အဆလွဲကာ သူခန့်မှန်း သတ်မှတ်ထားသည့် လိုင်းကို ကျော်လွန်ပြီး ရောက်လာသည်။ လစ်တစ်ဖီးလ် ၏ သေနတ်ပြောင်းမှ မီးပွင့်တစ်ပွင့် ဖြာခနဲ ထွက်သွားသည်။ မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်ပြီး ဘေးကင်းရာနေရာသို့ ချက်ချင်း ပြန် ဆုတ်ခွာလိုက်ရလေသည်။

မက္ကဆီကို ဆင်မ်က နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်သည်။ နန်စီဒါဝင့်ဆီမှ အော်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ လစ်တစ်ဖီးလ်က နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ နန်စီ၏ ပါးတစ်ဖက်တွင် သွေးစများ။

“နန်စီကို မထိဘူး။ ကျည်စတစ်စ ရှပ်မှန်တာ၊ သူပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်က လှည်းဘီးကို ဝင်မှန်တယ်နှင့် တူတယ်”

“ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်းတစ်ချက်လောက် ရလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က ညည်းသည်။

မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် သူ့မြင်းကို ဇက်သတ်ပြီး နောက်တစ်ကျော့ သေသေချာချာ ချိန်ပြန်သည်။ သူပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်သည် ဖလိုင်း၏ လည်ပင်းကို ဝင်မှန်သည်။ ဖလိုင်းသည် တုံးခနဲ လဲကျသွားသည်။ မြင်းမဘက်စ်သည် လန့်ဖျတ်ကာ ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးသွားသည်။ ဤတွင် မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံဘဲ နန်စီဒါဝင့်ဘက်သို့ ကျည်ဆန်များ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဝပ် ဝပ် ဝပ်နေ” ဟု လစ်တစ်ဖီးလ်က အော်သည်။ “မြင်းအနားမှာ ကပ်ပြီး ဝပ်နေ၊ ခေါင်းမထောင်နှင့်” သူသည် နန်စီကို မြင်းသေကောင်၏ နောက်ဘက်ရှိ မြက်ပင်များ အကြားသို့ ရောက်သွားအောင် တွန်းပို့ရန် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာရှိမည့် ဤတဒီဂအချိန်ကလေးမှာပင် မက္ကဆီကန်မလေး၏ စကားများသည် သူ့စိတ်အတွင်းသို့ ထူးဆန်းစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ရှင် ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေတဲ့အခါကျရင် ရာဖေး အော်တစ်ဇ်ကို သတိရပါ”

လစ်တစ်ဖီးလ်၏ နှုတ်မှ မသဲမကွဲ ရေရွတ်သံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

“နန်စီ မြင်းသေကောင်ရဲ့ ကျောပေါ်က ကျော်ပြီး သေနတ်နှင့် မနားတမ်း ပစ်ပေး၊ သူ့ကို မထိချင်နေပါစေ။ သူ ကောင်းကောင်း ပြန်မပစ်နိုင်အောင် လုပ်ထားနိုင်ရင် တော်ပြီ။ ကို အစီအစဉ် တစ်ခု လုပ်ချင်လို့”

နန်စီက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ လစ်တစ်ဖီးလ်သည် သူ့ အိတ်ကပ်ထဲမှ မောင်းချခား ထုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ သူသည် ဆက်၍ ကြည့်မနေတော့ဘဲ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်ကာ ရန်သူဆီသို့ သေနတ်ကျည်ဆန်များ တရစပ် ပစ်လွှတ်လျက် ရှိလေသည်။

မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် တစ်ဖက်မှာ သေနတ်သံများ စဲသွားချိန်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူ့တွင် အချိန်တွေ အများကြီး ရှိနေသေးသည်ဟု တွက်သည်။ အချည်းနှီးဖြစ်စေမည့် စွန့်စားမှုမျိုးကိုတော့ သူ မလုပ်ချင်။ သူသည် မြင်းပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ သေနတ် သံ ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မြင်းကို အသာအယာ ရှေ့သို့ တိုးကာ မြင်းသေကောင်၏ အထက်၌ ပေါ်နေသော ပစ်မှတ်ဆီသို့ သေချာစွာ ချိန်၍ သူ့သေနတ်မောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

မြင်းသေကောင်၏ အထက်၌ ပေါ်နေသော မည်းမည်းအရာဝတ္ထုနှစ်ခု စလုံး လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ သူသည် သူ့မြင်းကို အသာတို့ကာ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုးလာသည်။ သူသည် အစိုးရရှေ့နေ ဝပ်နေရာမှ ထပြီး ဒူးတစ်ဖက် ထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ဘက်သို့ ပြောင်းတိုသေနတ် ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း မြင်လိုက်ရ၏။ သူသည် ဦးထုပ်ကို ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာအောင် ဆွဲချလိုက်ပြီး သူ့ကို မထိဘဲ ဖြတ်သန်းသွားမည့် သေနတ်ကျည်ဆန်အလာကို စောင့်သည်။

ပြောင်းတိုသေနတ်ဆီမှ မီးတောက်ကြီး တစ်ခုနှင့်အတူ ကျယ်လောင်ပြင်းထန်သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မက္ကဆီကို ဆင်မ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့တီးပျော့ခွေ ဖြစ်လာပြီး ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလာသည်။ ထို့နောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ကျသည်။ အသက်ကင်းမဲ့နေသော မြွေဆိုးတစ်ကောင် ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆယ်နာရီ အချိန်တွင် တရားရုံး ရုံးထိုင်သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနှင့် ရာဖေး အော်တစ်စ်အမှုကို ရှေးဦးစွာ ခေါ်သည်။ လက်မောင်းတစ်ဖက်တွင် ပတ်တီးသိုင်းထားသော အစိုးရရှေ့နေသည် ထိုင်ရာမှထကာ ရုံးတော်သို့ လျှောက်လဲချက် ပေးသည်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဒီအမှုအတွက် အဆုံးသတ် လျှောက်လဲချက်ကို တင်ပြလိုပါတယ်။ ဒီအမှုမှာ တရားခံဟာ အပြစ်ရှိ နိုင်ပေမယ့်လို့ အပြစ်ဒဏ်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးဖို့အတွက် အစိုးရဘက်က ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ အလုံအလောက် ပြနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိပါဘူး။ ဒီအမှုရဲ့ အခြေခံ ဖြစ်တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းကို အခု မတင်ပြနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ရုံးတော်က ဒီအမှုကို ပလပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တင်ပြပါတယ်”

တရားရုံး ခေတ္တရပ်နားသည့် မွန်းတည့်အချိန်တွင် လက်ထောက် ရဲအရာရှိ ကစ်လ်ပက်ထရစ်သည် အစိုးရရှေ့နေ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ သည်။

“ကျွန်တော် မက္ကဆီကို ဆင်မ်ရဲ့ အလောင်းကို တစ်ချက်ဝင်ကြည့်ခဲ့ တယ်” ဟု ရဲအရာရှိက ပြောသည်။ “သူတို့ အလောင်းကို ကျကျနန စစ်ဆေး ပြီးသွားပြီ။ ဆင်မ်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ တော်တော်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကောင်ဗျ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လို ကျည်ဆန်မျိုးနှင့် ပစ်လိုက်ပါလိမ့်လို့ အားလုံးက တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်။ အချို့ကတော့ သံမှိုတွေ ထည့်ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ဒီအကောင်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရထားတဲ့ ဆန်ခါ ပေါက်တွေလို အပေါက်မျိုးတွေကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ အမှုမှာ အဓိကထားပြီး တင်ပြမယ့် သက်သေခံပစ္စည်း အမှတ်(က)နှင့် ပစ်လိုက်တာပဲ ကစ်လ်” ဟု ရှေ့နေချုပ်က ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ဒီငွေတုကြောင့် သိပ်ကိုကံကောင်းသွားတာ။ ငွေတု က ကျည်စတွေ အများကြီး ဖွာထွက်သွားတာဆိုတော့ သိပ်ကို ထိရောက်တာ ပေါ့။ ကဲပါလေ ဒါကို အသာထားလိုက်ပါတော့။ ခင်ဗျား ဟို မက္ကဆီကန် မလေး ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ အတိအကျ သိရအောင် စုံစမ်းမပေးနိုင်ဘူး လားဗျာ။ မစ္စနန်စီဒါဝင့်က အဲဒီ ကောင်မလေးနေတဲ့နေရာကို သိချင်နေ တယ်ဗျ”

ONE DOLLAR'S WORTH

တံခါးစိမ်းစိမ်း

ဆိုကြပါစို့ ... ရဲ့။

ညနေစာ စားအပြီးမှာ ခင်ဗျားဟာ နယူးရောက်မြို့တော် ဘရော့ဒ်ဝေး လမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာသည်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်မှာ ခဲထား တဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကုန်သည်အထိ လျှောက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ဆိုတော့ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ကြာမယ်လို့ ခင်ဗျား နားလည်ထားတယ်။ ခေါင်း ထဲမှာကလည်း ဘရော့ဒ်ဝေးပြဇာတ်ရုံမှာ ဝင်ကြည့်ရရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးလာတယ်။ အလွမ်းပြဇာတ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။ တခြား ဘယ်လို ဇာတ်မျိုးကြည့်ရင် ကောင်းပါ့မလဲ စသည်ဖြင့်လည်း တွေးလာနေတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက် ခင်ဗျားရဲ့ လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက် က လာကိုင်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားက လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမချော တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဖိုစရာကောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်။ သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံကလည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းနေတယ်။ တစ်ကိုယ် လုံးမှာ ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင်၊ စိန်တွေကလည်း အပြည့်ဆိုတော့ အံ့ဩပါပေမပေါ့။ အမျိုးသမီးက သုတ်သီးသုတ်ပြာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ထဲကို ပူပူနွေးနွေး ထောပတ်မုန့်လိတ်တစ်လိတ် ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကတ်ကြေးသေးသေးလေးတစ်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ကုတ် အင်္ကျီမှာ တပ်ထားတဲ့ ဒုတိယကြယ်သီးကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးလဲ ပြီးရော

လမ်းတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကူးသွားတယ်။ နောက်ကိုလဲ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်လို့”

အဲဒါဟာ အလွန်သန့်စင်တဲ့ စွန့်စားမှုပဲ။ ခင်ဗျား လက်ခံမလား၊ ခင်ဗျားက လက်မခံနိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲသွားတယ်။ လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ မုန့်လိတ်ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လမ်းဘေးပစ်ချလိုက်ပြီး ပြုတ်သွားတဲ့ ကြယ်သီးကို အူတီးအူကြောင်နဲ့ လိုက်ရှာနေရင်း ဘရော့ဒ်ဝေး လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာတယ်။

စစ်မှန်တဲ့ စွန့်စားသူတွေဟာ သိပ်ပြီး များများစားစား ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အများအားဖြင့် နည်းသစ်တွေသုံးနေကြတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေဟာ စစ်မှန်တဲ့ စွန့်စားသူတွေလို့ ဆိုရမှာပါ။ သူတို့ဟာ သူတို့ လိုချင်နေတဲ့ အရာတွေ နောက်ကို လိုက်နေကြတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား။ စစ်မှန်တဲ့ စွန့်စားသူဟာ ရည်ရွယ်ချင်မရှိဘဲ ရှေ့ကို တိုးသွားလေ့ ရှိတယ်။ သူဟာ ကိုယ်ကျိုးကိုသာ ကြည့်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် မသိတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ တွေ့ဖို့ ရှေ့ကိုပဲ တိုးတက်ကြပါတယ်။

တစ်ဝက်တစ်ပျက် စွန့်စားသူတွေကတော့ ရဲလဲ ရဲရင့်တယ်။ ထူးလဲ ထူးခြားတယ်။ သူတို့ကတော့ အရေအတွက်အားဖြင့် အတော်များပါတယ်။ ရှေးခေတ် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သမိုင်းကို ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ စည်ပင်ကြွယ်ဝစေခဲ့တဲ့ လူတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လူစုဟာ စစ်မှန်သော စွန့်စားသူတွေရဲ့ နောက်လိုက်တွေတော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။

ရူးဒေါ့ဖ်စတိုင်းနားဟာ စစ်မှန်တဲ့ စွန့်စားသူ တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ မမျှော်လင့်တဲ့ အရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် သူ့အခန်းထဲက အပြင်ကို မထွက်ဘဲ နေတဲ့ရက် နည်းနည်းပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့အဖို့ ဘဝရဲ့ စိတ်ဝင်စား

စရာ အကောင်းဆုံးအရာဟာ လမ်းလျှောက်သွားရင်းနဲ့ နောက်တစ်လမ်းရဲ့ ထောင့်ထဲမှာ ဘာမရှိလဲလို့ စဉ်းစားရတဲ့ အလုပ်ပါ။ တစ်ခါတလေမှာတော့ ကံကြမ္မာကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းချင်တဲ့ သူ့စိတ်ကြောင့် သူဟာ ထူးဆန်းတဲ့ လမ်းတွေပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

လက်တွေ့အားဖြင့် သူကြုံခဲ့ရတာတွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ရဲဥှာနမှာ နှစ်ကြိမ်တိတိ အချိန်ကုန်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို သူဟာ လူလိမ်လူညာ လူလည်လူနပ်တွေကြားကို ရောက်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ သူ့နာရီနဲ့ ငွေဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေအတွက်တော့ မက်မောစရာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ စိုးရိမ်သောကဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ လျော့မသွားတဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုနဲ့ စွန့်စားမှုတွေနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတာပါပဲ။

*

တစ်ညနေခင်းမှာ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ မြို့တော်ကြီးရဲ့ ရှေးဟောင်းရုပ်ကွက်ဖြစ်တဲ့ အလယ်ပိုင်းဘက်က လမ်းတစ်လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေပါတယ်။ လမ်းဘေး ဝဲယာ ပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာတော့ လူတန်းကြီး နှစ်တန်းရှိနေပါတယ်။ ကိုယ့်ဦးတည်ချက်နဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနေကြတာပါ။ လူရေစီးကြောင်းကြီး နှစ်ကြောင်း စီးဆင်းနေသလိုပါပဲ။ လူတွေအားလုံး အိမ်အပြန်ခရီးမို့ သုတ်ခြေတင်နေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စွန့်စားခန်းရှာချင်တာနဲ့ အိမ်ကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်လာနေပါတယ်။

စွန့်စားမှုကို ရှာဖွေနေသူ လူတစ်ယောက်အဖို့ကတော့ ကျေနပ်အားရစရာပါ။ သူဟာ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနဲ့ ဝဲယာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ပြီး လျှောက်လာနေပါတယ်။ နေ့ခင်းမှာတော့ဖြင့် သူဟာ

စန္ဒရားအရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်က အရောင်းစာရေး တစ်ယောက်ပါ။ ဒါ ကြောင့်မို့လဲ သူ့လည်ပင်းမှာ နက္ကတိုင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် တပ်ထားပါတယ်။ နက္ကတိုင်ကို ညှပ်ထားတဲ့ ကလစ်ကလေးဟာ ဥဿဖယားကျောက်နဲ့ လုပ် ထားတဲ့ ကလစ်ကလေးပါ။ သာမန် ရိုးရိုးပင်ကလေး မဟုတ်ပါဘူး။

သူ့လျှောက်လာနေတုန်းမှာ လမ်းဘေးတစ်နေရာက စကားပြောသံ တွေ ကြားရပါတယ်။ ပထမတော့ သူ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်လိုက်သလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သံသယစိတ်နဲ့ စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့စိတ်ဟာ ချစ်ခြင်း ပဲ။ အပြင်းအထန်ပြောဆိုနေတဲ့ စကားသံတွေဆီက တစ်ဆင့် အဲဒီလူတွေရဲ့ နောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဒုတိယအကြည့်ဟာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဖက်က အဆောက်အအုံရဲ့ အပေါ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ဆီ ရောက်သွားတယ်။ ‘သွားရောဂါကု ဆရာဝန်’လို့ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ပါ။

အဲဒီနောက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ လူကောင် အလွန်ကြီးမား ထွားကျိုင်းတဲ့ နီဂရိုးကြီးတစ်ယောက်ဆီကို ရောက်သွားပါတယ်။ နီဂရိုးကြီး ဟာ ပန်းပွင့်ပန်းခက်တွေ အပြည့်ရိုက်ထားတဲ့ အနီရောင် ကုတ်အင်္ကျီ၊ အဝါ ရောင်ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတယ်။ ခေါင်းမှာလဲ စစ်သုံး ကက်ဦးထုပ် ဆောင်း ထားတယ်။ သူဟာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေတဲ့ လူတွေကို ကတ်ကလေး တွေ ဝေပေးနေတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ယူတဲ့လူတွေကိုပဲ ပေးနေတာပါ။

သွားကုဆရာဝန်ရဲ့ ကြော်ငြာမျိုးက ရူးဒေါ့ဖ် တွေနေ မြင်နေကျမို့ ရိုးနေပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒီကြော်ငြာကတ်ပြားတွေ ဝေနေတာကို သူ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုညမှာတော့ဖြင့် နီဂရိုးကြီးက ကတ်တစ်ခု ကို သူ့လက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါတယ်။ သူကလည်း မငြင်းသာတော့တဲ့ အတွက် ယူထားလိုက်ရပါတယ်။ နီဂရိုးကြီးရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ လိမ္မာပါးနပ်မှုကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး သဘောကျလို့ ပြုံးနေမိပါတယ်။

နီဂရိုးကြီးနဲ့ ကိုက်အနည်းငယ်ကွာကို ရောက်တော့ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ

သူ့လက်ထဲက ကတ်ကို စိတ်မပျံ့တပါနဲ့ ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ သူ အံ့အား သင့်သွားတယ်။ ကတ်ကို အပြန်အပြန် အလှန်အလှန် ကြည့်တယ်။ နောက် တစ်ခါ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ထပ်ကြည့်ပြန်တယ်။ ကတ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဘာမှ မပါပေမယ့် ကျန်တစ်ဖက်မှာတော့ မှင်နဲ့ ရေးထားတဲ့ စကားသုံးလုံး ရှိနေပါ တယ်။ ‘တံခါးစိမ်း’ တဲ့။

အဲဒီနောက်တော့ သူ့ရှေ့ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းအကွာမှာ လူတစ်ယောက် ဟာ နီဂရိုးကြီးပေးလိုက်တဲ့ ကြော်ငြာကတ်ပြားကို လမ်းပေါ်မှာ ချပစ်ခဲ့တာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ အဲဒီစာရွက်ကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ကတ်ပေါ်မှာ သွားဆရာဝန်ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ရိုက်နှိပ်ထားတာ တွေ့ရ တယ်။ ‘သွားနှုတ်၊ သွားဖာ၊ သွားဖာ’ စတဲ့ ကုသပုံ ကုသနည်းတွေကို ရေးထားတဲ့အပြင် ‘မနာမကျင်စေသော ခွဲစိတ်ကုသနည်းများ’ ကိုပါ ဖော်ပြ ထားပါတယ်။

စန္ဒရားအရောင်းသမား ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ လမ်းထောင့်မှာ ရပ်ပြီး စဉ်းစား နေပါတယ်။ နောက်တော့ လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး နောက်တစ်လမ်းဆီ ရောက်အောင် မျောပါသွားတယ်။ ပြီးတော့ စောစောက သူမြင်ခဲ့ရတဲ့ နီဂရိုး ကြီးကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ရှေ့က ဖြတ်လာခဲ့ပါတယ်။ အခု ဒုတိယအကြိမ် ဖြတ်တော့လဲ နီဂရိုးကြီးက သူ့လက်ထဲကို ကတ်တစ်ခု ပေးပြန်ပါတယ်။

သူဟာ နီဂရိုးကြီးပေးတဲ့ ကတ်ကို အမှတ်တမဲ့ ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက် အရောက်မှာ သူဟာ ကတ်ပြားကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်ပါတယ်။ လက်ရေးက ပထမကတ်မှာ သူမြင်ခဲ့ရတဲ့ လက်ရေးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ။ ရေးထားတာက ‘တံခါးစိမ်းစိမ်း’ တဲ့။ ပလက်ဖောင်း အပေါ်မှာ ကတ်ပြားသုံးလေးပြားကျနေတာ တွေ့ရလို့ သူကောက်ကြည့်တယ်။ ကတ်ပြားအားလုံးမှာ တွေ့ရတာက သွားကုဆရာဝန်ရဲ့ ကြော်ငြာတွေချည်းပဲ။

စေ့စပ်သေချာတဲ့ ရူးဒေါ့ဖ်စတိုင်းနားဟာ ဒီကိစ္စမှာ စူးစမ်းမှုကို နှစ်ကြိမ်

တိတိ လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ့ရထားတဲ့ အဖြေအရ နောက်ထပ်ရှာဖွေ စူးစမ်းမှုကို ပြုရဦးတော့မှာပေါ့။

ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ နီဂရိုးကြီးရပ်နေတဲ့ နေရာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှောက် လာတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နီဂရိုးကြီးဆီက ဘာကတ်မှ မရပါဘူး။ လွန်လွန်ကဲကဲ တောက်ပပြောင်လက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားပေမယ့် နီဂရိုးကြီးဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်းရှိနေတဲ့ ရိုင်းစိုင်းမှု ကိုတော့ ဖုံးကွယ်လို့ မရပါဘူး။ မျက်နှာထားက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ဆိုးဆိုး ပါပဲ။ သူဟာ လက်ထဲက ကတ်တွေကို ယဉ်ကျေးချေငံတဲ့ အမူအရာနဲ့ ဖြတ် သွားဖြတ်လာ လူတွေကို ပေးနေဆဲပါ။

မိနစ်ဝက် တစ်ကြိမ် သူ့ပါးစပ်က စကားပြောသံ ကြားရပေမယ့် မပီ မသ ဖြစ်လွန်းအားကြီးတော့ သူ့ဘာပြောတယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်ပါဘူး။ အမှန်တော့ နီဂရိုးကြီးဟာ ကတ်တွေကိုသာ အဓိက ထိန်းချုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ရူးဒေါ့ဖ် သိလိုက်ပါတယ်။ နီဂရိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာနေ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်ပုံ ရှုပုံဟာ အေးတိအေးစက်နဲ့ မထေမဲ့မြင် ပြုချင်သလိုလို အထင်အမြင်သေးသလိုလို ဘာလိုလိုပါ။

နီဂရိုးကြီးရဲ့ အကြည့်ဟာ စွန့်စားမှုကို ရှာဖွေသူ ရူးဒေါ့ဖ်ရဲ့ စိတ်ကို နာကျည်းအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့ကို လိုလားနေတယ် ဆိုတဲ့ သဘောသဘာဝကတော့ နီဂရိုးကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်နေတာ ကို သူ့သတိထားမိနေပါတယ်။ ကတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ဘယ်လိုပဲ လျှို့ဝှက်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကိုပဲ ဆောင်ဆောင် လူမည်းကြီးဟာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲက သူ့ကို ချည်း နှစ်ကြိမ်တိတိ ရွေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခုကျတော့လည်း နီဂရိုးကြီးဟာ သူ့ကို အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ရှုတ်ချချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်နေပုံပဲ။

လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ သူ့ရဲ့စွန့်စားမှု ရှိလိမ့်မယ်လို့

ယူဆရတဲ့ အဆောက်အဦကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားခန့်မှန်း နေပါတယ်။ တော်တော်ကို မြင့်မားတဲ့ ငါးထပ်အဆောက်အအုံကြီးပါ။ သူစောစောက အာရုံရောက်သွားခဲ့တဲ့ စားသောက်ဆိုင်သေးသေးဟာ မြေညီထပ်မှာ ရှိနေပါတယ်။

ပထမထပ်က အခု ပိတ်ထားပါတယ်။ ကြည့်ရတာ ဦးထုပ်လုပ်ငန်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် သားမွေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းလား တစ်ခုခုဖြစ်ရမယ်လို့ သူထင်တယ်။ ဒုတိယထပ်မှာတော့ မှိတ်လိုက် ပွင့်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ လျှပ်စစ်မီးလုံးတွေနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်၊ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်တာနဲ့ သွားကုဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးခန်းဆိုတာ သူသိတယ်။ အဲဒီအခန်းရဲ့ အထက်ဘက်မှာကတော့ လူပေါင်းစုံနေတဲ့ အခန်းလို့ ယူဆရပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခန်းဆီးတွေ တပ်ထားတာကတော့ အများကြီးပဲ။

အခန်းအားလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက် ကြည့်အပြီးမှာ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကော်ဇောခင်းထားတဲ့ လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း ဆက်ပြီး တက်လာခဲ့ရာက လှေကားထိပ်ဆုံးရောက်တော့ သူ ရပ်လိုက်တယ်။ အခန်းတွေ ကြားမှာရှိနေတဲ့ စင်္ကြံလမ်းဟာ ဓာတ်ငွေ့မီးအိမ်နှစ်လုံး ထွန်းထားပေမယ့် သိပ်ပြီး လင်းလင်းချင်းချင်းမရှိလှဘူး။ ဓာတ်ငွေ့ မီးအိမ်တစ်လုံးက သူ့ရဲ့ ညာဘက်အတော်ဝေးဝေးမှာ ရှိနေတယ်။ ကျန်တဲ့ မီးအိမ်တစ်လုံးကတော့ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်သူနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာပါ။

သူဟာ သူနဲ့ အနီးဆုံး မီးအိမ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ခပ်မှိန်မှိန် မီးရောင်အောက်မှာ တံခါးစိမ်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ သူဟာ တန့်နေတယ်။ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ ကတ်တွေ ဝေနေတဲ့ နီဂရိုးကြီး ပေါ်လာတယ်။ နီဂရိုးကြီးက သူ့ကို မထေလေးစား အမူအရာနဲ့ လှောင်ပြုံး ပြုံးပြနေသလိုပဲ။ နောက်တော့ သူဟာ

တံခါးစိမ်းဆီကို တည့်တည့် လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။

အဲသလို တံခါးခေါက်ပြီး အထဲက တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်စားနေရတဲ့ အချိန်ကလေးဟာ ရူးဒေါ့ဖ်အတွက်တော့ ရင်ခုန်သံ အလွန်မြန်နေတဲ့ ကာလကလေးပါ။ တံခါးစိမ်းရဲ့ နောက်ကွယ်က ဘာများ ထွက်လာမလဲဆိုတဲ့ အတွေးဟာ ရင်ကို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်စေတာ အမှန်ပါ။ တံခါးနောက်မှာ ဘေးအန္တရာယ် သေခြင်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ၊ ရယ်စရာ ဘာများထွက်လာမလဲ။

အထဲက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံကြားရတယ်။ တံခါးဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်သွားတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မရှိလောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်နဲ့ ခြေလှမ်းက မမှန်ဘူး။ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေတယ်။ သူမဟာ တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးတယ်။ သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်နေတယ်။ လဲကျတော့ မလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ရူးဒေါ့ဖ်က လှမ်းဖမ်းလိုက်ပြီး နံရံကို ကပ်ချထားတဲ့ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် ပို့ပေးတယ်။ ဆိုဖာက ဟောင်းလွန်းအိုလွန်းလို့ အရောင်အဆင်း မရှိတော့ဘူး။ သူဟာ တံခါးဆီ ပြန်သွားပြီး ပိတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ သန့်ရှင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ သူဖတ်လို့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ အလွန်ဆင်းရဲခြင်းဟာ ဒီအခန်းကို လွှမ်းမိုးနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။

မိန်းမပျိုဟာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လှဲနေတုန်းပဲ။ သတိမေ့နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ အခန်းထဲမှာ တစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြားလိုက်ရှာနေပါတယ်။ သူဟာ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး မိန်းမပျိုကို ယပ်ခပ်ပေးနေပါတယ်။ သူနည်းဟာ ထိရောက်ပါတယ်။ ဦးထုပ်နှုတ်ခမ်းက မိန်းမပျိုရဲ့ နှာခေါင်းကို သွားရိုက်မိတော့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူငယ်ရူးဒေါ့ဖ်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ အခုန်မြန်လာရပါတယ်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ ဆံပင် စတဲ့ အရာအားလုံးဟာ မိန်းကလေးရဲ့ အလှကို

ပီပြင်ပေါ်လွင်စေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ မျက်နှာဟာ ပိန်ချုံးပြီး ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေပါတယ်။

မိန်းကလေးက သူ့ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပါတယ်။ “ဘာလဲ ကျွန်မ သတိမေ့သွားတယ် မဟုတ်လား” လို့လည်း လှမ်းမေးပါတယ်။ “ဒါကတော့ ဘယ်သူ မမေ့ဘဲနေမလဲရှင်။ သုံးရက်တိတိ ဘာမှမစားရဘဲ နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘာဖြစ်လာနိုင်သလဲဆိုတာ စမ်းကြည့်ကြဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဘာ” ရူးဒေါ့ဖ်က တအံ့တဩ ရေရွတ်ပြီး ခုန်ထလိုက်ပါတယ်။ “ကိုယ်ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ဦးနော်”

ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ အစိမ်းရောင်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ပြေးထွက်သွားတယ်။ လှေခါးကနေ ပြေးဆင်းသွားတယ်။ နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း မှာပဲ သူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ တံခါးစိမ်းကို ခြေနဲ့ကန်ဖွင့်တယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ဟာ အောက်ဘက် စားသောက်ဆိုင်နဲ့ စတိုးဆိုင်က ဝယ်လာတဲ့ စားသောက်စရာပစ္စည်းတွေကို ပွေ့ပိုက်လာရလို့ မအားဘူး မဟုတ်လား။ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်တယ်။ ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်၊ အမဲသား၊ ကိတ်မုန့်မျိုးစုံ၊ ဘီစကွတ်မျိုးစုံ၊ ကြက်ကင်တစ်ကောင်၊ အချဉ်မျိုးစုံ၊ နွားနို့တစ်ပုလင်း လက်ဖက်ရည် စတဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။

“အစာမစားဘဲ နေရမယ်ဆိုတာဟာ တွေးကြည့်လိုက်ရင် ရယ်စရာကြီး” လို့ ရူးဒေါ့ဖ်က ပြောတယ်။ “ဒါမျိုးကိုတော့ ရွေးကောက်ပွဲ ဆောင်ပုဒ်တောင် လုပ်ဖို့ မသင့်ဘူး။ ကဲ-ညစာကတော့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ” ရူးဒေါ့ဖ်က အမျိုးသမီးကို တွဲပြီး စားပွဲက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ မေးတယ်။ “လက်ဖက်ရည်ထည့်ဖို့ ပန်းကန်မရှိဘူးလား” တဲ့။ မိန်းမပျိုက ဖြေတယ်။ “ပြတင်းပေါက်နားက စင်ပေါ်မှာ ရှိတယ်” တဲ့။

“ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ ပန်းကန်ကို ယူပြီး ပြန်လှည့်လာတယ်။ ခွက်ထဲကို

နွားနို့ အပြည့်ထည့်ပေးတယ်။ “ဒါကို အရင်သောက်လိုက်” လို့ သူကပြော
တယ်။ “ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်သောက်။ ကြက်တောင်ပံလေးတစ်ခုလဲ
ဝါးပေါ့။ ချဉ်ဖတ်ကတော့ မနက်ဖြန်ကျမှ စား။ အခုလောလောဆယ်
တော့ဖြင့် မင်းက ကိုယ့်ကို ဧည့်သည်လုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့
ညစာ အတူတူ စားကြမယ်”

ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူသွားပြီး စားပွဲမှာ ထိုင်တယ်။
မိန်းမပျိုရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီးမှာ ပိုပြီး တောက်ပ
လာတယ်။ သူမဟာ အစားအစာတွေကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စားတယ်။
စားရင်းစားရင်းနဲ့ သူမဟာ အားပြန်ပြည့်လာတယ်။ သက်သောင့်သက်သာ
လည်း ရှိလာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူမဟာ သူမရဲ့ အသေးစားဇာတ်လမ်း
ကလေးကို ပြောပြတယ်။

သူမရဲ့ ဇာတ်လမ်းက သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး။ နယူးရောက်လို
မြို့တော်ကြီးမှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဖြစ်နေတဲ့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော
ဇာတ်လမ်းတွေထဲက တစ်ခုပါ။ စတိုးဆိုင်က အရောင်းဈေးသည်မလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ လစာငွေ မလုံလောက်မှု၊ ရတဲ့လစာက မလုံလောက်ရတဲ့
အထဲ စတိုးဆိုင်ရဲ့ အမြတ်ထဲကိုသာ ရောက်သွားလေ့ရှိတဲ့ ‘ဒဏ်ကြေးငွေ’
ပေးဖို့ဆိုတာက ဖြစ်လာတယ်။ ဒီကြားထဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာတော့
အလုပ်က မတတ်နိုင်။ ပျက်ရက်တွေ များလာတော့ အလုပ်က ပြုတ်။
မျှော်လင့်ချက်တွေ ကင်းမဲ့။ အဲသလို ဖြစ်နေချိန်မှာ စွန့်စားသူ ရောက်လာပြီး
တံခါးစိမ်းစိမ်းကို ခေါက်လေတော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရူးဒေါ့ဖ်အဖို့ကတော့ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ အသေးစား
ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိလိယက် ဇာတ်လမ်းကြီးလို အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့
ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ပုဒ်ပါ။

“ဒီအဖြစ်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းပြီး ခံခဲ့တယ်ဆိုပါတော့

ဟုတ်လား” လို့ ရူးဒေါ့ဖ်က ရေရွတ်တယ်။

“ဟုတ်တယ်။ အလွန်ကို ကြမ်းတမ်းပြီး ပြင်းထန်တဲ့ အရာတစ်ခုပါပဲ” လို့ မိန်းမပျိုက ရင့်ကျက်တဲ့ ဣန္ဒြေနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“နယူးရောက်မှာ မင့်ဆွေမျိုးတွေ၊ မင်းအပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေ မရှိဘူးလား”

“တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ တစ်ခဏမျှ ငိုငံနေတယ်။ “အင်း ကိုယ်လဲပဲ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ” လို့ ပြောတယ်။

“အဲသလို ကြားရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာတယ်” လို့ မိန်းကလေးက ချက်ချင်း ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီစကားသည် ရူးဒေါ့ဖ်အတွက် ဝမ်းသာအားတက် စရာ စကားဖြစ်နေပါတယ်။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း သူမသည် မျက်လွှာတွေကို ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်တယ်။ “ကျွန်မ သိပ်အိပ်ချင်နေပြီ။ နေလို့ထိုင်လို့ လဲ သိပ်ကောင်းသွားတယ်” လို့ ပြောသည်။

ရူးဒေါ့ဖ်က ထိုင်ရာမှ ထပြီး သူ့ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ “ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ် မင်းကို မင်္ဂလာညပါလို့ နှုတ်ဆက်ရတော့မှာပေါ့။ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်ရရင် မင်းအတွက် သိပ်ကောင်းသွားမှာ သေချာတယ်” လို့ ပြောတယ်။

သူက လက်ကို ဆန့်တန်းပေးတယ်။ မိန်းမပျိုက သူ့လက်ကို ဆုတ် ဆွဲပြီး “မင်္ဂလာညပါ” လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကတော့ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးနေတယ်။ သူမရဲ့ မေးခွန်းကို နားလည်လိုက် တဲ့ ရူးဒေါ့ဖ်က အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

“အို မနက်ဖြန်ကျရင် မင်း ဘယ်လိုနေသေးသလဲဆိုတာ ကိုယ် လာ

ကြည့်မှာပါ။ မင်း ကိုယ့်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ခွာထုတ်လို့ ရမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

အဲဒီနောက်တော့ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ တံခါးဝကို ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကျမှ အမျိုးသမီးက “ ကျွန်မရဲ့ အခန်းတံခါးကို ခေါက်ဖို့ ဘယ်လိုနည်း နဲ့ သိပြီး ရှင်ဒီကို ရောက်လာတာလဲ” လို့ မေးတယ်။ အမှန်တော့ မိန်းမပျိုဟာ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို သိချင်လွန်းလို့ မေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့လို့ သူမရဲ့အခန်း ကို ရူးဒေါ့ဖ် ရောက်လာတဲ့အပေါ်မှာ သူမအနေနဲ့ လုံးဝ အရေးမထား ဂရု မစိုက်လေဟန် အမူအရာကို ဆောင်ထားပါတယ်။

ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ မိန်းမပျိုရဲ့ မျက်နှာကို အချိန်တော်တော်ကြာ စိုက်ကြည့် နေပါတယ်။ သူဟာ နီဂရိုးကြီး ဝေပေးနေတဲ့ ကတ်တွေကို သတိရနေပါ တယ်။ သူလိုစွန့်စားမှုတစ်ခုခုကို လိုက်လံရှာဖွေနေတဲ့ တခြားလူတစ်ယောက် ရဲ့ လက်ထဲကိုသာ ဒီကတ်ရောက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတဲ့ အတွေး ဟာ သူ့ခေါင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ ဒီအတွေးကြောင့် မနာလို ဝန်တိုစိတ် ပေါ်လာတယ်။

သူဟာ ချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်တယ်။ အဖြစ်မှန် ကို ဒီအမျိုးသမီး မသိအောင် ဖုံးထားလိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ သူသိလာရတဲ့ အချက်ကို အခြေခံပြီး သင့်တော်သလို လုပ်ခဲ့ရ တဲ့ကိစ္စကိုလဲ ထပ်ပြီး မပြောတော့ဘူးလို့လဲ သူ့စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါ တယ်။

“ကိုယ်တို့ စန္ဒရားဆိုင်က အသံညှိတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီအဆောက်အအုံ ထဲက အခန်းတစ်ခန်းမှာနေတယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။ “ကိုယ် မငဲ့ရဲ့ အခန်းတံခါးကို ခေါက်တာက အခန်းမှားပြီး ခေါက်တာ”

အခန်းထဲက ပြန်ထွက်မလာခင် ရူးဒေါ့ဖ် နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရတဲ့

အရာကတော့ မိန်းမပျိုရဲ့ အပြုံးပါ။ သူမရဲ့ အပြုံးက မချိုမချင်ပြုံးလို့ ဆိုရလေမလား။

ရှူးဒေါ့ဖ်ဟာ လှေကားထိပ်ကို ရောက်တော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ အခန်းတွေကြားက စင်္ကြံလမ်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က အခန်းတွေကို ကြည့်သွားတယ်။ အပေါ်ထပ်က အခန်းတွေကိုလဲ တက်ကြည့်တယ်။ သူတွေ့ရ မြင်ရတဲ့ အခန်းတွေက တံခါးတိုင်းဟာ ဆေးအစိမ်းရောင် သုတ်ထားတာ သတိပြုမိတယ်။

အံ့ဩစိတ်နဲ့ပဲ သူဟာ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ နီဂရိုးကြီးကတော့ သူ့နေရာမှာ ရပ်နေတုန်းပါ။ ရှူးဒေါ့ဖ်ဟာ လက်ထဲမှာ ကတ်နှစ်ခု ကိုင်ထားပြီး နီဂရိုးကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီကတ်တွေ ဘာပြုလို့ ပေးတာလဲ။ ဒီကတ်တွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ” လို့ ရှူးဒေါ့ဖ်က မေးတယ်။

“ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား ဆရာလေးရယ်” လို့ နီဂရိုးကြီးက လမ်းထိပ်က ကြော်ငြာပိုစတာကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ဆရာလေးအနေနဲ့ ပထမပွဲကိုတော့ မမီတော့ဘူး။ နည်းနည်းနောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်”

နီဂရိုးကြီး လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ရှူးဒေါ့ဖ်ဟာ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံအဝင်ဝက လျှပ်စစ်မီးရောင်နဲ့ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရတယ်။ ‘အစိမ်းရောင်တံခါး’ ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ပြဇာတ်သစ်တစ်ဇာတ် စင်တင်နေကြောင်း ကြော်ငြာထားတာပါ။

“ဒီပြဇာတ်ဟာ ပထမတန်းစားပြဇာတ်လို့ သူတို့က ကျုပ်ကို ပြောထားတယ်ဗျ” လို့ နီဂရိုးကြီးက ပြောတယ်။ “ပြဇာတ်ရုံတင်တဲ့ ကန်ထရိုက်က သူ့ပြဇာတ် ကြော်ငြာကတ်ကလေးတွေ ဝေပေးခိုင်းထားတယ်။ ကျုပ်ကို

လုပ်ခ တစ်ဒေါ်လာပေးတယ်။ သွားဆရာဝန်ရဲ့ ကြော်ငြာကတ်တွေနဲ့ တွဲပြီး ဝေပေးရတာဗျ။ ဆရာဝန်ရဲ့ ကြော်ငြာကတ်တစ်ခု ပေးချင်တယ်။ ခင်ဗျား ယူသွားမယ် မဟုတ်လား”

သူနေတဲ့ လမ်းထိပ်ကို အရောက်မှာ ရူးဒေါ့ဖ်ဟာ ဘီယာတစ်ခွက် တစ်ဖလားမော့ပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ဖွာချင်တဲ့စိတ်ဝင်လာတာနဲ့ စကားရပ် လိုက်တယ်။ လမ်းထောင့်ကဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး ဘီယာတစ်ခွက် မော့တယ်။ ပြီးတော့ မီးညှိထားတဲ့ ဆေးလိပ်ကို ခဲပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို တပ်ရင်း အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ် ကို လက်နဲ့ အသာတွန်းပြီး လှန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လမ်းထောင့်က ဓာတ်မီးတိုင်ကို စကားလှမ်းပြောတယ်။

“ဒီအမျိုးသမီးကို ငါနဲ့တွေ့အောင် လမ်းခင်းခဲ့တဲ့အရာဟာ ကံကြမ္မာပဲ လို့ ငါယုံကြည်လိုက်ပြီ”

THE GREEN DOOR

*

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် လွန်လေသော်

ပုလိပ်သားသည် သူကင်းလှည့်ရန် တာဝန်ကျနေသည့် နယ်မြေအတွင်းရှိ လမ်းသွယ်အတိုင်း လျှောက်လာလျက် ရှိသည်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ‘ဟန်’လှပါ၏။ ထို ‘ဟန်’သည် သူ့အကျင့်အတိုင်း ဖြစ်နေသော ဟန် ဖြစ်သည်။ ဟန်ရေးပန်ရေး ပြလိုသည့် စိတ်ဖြင့် တမင်သက်သက် လုပ်ယူထား သည့် ဟန်မျိုးမဟုတ်ပေ။ အချိန်က ည ၁၀ နာရီမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း မိုးနံ့ပါသည့် အေးမြသောလေ၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် လမ်းများအပေါ်၌ သွား လာနေကြသော လူများအား မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် လျှောက်သွားနေရင်းနှင့် လမ်းဘေးရှိအိမ်တံခါးများကို တွန်း ကြည့်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ တုတ်ကိုလည်း ဝှေ့လိုက်ယမ်းလိုက် လှည့် လိုက်ပတ်လိုက် လုပ်သွားလျက် ရှိ၏။ သူ တုတ်ကို ကစားသွားနေပုံသည် နည်းမျိုးစုံရုံမျှမက ပညာသားလည်း ပါလှ၏။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် သတိ ကြီးစွာထား၍ ကြည့်သွားနေခြင်းဖြစ်ရာ ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သူအနေဖြင့် အလွန်အားကိုးလောက်သည့်ပုံ ပေါ်လျက်ရှိသည်။

ဤအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်သည် စောစောစီးစီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားတတ်သော နေရာဖြစ်၏။ မကြာခဏဆိုသလို ဆေးလိပ်ဆိုင်နှင့် ညလုံး ပေါက် အစားအသောက်ဆိုင်များကို မြင်တွေ့ရတတ်သော်လည်း ကုန်ဈေး ဆိုင်များနှင့် စတိုးဆိုင်အများစုမှာမူ ပိတ်သွားကြလေပြီ။

လမ်းတစ်လမ်း၏အလယ်သို့ ရောက်လာသော ပုလိပ်သားသည်

သူ့ခြေလှမ်းများကို စောစောကလို သွက်သွက် မလှမ်းတော့ဘဲ နှေးသွားသည်။ အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ ရောက်နေသည့် ကုန်မာပစ္စည်း စတိုးဆိုင် တံခါးဝတွင် မီးမညှိရသေးသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကိုက်ကာ တံခါးကို မှီရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆီသို့ ပုလိပ်သား လျက်မြန်စွာ ဆီး၍ ပြောသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့” ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာစောင့်နေတာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ချိန်းသွားတာ ခင်ဗျ။ ဒီစကား ကြားရင်တော့ ခင်ဗျားအဖို့ ရယ်စရာဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားမှန်တယ်ဆိုတာ သိသွားအောင် ကျွန်တော့်ဘက်က ရှင်းပြဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က ဒီစတိုးဆိုင်နေရာမှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ နာမည်က ‘ဘစ်ဂ်ဂျိုးဘရာဒီရက်စတော့ရင်’”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်အထိ အဲဒီဆိုင် ရှိခဲ့သေးတယ်” ဟု ပုလိပ်သားက ပြောသည်။ “အဲဒီနောက်ကျတော့မှ ပျက်သွားတာ”

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူသည် မီးခြစ်ကို တစ်ချက်ခြစ်လိုက်ပြီး သူပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိသည်။ မီးရောင်ဖြင့် ဖြူရော်ရော် လေးထောင့်စပ်စပ် စူးစူးရှရှ မျက်လုံးနှင့် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုလူ၏ ညာဘက် မျက်ခုံးအနီးတွင် အဖြူရောင် အမာရွတ် သေးသေးရာလေး ရှိနေသည်ကိုပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လည်းစည်းပဝါတွင် စိန်တစ်လုံး တပ်ထားသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဒီလိုညမျိုးမှာပေါ့” ဟု ထိုလူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ဂျင်မီဝဲလ်နဲ့အတူ ‘ဘစ်ဂ်ဂျိုးဘရာဒီရက်စတော့ရင်’ မှာ ညစာ စားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်

သူငယ်ချင်းဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်ကို ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ လူ ခင်ဗျ”
သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီနယူးရောက်မြို့တော်မှာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လို
အတူတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဂျင်မီက နှစ်ဆယ်၊ အဲဒီ
ညစာစားတဲ့ည လွန်မြောက်လို့ နောက်တစ်နေ့ မနက်ဆိုရင် ကျွန်တော်က
ကျွန်တော်လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အားထုတ်ဖို့အတွက် အနောက်
ဘက်ဒေသကို ခရီးထွက်ရတော့မှာပါ။ ဂျင်မီကိုတော့ နယူးရောက်က ခေါ်
ထုတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ သူ့နေစရာ ဆိုလို့
ဒီတစ်နေရာတည်းပဲ ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ။

“အဲဒီညက သူနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိပြုခဲ့ကြတယ်။
အဲဒီနေ့ကစပြီး နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိတိကြာတဲ့အချိန် ဒီနေ့ဒီရက် ဒီအချိန်မှာ
လူချင်း ပြန်ဆုံကြမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပါ။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးတွေပဲ ရှိရှိ
ခရီးဘယ်လောက်ပဲ ဝေးဝေး ချိန်းထားတဲ့ရက်၊ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်မှာ ရောက်
အောင်ကို လာရမယ်လို့လဲ အပြန်အလှန် ကတိပြုခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့လဲ
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာတော့ဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့သူဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ စီးပွားဖြစ်လောက်ပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး
စလုံးက တွက်ထားကြတယ်လေ”

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အတော်ကောင်းတာပဲ” ဟု ပုလိပ်သားက
ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ “ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လူချင်းကွဲ
သွားတာ အတော်ကြီးကို ကြာတာပဲကိုး။ ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ ခင်ဗျား
ဒီကထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းအကြောင်း ဘာမှ
မကြားတော့ဘူးလား”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော် ထွက်သွားပြီးစမှာ လူချင်း စာအဆက်အသွယ်
ရှိခဲ့ကြပါတယ်” ဟု ထိုလူက ဖြေသည်။ “ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်
လောက်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ချင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ်။

ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အနောက်ဘက်ဒေသက သိပ်ပြီးကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ ဒေသကြီး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လဲ အနောက်ဘက် ဒေသထဲမှာ နစ်မျောပြီး ပါသွားလေတော့ အားလုံးကို မေ့ပျောက်သွားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဂျင်မီဝဲလ် အသက်ရှင်နေလို့ကတော့ ဒီနေ့၊ ဒီရက်မှာ ဒီကို မလာဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က တွက်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ အင်မတန် မှန်ကန်ပြီး ကတိသိပ်တည်တဲ့ လူတစ်ယောက် မို့ပါ။ ပေးထားတဲ့ကတိကို သူ ဘယ်တော့မှ မေ့မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီတံခါးရှေ့မှာ ဒီညရပ်နေတာဟာ မိုင်ပေါင်း ထောင်ကျော်နေတဲ့ အရပ်ဒေသက လာပြီး ရပ်နေတာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဂျင်မီသာ ရောက်လာလို့ကတော့ ပင်ပန်းခံရကျိုး နပ်တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။”

စကားဆုံးသွားသည့်အခါ ထိုလူသည် စိန်သေးသေးလေးများဖြင့် စီခြယ်ထားသော အလွန်လှပသည့် အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်သည်။ “ဆယ်နာရီထိုးဖို့ သုံးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်” ဟု ရေရွတ်သည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဒီနေရာက စားသောက်ဆိုင် တံခါးရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ လူချင်းခွဲခွဲတာ ဆယ်နာရီတိတိပေါ့။”

“အနောက်ဘက်ဒေသမှာ ခင်ဗျားလုပ်လို့ ကိုင်လို့ အတော်အဆင်ပြေခဲ့ပုံပေါ်တယ်” ဟု ပုလိပ်သားက ပြောသည်။

“ပြေခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲဗျ။ ဂျင်မီတစ်ယောက်လဲ ကျွန်တော့်တစ်ဝက်လောက်တော့ အဆင်ပြေမှာ သေချာပါတယ်။ သူလဲပဲ အတော် ကြိုးစားပြီး ဝီရိယကောင်းတဲ့လူပဲ။”

ပုလိပ်သားသည် သူ့လက်ကိုင်တုတ်ကို လှည့်နေရာမှ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းမျှ လှမ်းသည်။

“ကဲ ကျုပ်တာဝန်အရ သွားလိုက်ဦးမှပဲ။ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း မပျက်

မကွက် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီလူ အချိန်အတိုင်း အတိအကျကော ရောက်ပါ့မလား”

“အဲသလို ရောက်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် အခိုင်အမာ ပြောလို့ မသင့် ပေဘူး ထင်တာပဲဗျာ” ဟု ထိုလူက ပြန်ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက်တော့ အချိန်ပို စောင့်ရမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ဂျင်မီဟာ အသက်မသေသေးလို့ကတော့ ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ရောက်လာမှာ ပါ”

“မင်္ဂလာညပါ” ဟု ပုလိပ်သားက နှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် စောစောက ပုံစံအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သွားရင်းလည်း လမ်းဘေးမှ ဆိုင်တံခါးများကို တွန်း၍ တွန်း၍ ကြည့်သွားသည်။

အေးမြသော မိုးနှင်းများသည် တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလာသည်။ လေသည် စောစောကထက် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများသည် ချက်ချင်းပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပြီး အင်္ကျီကော်လာများကို ဆွဲစေကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြသည်။ ကုန်မာဆိုင်၏ တံခါးရှေ့တွင်မူ ချိန်းဆိုထားသည့် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မိုင်ပေါင်းထောင်နှင့်ချီ၍ ကွာဝေးသော ဒေသမှ ရောက်လာသည့် လူသည် ရပ်နေဆဲ။ သူသည် မရေမရာ မသေမချာ ဖြစ်လွန်းသော စိတ်ဖြင့် ငယ်စဉ်က တရင်းတနှီးရှိခဲ့သော ငယ်သူငယ်ချင်း အား ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာ၍ စောင့်ဆိုင်းနေဆဲ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှအကြာတွင် အိုဗာကုတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားသော အရပ်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်သည် ကုန်မာဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။ သူသည် အင်္ကျီကော်လာများကို ထောင်ပြီး နားရွက်များကို လုံအောင် ဖုံးကာ လမ်း၏ တစ်ဖက်မှ လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် စောင့်မျှော်နေသူထံသို့ တည့်တည့်ပင် လျှောက်လာနေသည်။

“မင်းလားကွ၊ ဘော့ဘ်” ဟု လျှောက်လာသူက သံသယ မကင်းသော

လေသံဖြင့် မေးသည်။

“မင်း ဂျင်မီဝဲလ် မဟုတ်လားကွ” ဟု တံခါးရှေ့၌ ရပ်နေသူက ပြန်မေးသည်။

“စိတ်ကို အေးသွားတာပဲ” ဟု ရောက်လာသူက တံခါးဝမှ လူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့် သိမ်းဆွဲကာ အလွန်အံ့ဩသွားသည့် လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ “ဘော့ဘ်မှ ဘော့ဘ်အစစ်ပါလား၊ မင်း မသေသေးလို့ကတော့ ဒီနေရာကို မင်း မလာဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါက သေချာပေါက် တွက်ထားပြီးသား။ အေးကွာ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတာ နည်းနည်း နောနောမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဟိုတုန်းက စားသောက်ဆိုင်ဟောင်းကတော့ သွားရှာပြီ ဘော့ဘ်ရေ။ ငါကတော့ အဲဒီဆိုင်ကို ဒီနေ့ ဒီရက်အထိ ရှိစေချင်တယ်ကွာ။ ဆိုင်သာရှိနေရင် မင်းနဲ့ ငါ ဒီည ညစာစားလို့ရတယ် ကိုယ့်လူ။ ဘယ်လိုလဲ ဟေ့။ အနောက်ဘက်ဒေသက မင့်ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံလွတ်လိုက်သလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်”

“ငါ ရချင်တာ မှန်သမျှ အကုန်ရတာပဲကွ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ မင်းလဲ တအားပြောင်းသွားတာပဲကိုး ဂျင်မီရ။ မင်း အရပ် နှစ်လက်မ သုံးလက်မ လောက် ရှည်ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ငါ လုံးဝ မထင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း”

“အို ငါ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီးတဲ့နောက် အရပ်နည်းနည်း ရှည်ထွက်လာတယ်ကွယ့်”

“မင်းကော နယူးရောက်မှာ နေရထိုင်ရ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အသင့်အတင့်ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ။ မြို့တော်ဌာနတစ်ခုမှာ နေရာလေးတစ်နေရာ ရတော့ ရထားပါတယ်။ ကဲကွာ ဘော့ဘ် လာ၊ တို့များ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားရင်း ရှေ့ဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောသွား

ကြရအောင်”

လူနှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းချိတ်ကာ လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ အနောက်ဘက်ဒေသမှ လာသူသည် အောင်မြင်မှုရခဲ့သဖြင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးတက်နေသည် ဖြစ်ရာ၊ သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ဖောက်သည်ချနေသည်။ နယူးရောက်မှလူသည် အိုဗာကုတ်အင်္ကျီကြီးအတွင်း၌ သူ့ကိုယ်သူနှစ်ကာ တစ်ဖက်လူ ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လျက် ရှိလေ၏။

လမ်းထောင့်တွင် ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ၍ လျှပ်စစ်မီးများဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် လင်းလက်နေသော မီးရောင်အောက် ရောက်သည့်အခါ ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အနောက်မှလာသူသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်လူ၏ လက်ကို ဆတ်ခနဲ လွှတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဂျင်မီဝဲလ် မဟုတ်ပါလား” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ “အနှစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတာ သိပ်ကို ကြာသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှာခေါင်းရှည်ရှည်ကို နှာခေါင်းပြားကြီး ဖြစ်သွားသည်အထိတော့ မကြာပေဘူး ထင်တယ်ဗျာ”

“တစ်ခါတလေမှာတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ကို လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်တတ်တယ်လေကွာ” ဟု အရပ်ရှည်ရှည်လူက ပြောသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်ကတည်းက ငါ မင်းကို ဖမ်းလိုက်ပြီ ဘော့ဘ်” ရှီကာဂို ပုလိပ်က မင်းတို့ဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာနဲ့ တို့ဆီကို ကြေးနန်းရိုက်ထားခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့ စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောချင်လို့တဲ့”

“ကိုယ့်လူရေ၊ အေးအေးငြိမ်ငြိမ် လိုက်မယ် မဟုတ်လား။ အဲသလိုပဲ

လိုက်ပါကွာ။ ဒါမှလဲ လိမ္မာရာ ရောက်ပေမပေါ့။ ကဲ တို့ပုလိပ်ဌာနကို မသွားခင် မင့်ကို ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောပြီး ပါးလိုက်တဲ့ စာတိုလေးတစ်စောင် ရှိနေတယ်။ ကဲ ရော့၊ ဒီပြတင်းပေါက်နားမှာ ခဏရပ်ပြီး ဖတ်ပေါ့။ ပေးလိုက်တဲ့လူက ကင်းတာဝန်ကျ ပုလိပ်၊ ဂျင်မီဝဲလ် တဲ့”

အနောက်မှလာသူသည် သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြန့်ဖတ်သည်။ စပြီးဖတ်စဉ်က သူသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိသော်လည်း ဖတ်၍ ပြီးသည့်အခါ မသိမသာ တုန်လျက်ရှိ၏။ စာမှာ တကယ့်တိုတိုကလေး.....။

“ဘော့ဘ် ချိန်းထားတဲ့ နေရာကို အချိန်မီ ရောက်တယ်။ မင့် မီးခြစ် လိုက်လို့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်တော့ ရှိကာဂိုပုလိပ် အလိုရှိနေတဲ့ လူပါလားလို့ ငါသိရတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါကိုယ်တိုင် မလုပ်ရက်လို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး အရပ်ဝတ်နဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို လွှဲပေးလိုက်ရတယ်။

ဂျင်မီ

AFTER TWENTY YEARS

*

ထူးဆန်းသော ဝတ္ထု

တစ်ချိန်က ဩစတင်မြို့ မြောက်ခြမ်းတွင် စမူးသား ဟုခေါ်သော အလွန် ရိုးသားသည့် မိသားစုတစ်စု နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဂျွန်စမူးသားမိသားစုတွင် သူ၊ သူ့မိန်းမနှင့် အသက် ငါးနှစ်အရွယ် သမီးငယ် အားလုံး သုံးယောက်ရှိသည်။

တစ်ညချမ်း ညစာစားအပြီးတွင် သမီးကလေးသည် ဗိုက်အပြင်း အထန်နာသည်။ ဂျွန်စမူးသားသည် ချက်ချင်းပင် ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် ဆေးဝယ်ရန် ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် အိမ်သို့ လုံးဝ ပြန်ရောက်မလာတော့ချေ။

သမီးလေးမှာ ကံအားလျော်စွာ ဗိုက်နာသက်သာသွားပြီး ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ရာ လူကြီးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သူမ၏ မိခင်ဖြစ်သူသည် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားသော သူ့ယောက်ျား (သမီးငယ်၏ အဖေ) အတွက် များစွာ စိတ်ထိခိုက်ကာ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ယောက်ျား ပျောက်သွားပြီး သုံးလနီးပါးခန့်အကြာတွင် နောက်အိမ်ထောင် ပြုကာ ဆန်အန်တိုနီယိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေ၏။

စမူးသား၏ သမီးလေးသည်လည်း အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာ သည့်အခါ သူနှစ်သက်ရာလူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ နှစ်အနည်းငယ်မျှ ကုန်လွန်သွားသောအခါ သမီးလေးတစ်ယောက် ရလာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုသမီးလေး ငါးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

သူတို့ မိသားစုသည် သူ့အဖေ စမူးသား ထွက်သွားပြီး လုံးဝ ပြန်မလာ တော့သည့်အိမ်မှာပင် နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ညချမ်းတွင် ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ့သမီးလေးသည် ဂျွန်စမူးသား ပျောက်သွားသည့် နှစ်ပတ်လည်ရက် ညပိုင်းတွင် အပြင်း အထန် ဗိုက်နာသည်။ အကယ်၍သာ ဂျွန်စမူးသား အသက်ရှင်ပြီး အတူ တကွ နေထိုင်လျက် ရှိနေမည်ဆိုပါက သူ့အသက်အရွယ်အရ ယခု ဗိုက်နာ နေသည့် သမီးလေး၏ အဘိုး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

“မောင် မြို့ထဲသွားပြီး သမီးလေးအတွက် ဆေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု သူ့ယောက်ျား ဂျွန်စမစ်က ပြောသည်။

“အို မသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့၊ ရှင်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးဂျွန်” ဟု သူ့မိန်းမက ပြောသည်။ “ရှင်လည်းပဲ ကျွန်မအဖေလို ပျောက်သွားပြီး အိမ်ပြန်လာဖို့ မေ့သွားရင် မခက်ပေဘူးလား”

ထို့ကြောင့် ဂျွန်စမစ်သည် မြို့ထဲသို့ မသွားဖြစ်တော့ပေ။ သူတို့ လင် မယားသည် သမီးငယ် ပင်စီ၏ အိပ်ရာဘေး၌ ထိုင်ကာ သမီးလေး၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် သမီးလေး ပင်စီ၏ အခြေအနေသည် ပိုဆိုးလာသည်။ ဂျွန်စမစ်သည် ဆေးဝယ်ထွက်ရန် ကြိုးစားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မိန်းမက မလွတ်သဖြင့် မသွားရ။ ထိုအခိုက်တွင် အခန်း တံခါးသည် ဖြန်းခနဲ ပွင့်သွားပြီး ဆံပင်ဖြူဖြူ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် အဘိုးအို တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

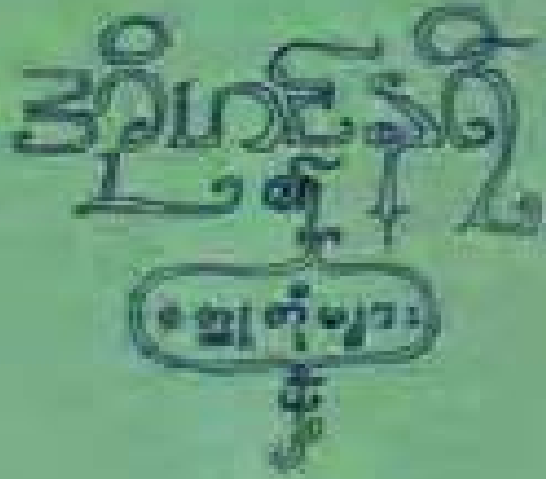
“ဟယ်လို အဘိုးရောက်လာပြီ” ဟု ပင်စီက ပြောသည်။ တခြားလူများ မမှတ်မိခင် မြေးဖြစ်သူ ပင်စီက သူ့အဘိုးကို သူ မှတ်မိသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး ပင်စီအား ဇွန်းနှင့် တစ်ဇွန်းတိုက်သည်။ ပင်စီ၏ ဗိုက်နာဝေဒနာသည် ချက်ချင်းပင် ယူပစ်လိုက်

သလို သက်သာသွားသည်။

“ဘတ်စကား စောင့်ရတာ ငါ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်ကွယ်”
ဟု ရွန်စမူးသားက ပြောလေသည်။

A STRANG STORY

မောင်ထွန်းသူ

